

ĐA TÌNH HOÀN

Hồi 1 Đa tình công tử không dư hận

Đêm, đêm đã khuya lắm.

Hai cái vòng lóng lánh màu bạc dưới ánh đèn.

Cát Đình Hương nhẹ nhàng mân mê những cái ngấn trên vòng, khoe miệng lộ một nụ cười.

Lão đã là một người già nua, nhưng ngón tay vẫn còn linh hoạt và có sức mạnh như thuở thiếu thời, bất cứ gì lão muốn được, lão đều lấy được vào trong tay.

Lão muốn cặp vòng này đã bao nhiêu năm nay, hiện tại rốt cuộc cũng đã lấy được vào trong tay. Cái giá lão phải bỏ ra tuy rất lớn, nhưng thu hoạch lại đủ để bồi thường mọi thứ.

Bởi vì cặp vòng bằng bạc này vốn thuộc về Thịnh Thiên Bá.

Thịnh Thiên Bá một tay sáng lập ra Song Hoàn môn, oai chấn biên thùy phía Tây đã gần ba mươi năm nay!

Hiện tại Song Hoàn môn, cái bá nghiệp trong vũ lâm đã thâm căn, cố đế, cơ hồ không ai lay động nổi, đã bị lão một tay xô nghiêng, chỉ trong vòng ba tháng ngấn ngủ!

Cái giá lão đã phải bỏ ra, bất kể là lớn bao nhiêu, đều đã xứng đáng lắm.

- Giết một người, là khắc một cái ngấn trên vòng bạc.

Đây là tập quán bao nhiêu năm nay của Thịnh Thiên Bá, anh hùng giết người như cỏ, nhưng lão không hề thích giết người.

Người lão muốn giết, ắt hẳn phải là người đáng cho lão giết.

Ba mươi cái ngấn đó tuy không sâu, trong đó có chôn giấu ba mươi mạng hảo hán danh tiếng hiển hách một thời!

Lúc bọn họ còn sống, thanh danh hiển hách, lúc chết cũng oanh động một thời, chết rồi, còn lưu lại chỉ bất quá là một cái ngấn mờ nhạt thế thôi.

Hiện tại, người giết bọn họ, cũng đã chết dưới tay người khác, lão còn để lại được gì?

Thậm chí ngay cả một vết ngấn cũng còn không có!

Khỏe miệng của Cát Đình Hương đơm một nụ cười, trong ánh mắt thì bất giác lộ vẻ tịch mịch.

Lão biết mình cũng sẽ như Thịnh Thiên Bá, sớm muộn gì ngày nào đó cũng sẽ chết về tay người khác. Người giết lão sẽ là ai nhỉ?

Trên bàn còn để một cuộn giấy màu vàng, Cát Đình Hương mở ra, lấy vòng bạc chặn lên hai đầu cuộn giấy.

Cuộn giấy đã cũ lắm, trên đó có viết tên bảy người :

- Thịnh Trọng : đường đệ đệ của Thịnh Thiên Bá, hiếu vũ, có sức mạnh, song hoàn phân lượng rất nặng.

- Lý Thiên Sơn : lạnh lùng, hung ác, túc trí đa mưu.

- Hồ Đại Cương : kiêu hãnh dũng mãnh.

- Vương Nhuệ : khí đồ của Thiếu Lâm, hoàn tục xong gia nhập Song Hoàn môn.

- Dương Lâm : đại đạo ở Long Tây, vũ công tạp nhất.

- Thịnh Như Lan : con gái của Thịnh Thiên Bá, giỏi ám khí.

Tiêu Thiếu Anh : con nhà thế gia đã bị sa sút, vì tham rượu nói chuyện vô lễ với sư thơ, đã bị trục xuất khỏi Song Hoàn môn hai năm trước, tung tích không rõ.

Bảy người này, vốn là bảy đại đệ tử của Song Hoàn môn, trừ Thịnh Thiên Bá ra, bọn họ cơ hồ có thể coi là bảy người danh tiếng nhất, thế lực nhất của một dãy đất vùng Tây Bắc.

Hiện tại, Cát Đình Hương đánh vào một dấu X trên mỗi cái tên đó.

Cái ý tứ là muốn nói, những người này nếu không chết thảm thiết dưới ngọn đao, thì cũng đang ôm vết thương nặng chạy trốn, dù may mắn chưa chết, nhưng cũng đã thành người tàn phế.

Tương lai, dù có người sẽ đánh bại Cát Đình Hương, nhưng y nhất định sẽ không phải là một trong những người đó.

Cái tên Tiêu Thiếu Anh tuy để trống, tuy y đã thoát qua tai nạn này, nhưng Cát Đình Hương trước giờ cũng không xem cái gã tán gia bại sản, hiếu sắc tham bôi, tính tình phóng đảng này vào mắt.

Huống gì y đã bị Thịnh Thiên Bá trục xuất khỏi môn trường từ lâu, vốn không thể nào còn coi là đệ tử của Song Hoàn môn được.

Khỏe miệng của Cát Đình Hương bất giác lại lộ ra một nụ cười đắc ý.

Song Hoàn môn cường thịnh một thời, kiêu hùng một cõi, hiện tại rốt cuộc đã tan tành như mây khói.

Bọn họ còn để lại được gì?

Chỉ bất quá là cặp vòng bằng bạc này, làm kỷ niệm thắng lợi của Cát Đình Hương thế thôi.

* * * * *

Đêm càng khuya.

Gió thổi trên cánh cửa sổ phủ rèm xanh, ngoài cửa sổ có tiếng chân thật nhẹ vang lên.

Cát Đình Hương không cần quay đầu lại, lão đã biết người vừa đến là ai.

Đây là thư phòng của lão, cũng là căn phòng bí mật của lão.

Ngoài Ngũ Nương ra, nhất định không thể có ai khác lại, cũng không có ai dám lại.

Ngũ Nương họ Quách, là danh kỹ ở Giang Nam, lão mới đem châu báu lại mua về không lâu, hiện tại cô đã thành một vị phu nhân bán chính thức sủng ái nhất của lão.

Với đàn bà và ngựa, Cát Đình Hương trước giờ rất có tài thưởng lãm, đàn bà lão chọn, dĩ nhiên là người đẹp tuyệt trần.

Quách Ngọc Nương không những đẹp, mà còn nhu mì chịu đựng, rất hiểu ý người khác.

Cát Đình Hương nghĩ gì trong bụng, thường thường lão không cần phải nói ra, cô đã an bài sẵn cho lão đầu vào đó.

Hiện tại đêm đã khuya lắm, lão đang cảm thấy đói bụng.

Quách Ngọc Nương đã ôm một mâm thức ăn có bốn món nhậu lão thích nhất, một đĩa bì cuốn và một bình Bích Lư Xuân vào.

Cát Đình Hương cố ý chau mày nói :

- Sao cô còn chưa ngủ?

Quách Ngọc Nương cười ngọt ngào nói :

- Bởi vì em mới làm cho ông vài món điểm tâm đây.

Cát Đình Hương nói :

- Sao cô biết được?

Quách Ngọc Nương nhướn miệng cười nói :

- Mỗi lần đánh bạc lớn xong, bất kể thắng thua, ông đều không ngủ được, huống gì hôm nay?

Hôm nay Cát Đình Hương không những thắng được cả thanh danh bất hủ muôn đời, lão cũng thắng cả một món tài phú kếch sù của cả một vùng Tây Bắc.

Canh bạc lớn này, lớn hơn tất cả những canh bạc lão đã từng đánh qua.

Cát Đình Hương nhìn cô ánh mắt bất giác lộ vẻ rất mãn ý, lão thở ra ôm lấy eo cô nói :

- May mà hôm nay ta thắng, nếu không e rằng ngay cả cô ta cũng thua cả luôn.

Quách Ngọc Nương cười nói :

- Em chẳng hề bận tâm tí nào, em đã tính đúng là ông thắng rồi.

Cát Đình Hương cười nói :

- Sao?

Quách Ngọc Nương xoa nhẹ lên mái tóc của lão, cô ta dịu dàng nói :

- Em thấy ông lần đầu, đã thấy ông là người không hề làm chuyện gì không chắc trong tay, vì vậy bất kể ông có muốn em hay không, em đều đeo cứng ông.

Cát Đình Hương cười lớn.

Nhất chiến thành công, bách chiến giương danh, người đẹp trong vòng tay, êm ấm như ngọc, đời người như thế này, còn muốn gì hơn? Hiện tại lão có thể cười được, bất kể lão cười có lớn bao nhiêu, cũng nhất định không có ai cảm thấy chói tai.

Quách Ngọc Nương đặt mâm đồ ăn xuống, nhìn cặp vòng bạc để trên bàn, bỗng hỏi :

- Đây là Đa Tình Hoàn của Thịnh Thiên Bá đấy sao?

Cát Đình Hương gật gật đầu.

Quách Ngọc Nương nói :

- Thịnh Thiên Bá là người đa tình sao?

Cát Đình Hương trả lời thật khẳng định :

- Không phải, nhất định không phải.

Quách Ngọc Nương nói :

- Vậy thì sao cặp vòng của lão lại kêu là Đa Tình Hoàn?

Cát Đình Hương nói :

- Bởi vì cặp vòng ấy mà dính vào thứ gì, lập tức sẽ xiết chặt lấy, nhất định là không buông, cũng giống như một người đàn bà đa tình vậy.

Quách Ngọc Nương lại bật cười, cười càng ngọt ngào :

- Hiện tại em cũng đã xiết chặt ông rồi, ông đừng hòng thoát nổi.

Cát Đình Hương cười lớn nói :

- Ta vốn cũng không tính chạy đi đâu.

Quách Ngọc Nương nói :

- Đa Tình Hoàn... Cái vòng đa tình, con người đa tình, cái tên này đặt ra cũng hay quá.

Cát Đình Hương nín cười :

- Chỉ tiếc là tên có đặt hay cho lắm, cũng chẳng có dùng được gì.

Quách Ngọc Nương nói :

- Hiện tại lão đã chết rồi sao?

Cát Đình Hương nói :

- Không những đã chết rồi, Song Hoàn môn lão sáng lập, cũng tiêu tùng theo mây khói luôn.

Lão nhìn chăm chú vào cái vòng bạc, rồi lại chậm chậm nói tiếp :

- Lão xuất đạo từ năm mười sáu tuổi, tung hoành giang hồ bốn chục năm, thân đánh trăm trận, một mình sáng lập ra Song Hoàn môn, cũng có thể nói là oai phong một thời, nhưng hiện tại lão để lại, chỉ bất quá là cặp vòng bạc này thế thôi.

Quách Ngọc Nương nói :

- Còn một thứ nữa.

Cát Đình Hương hỏi :

- Còn gì nữa?

Quách Ngọc Nương nói :

- Thủ hận!

Cát Đình Hương chau mày một cái, gương mặt tựa hồ biến sắc, dĩ nhiên lão biết thủ hận đáng sợ ra làm sao.

Quách Ngọc Nương nói :

- Thủ hận cũng giống như là hạt mầm vậy, chỉ cần có một chút xíu gì còn để lại, còn ở trong lòng người ta, thì sẽ có một ngày nào đó lại sinh sôi nảy nở ra.

Cát Đình Hương rót cho mình một ly rượu, uống một hơi cạn sạch, lão bỗng cười nhạt nói :

- Dù có thủ hận để lại đâu đó, cũng chẳng có người để báo phục.

Quách Ngọc Nương hỏi :

- Không có lấy một người sao?

Cát Đình Hương nói :

- Không!

Quách Ngọc Nương lại mở cuộn giấy ra nói :

- Mấy người này sao?

Cát Đình Hương nói :

- Thịnh Trọng, Lý Thiên Sơn, Hồ Đại Cương, Thịnh Như Lan, đều đã chết trong loạn đao, Vương Nhuệ và Dương Lâm cũng đã thành kẻ tàn phế.

Quách Ngọc Nương nói :

- Người tàn phế cũng báo thù được đấy chứ.

Cát Đình Hương nói :

- Vì vậy ta không hề buông tha bọn họ.

Quách Ngọc Nương hỏi :

- Ông đã phái người truy nã?

Cát Đình Hương nói :

- Ta bảo đảm bọn họ trốn không thoát nổi.

Quách Ngọc Nương lại nhìn một lượt qua hết bảy cái tên :

- Còn Tiêu Thiếu Anh thì sao?

Cát Đình Hương lại cười cười nói :

- Gã này vốn không thể tính là một người.

Quách Ngọc Nương hỏi :

- Tại sao?

Cát Đình Hương nói :

- Tiêu gia vốn là một nhà vọng tộc ở Long Tây, gia tài ức vạn, phú giáp một cõi, nhưng chưa đến ba năm, toàn bộ đã bị y phá nát tan hoang.

Quách Ngọc Nương đang lắng nghe, không những vậy còn đang chờ lão nói thêm chuyện đó.

Cát Đình Hương lại nói :

- Y vốn là đệ tử quan môn của Thịnh Thiên Bá, Thịnh Thiên Bá vốn rất có nhiều kỳ vọng vào y, nhưng y lại trộm đồ châu báu của Thịnh phu nhân đem bán, lấy tiền mua rượu chơi bời.

Quách Ngọc Nương thở nhẹ ra, nói :

- Xem ra bản lãnh gã này cũng không phải kém cõi.

Cát Đình Hương cười lớn nói :

- Đấy cũng là bản lãnh sao?

Quách Ngọc Nương nghiêm mặt nói :

- Dĩ nhiên là bản lãnh đấy chứ.

Thần tình của cô bỗng biến thành nghiêm trang :

- Chỉ trong ba năm ngắn ngủi, phá tan được cả gia tài ức vạn, thế gian này còn có mấy ai?

Hạng người này quả cũng không nhiều lắm.

- Dám ăn trộm châu báu của bà vợ Thịnh Thiên Bá, đem ra uống rượu chơi bời, lại có được mấy người? Hạng người đó còn ít hơn nữa.

Quách Ngọc Nương nói tiếp :

- Vì vậy những chuyện y làm, người khác không những làm không được, cũng không ai dám làm.

Cát Đình Hương chỉ còn nước thừa nhận.

Quách Ngọc Nương nói :

- Ngay cả những chuyện như vậy y đều làm được, thiên hạ còn có chuyện gì y làm không được nữa?

Cát Đình Hương không còn uống rượu nữa. Chỉ cần có một chuyện đáng phải suy nghĩ, lão nhất định không uống rượu, nếu không, cặp vòng bạc chỉ sợ đã có thêm một cái ngắn nữa rồi. Lão không chừng cũng đã được chôn ở đám loạn thạch cương phía sau Song Hoàn sơn trang rồi.

Lão trầm tư một hồi :

- Cô nghĩ ta nên đề phòng hẩn?

Quách Ngọc Nương nói :

- Em lúc nào cũng nghĩ, trên đời này có hai hạng người nhất định không thể không đề phòng.

- Hai hạng người nào?

Quách Ngọc Nương nói :

- Một hạng là vận khí may mắn, còn hạng kia là lá gan đặc biệt lớn.

Cát Đình Hương nhớ câu đó vào lòng.

Chỉ cần lời nói hợp lý, lão đều nhất định không quên.

Quách Ngọc Nương nói :

- Từ hồi y bị Thịnh Thiên Bá trục xuất khỏi môn trường rồi, là hành tung không còn thấy đâu?

Cát Đình Hương nói :

- Hai năm nay, quả thật không ai biết hẩn ở đâu, bởi vì vốn không có ai muốn đi tìm hẩn.

Quách Ngọc Nương hỏi :

- Nếu muốn tìm, có tìm ra được không?

Cát Đình Hương cười cười, nói :

- Nếu ta muốn tìm thật, trên đời này nhất định không có gì ta tìm không ra.

Lão bỗng cao giọng gọi :

- Cát Tâm!

Ngoài cửa lập tức có người ứng tiếng :

- Có mặt.

Cát Đình Hương phân phó :

- Kêu Vương Đồng lại đây.

Vương Đồng thông tay, đứng trước mặt Cát Đình Hương, làm như tùy thời tùy lúc đều chuẩn bị quỳ xuống ôm chân lão hôn.

Trước giờ chưa có ai hoài nghi đến tấm lòng trung kiên phục tòng của y đối với Cát Đình Hương, cũng chưa có ai hiểu được y đáng sợ đến đâu. Y là một người trầm mặc phi thường, rất ít khi mở miệng, cũng rất ít khi cười, gương mặt lúc nào cũng có vẻ trống vắng lãnh đạm, hai bàn tay lúc nào cũng thích bỏ vào trong tay áo.

Y thò tay ra, thông thường chỉ có hai mục đích, ăn cơm và giết người!

Trong cuộc đời của y, giết người cơ hồ đã biến thành chuyện trọng yếu như ăn cơm.

Hiện tại, tuy đã khuya lắm, nhưng chỉ cần Cát Đình Hương mở miệng phân phó, không đầy khoảng khắc, y đã xuất hiện trước mặt Cát Đình Hương, không những vậy, vĩnh viễn là tuyệt đối tỉnh táo.

Cát Đình Hương nhìn y, ánh mắt bất giác lại lộ vẻ miễn ý, cũng giống như lão đối với Quách Ngọc Nương vậy.

Nếu lão phải chọn một trong hai người, người lão nhất định chọn không phải là Quách Ngọc Nương.

- Người gặp qua Tiêu Thiếu Anh?

Vương Đồng gật gật đầu, bày đại đệ tử của Song Hoàn môn, y đều có gặp qua.

Nhiều năm về trước, y đã tùy thời tùy lúc chuẩn bị lấy mạng bảy người đó!

Cát Đình Hương nói :

- Người xem y là hạng người như thế nào?

Vương Đồng nói :

- Y không gì cả.

Ba chữ “không gì cả” từ miệng Vương Đồng thốt ra, cũng không thể xem là lời phê bình quá tệ.

Thịnh Trọng trời sinh thần lực, dũng mãnh vô địch, những cái ngấn khắc trên vòng của y, nhiều tới một trăm ba mươi ba ngấn, trong đó đa số đều là cao thủ đệ nhất lưu trong vũ lâm, bày hàng số một trong bảy đại đệ tử. Thế thì đối với Tiêu Thiếu Anh y có xem ra gì.

Nhưng Vương Đồng chỉ phê bình có ba chữ :

- Không gì cả!

Về sau chuyện xảy ra đã chứng minh y không hề nhận lầm, Thịnh Trọng chỉ đánh ra năm chiêu, đã bị chết dưới tay y!

Khóe miệng của Cát Đình Hương lộ vẻ mỉm cười, lão ra mệnh lệnh ngăn ngừa :

- Đi tìm hấn, đem hấn về đây!

Vương Đồng không nói thêm tiếng nào, cũng chẳng hỏi gì thêm.

Cát Đình Hương đã muốn y đem gã này về, thì gã này có chết hay sống đều không có gì quan hệ.

Nhìn y bước ra, Quách Ngọc Nương bất giác thở nhẹ ra một hơi :

- Không biết vì lẽ gì, mỗi lần em thấy ông ta, em cứ nhịn không nổi phải rùng mình cả lên, làm như thấy một con rắn độc vậy.

Cát Đình Hương hững hờ nói :

- Cô nhìn lầm rồi.

- Nhìn lầm rồi?

- Dù ba ngàn con rắn tằm độc bỏ vào một chỗ, cũng không bì được một ngón tay của y.

Trên bàn có để bút mực.

Cát Đình Hương bỗng cầm bút lên, đánh dấu X vào trên cái tên Tiêu Thiếu Anh.

Quách Ngọc Nương lại nhịn không nổi hỏi lão :

- Hiện tại không phải y còn chưa chết sao?

- Đúng vậy, hiện tại hấn còn chưa chết.

Cát Đình Hương bỗng cười nói tiếp :

- Chỉ bất quá từ cái lúc Vương Đồng đi ra khỏi cửa bắt đầu, hấn coi như đã là một người đã chết...

Đệ tứ *Thất Chứng Binh Khí* truyền kỳ

Xem tiếp hồi 2 Mộ hoang trong mưa bão

ĐA TÌNH HOÀN

Hồi 2 Mộ hoang trong mưa bão

Tiếng sét nổ đùng, ánh chớp lóe lên sáng cả một vùng loạn thạch có tầng tầng lớp lớp những ngôi mộ hoang.

Trong mồm núi, hai đại hán ăn mặc lam lũ đội cái mũ lông rách nát, đang đào mộ trong cơn mưa lũ. Cơn mưa lớn đã làm tắt hết lửa ma, cũng làm tắt hết đèn đuốc họ đem lại, mặt đất một màn tối mịt, khắp nơi đều là mộ hoang đầy một vẻ âm trầm ma quái làm người ta muốn rợn cả tóc gáy lên.

Hai người này là ai?

Người bọn họ đang chôn đây, lại là ai?

Một người trong bọn là gã hán tử mũi gãy mắt lé, đang lẩm bẩm phàn nàn :

- Nếu không bị thua sạch túi tối hôm qua, dù cho ta hơn hai chục lượng, ta cũng chẳng thêm làm cái chuyện quỷ này.

- Chuyện này dù không giao cho ta, chúng mình cũng phải làm.

Người kia cái miệng tuy hơi móm méo, cặp mắt không bị lé.

- Triệu lão đại bình thời đối xử anh em mình rất tốt, hiện tại gia đình người ta có chuyện, anh em mình không lẽ không giúp?

Gã mắt lé thở ra, dùng sức cuốc mạnh xuống.

Lại một tiếng sét đánh xuống, trong ánh chớp lóe lên, một gã đại hán thân hình như một tòa tháp, đánh chiếc xe lừa, xông lên gò núi, trên xe rõ ràng để hai cỗ quan tài mới nguyên.

- Triệu lão đại tới rồi.

- Người đoán xem trong quan tài có ai?

Gã mắt lé còn đang cả một bụng nghi ngờ muốn hỏi :

- Người chết rồi phải chôn xuống đất thôi, tại sao còn cứ phải làm cái chuyện quỷ quái thế này?

- Mấy chuyện đó anh em mình tốt nhất là ít hỏi đi một chút.

Người kia lạnh lùng nói :

- Biết ít chừng nào, phiền phức ít chừng đó.

Cỗ xe lừa ngừng lại tuốt đằng xa, Triệu lão đại đang đưa tay hô hoán, hai người lập tức chạy lại, đẩy quan tài ra khiêng lên, một mình Triệu lão đại khiêng cái quan tài kia, miệng y đang hò hét, đặt cái quan tài vào trong cái huyệt vừa mới đào lên đầu đó rồi.

Hai người kia đang tính thả quan tài xuống, bỗng nghe bình lên một tiếng, làm như có người đang gõ cửa, tiếng động còn rất lớn.

Nơi đây đâu có ai, đâu có cửa nhà gì, tiếng động ở đâu ra bây giờ?

Gã mắt lé rung mình lên một cái, bỗng nhiên, lại bình lên một tiếng nữa.

Lần này, y cũng đã nghe được ra, tiếng động từ trong quan tài phát ra!

- Trong quan tài làm sao lại có người gõ cửa?

Triệu lão đại làm vẻ gan dạ, gượng cười nói :

- Không chừng có con chuột chạy vào trong quan tài.

Y nói chưa dứt lời, trong quan tài bỗng có một tiếng cười âm u lạnh lẽo vang lên.

Chuột chắc chắn không biết cười, chỉ có người mới cười.

Trong quan tài chỉ có người chết thôi!

Người chết mà còn đang cười, cười không ngừng.

Ba người sắc mặt đã biến thành xanh lè, nhìn nhau một cái, lập tức vất giò lên cổ chạy, chạy thật là nhanh.

Mưa còn không ngớt rơi xuống, ba người trong chớp mắt đã chạy xuống gò, ngay xe lừa cũng không kịp mang theo.

Tiếng cười trong quan tài bỗng ngưng bật.

Một hồi thật lâu nữa, nắp cỗ quan tài bên trái bỗng từ từ đưa lên.

Một người theo đó ngồi dậy, mũi chim ưng, cặp mắt sắc bén, cái áo màu đen đầy những vết máu loang lổ, cánh tay trái đã bị chặt đứt đến tận vai.

Y nhìn quanh bốn phía hai lượt, rồi tung mình lên, đã nhảy ra khỏi quan tài như một con mèo.

Nhìn nét mặt trắng bệch của y, lập tức biết ngay không những thương thế của y rất nặng, y còn mất máu rất nhiều.

Nhưng y hành động xem ra vẫn rất nhanh nhẹn, vừa nhảy ra ngoài, đã nhắc lấy cái nắp quan tài bên kia lên, trầm giọng hỏi :

- Người còn chịu nổi không vậy?

Người trong quan tài cắn chặt răng, gắng gượng gật đầu.

Gương mặt của người đó còn dễ sợ hơn cả người chết, người y cũng đầy những máu me, y bị cụt chân phải, vì vậy ngay cả ngồi dậy cũng ngồi dậy không muốn nổi.

- Chịu nổi sao còn nằm lười biếng trong quan tài giả chết?

Người này cắn chặt răng, hần học nói :

- Người không thấy ta chỉ còn một chân đây sao?

- Không có chân cũng phải đứng dậy, nếu không sẽ chết rục trong đó đấy.

Gã áo đen mũi ưng mắt sắc bén đó, lòng dạ như sắt thép :

- Không phải ta đã nhờ Triệu lão đại chuẩn bị cho người một cây nạng sao?

Trong quan tài quả nhiên có cây nạng.

Những hạt mưa còn lớn hơn cả hạt đậu, đang rơi trên người y, mặt y, gã bị chặt hết cả chân phải loạng choạng đứng dậy thật, chống nạng đứng dậy!

Xem ra y cũng là một người bằng sắt thép!

Bảy đại đệ tử của Song Hoàn môn vốn toàn bộ đều là tám thân luyện bằng đồng, bằng thép!

Có người thậm chí còn cho là, dù mình có đem chặt đầu họ đi, họ cũng vẫn mở miệng cắn cho mình một cái, cắn sâu vào tận xương tủy, uống tận máu của mình!

Hai người này chính là Dương Lâm và Vương Nhuệ, hai người trong bọn bảy đại đệ tử, còn chưa bị chết dưới loạn đao.

* * * * *

Lại một ánh chớp lóe lên, soi sáng cả một vùng loạn thạch và hoang phần.

Vương Nhuệ đưa cánh tay còn lại, từ trong xe lừa lấy ra một cái rương gỗ, xoay tay ném một cái, qua bên Dương Lâm.

Dương Lâm chụp lấy, y còn chưa bỏ ngựa ra.

Nhưng cây nạng cả người y dựa vào, đã bị lún xuống đám bùn đất ướt nhẹp. Y có thể cảm thấy vết thương đã được băng bó đâu vào đó trên chỗ đùi phải bị đứt, bắt đầu rỉ máu ra.

Vương Nhuệ lại lấy trong xe ra một bình nước, dùng sức đá mạnh vào hông con lừa một cái, con lừa đau quá hi?lên kinh hoảng, chạy xuống dưới gò.

Dương Lâm nhìn y cầm bình nước đang bước nhanh lại, ánh mắt y đầy vẻ bi phẫn thống hận.

Vương Nhuệ nói :

- Trong rương có lương khô và thuốc chữa thương, chỉ cần tiết kiệm một chút, chúng ta còn có thể ở đây được nửa tháng.

Dương Lâm đang đồng tai nghe.

Vương Nhuệ nói :

- Cát Đình Hương nhất định sẽ không ngờ mình còn trở lại nơi đây, được nửa tháng trời dưỡng sức, thương thể chúng ta cũng đại khái sẽ lành lặn lại.

Chỗ gò núi này chính là phía sau Song Hoàn sơn trang. Những người được chôn ở đây, ít ra cũng có một nửa là chết dưới tay bọn môn hạ của Cát Đình Hương.

Thi thể một nhà của Thịnh Thiên Bá cũng được Cát Đình Hương mai táng tại nơi đây.

Vương Nhuệ nói :

- Buổi sáng chúng ta nhất định phải núp trong quan tài nhưng trời tối, chúng ta còn có nhiều chuyện để làm.

Y đang cắn chặt hàm răng, gắng gượng đè nén bi phẫn trong lòng, một hồi thật lâu, mới chầm chầm nói tiếp :

- Mộ của sư phụ và đại ca nhất định là ở quanh đây, tuy chúng ta tạm thời còn chưa báo thù được cho lão nhân gia, ít nhất cũng lại trước mộ của lão nhân gia cúi đầu làm lễ.

Dương Lâm nhìn y chăm chú, chầm chầm bỏ rương gỗ vào quan tài, y bỗng hỏi :

- Chúng ta đồng môn cũng được mười năm nay, trong mười năm đó, người và ta đã nói chuyện với nhau được mấy lần?

Vương Nhuệ nói :

- Không nhiều.

Dương Lâm cười nhạt nói :

- Ta biết người coi thường ta, bởi vì ta vốn là kẻ trong hắc đạo, người nghĩ là ta bị bức bách không có đường để đi, mới gia nhập Song Hoàn môn.

Vương Nhuệ cũng đang cười nhạt, y nói :

- Có phải là chỉ mình người biết trong bụng thôi sao?

Dương Lâm nói :

- Người đừng nói vậy.

Vương Nhuệ lạnh lùng nói :

- Nhưng ta vẫn còn mạo hiểm, cứu người theo.

Dương Lâm nói :

- Vì vậy ta mới không hiểu.

Vương Huệ nói :

- Người không hiểu?

Dương Lâm nói :

- Người cứu ta, nhất định không phải là vì tình nghĩa đồng môn, bởi vì trước giờ người có xem ta là huynh đệ đồng môn đâu.

Vương Huệ trầm mặc một hồi thật lâu, mới nhìn y lom lom, nói từng tiếng một :

- Người muốn ta nói thật ra?

Dương Lâm gật gật đầu.

Vương Huệ nói :

- Vậy thì ta hỏi thử người trước, công phu của Cát Đình Hương, so sánh bằng sư phó chúng ta không?

Dương Lâm nói :

- Thua xa lắc.

Vương Huệ nói :

- Nhưng lần này y cơ hồ không phí chút sức lực gì, đã đánh ngã sư phó.

Dương Lâm nói :

- Đây là vì lúc đó sư phó uống rượu say, không những vậy, còn say túy lúy.

Vương Huệ nói :

- Sao lão nhân gia lại uống rượu say quá vậy?

Dương Lâm nói :

- Hôm ấy là ngày kỷ niệm lão nhân gia và sư mẫu gặp nhau lần đầu tiên.

Vương Huệ hỏi :

- Người biết lão nhân gia mỗi năm đến ngày đó là sẽ uống say mềm sao?

Dương Lâm nói :

- Bọn huynh đệ chúng ta đều biết.

Mỗi năm đến ngày đó, Thịnh Thiên Bá đều mời đám môn hạ của lão vào sân sau, uống tận tình hủ rượu Bách Hoa Tửu chôn dưới gốc cây mùa xuân năm ngoái.

Bởi vì lão cảm thấy mình thành công một đời, đều là nhờ vào một người nội trợ hiền thực đó.

Vương Huệ nói :

- Trừ huynh đệ chúng ta ra, còn ai biết được chuyện này không?

Dương Lâm nói :

- Hình như là không còn ai khác.

Mỗi năm chỉ có một ngày đó, Thịnh Thiên Bá nhất định sẽ tận tình uống, tận tình say khướt. Nhưng lão không bao giờ muốn người khác biết lão cũng có lúc say khướt như vậy.

Kẻ thù của lão quá nhiều. Lão không thể để người khác có bất cứ cơ hội gì.

Ánh mắt của Vương Huệ như lưỡi dao, dính vào Dương Lâm :

- Chuyện này đã không còn ai biết được, Cát Đình Hương làm sao biết được?

Dương Lâm biến sắc mặt.

Vương Huệ lại nói :

- Chúng ta uống rượu ở sân sau, bất kỳ ai muốn xông vào, phải qua sáu bảy thứ cơ quan, chúng ta ắt hẳn sẽ được báo động, nhưng hôm đó Cát Đình Hương tới, chúng ta chẳng thấy ngay cả cái bóng cũng không hay biết.

Hôm đó Cát Đình Hương đột nhiên xuất hiện, như một tướng quân bay trên trời xuống.

Vương Huệ nắm chặt nắm tay :

- Bọn họ lại tới mười ba người, mười ba người này làm sao xông qua được cảnh vệ phòng thủ bên ngoài, chuyện này ta nghĩ hoài không ra.

Dương Lâm nói :

- Vì vậy người nghi ngờ trong Song Hoàn sơn trang, đã có nội gián của bọn họ mai phục từ lâu?

Vương Huệ nói :

- Đúng vậy.

Dương Lâm nói :

- Người nghi ngờ kẻ gian tế đó chính là ta?

Vương Huệ nói :

- Đúng vậy!

Dương Lâm nói :

- Người cứu ta theo, đem ta lại nơi đây, chính là muốn điều tra cho rõ chuyện này?

Vương Huệ nói :

- Đúng vậy!

Dương Lâm cũng nắm chặt hai nắm tay, y câm miệng lại.

Mưa xuống như lũ, giữa bọn họ đã có một bức màn dày ngăn lại. Bọn họ như hai con dế bị thương đang hầm hè nhau trong cơn mưa lũ.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Vương Huệ mới hỏi từng tiếng một :

- Người có thừa nhận hay không?

Dương Lâm bỗng cười nhạt nói :

- Thật ra ta cũng có chuyện nghĩ hoài không ra.

Vương Huệ nói :

- Người cứ nói.

Dương Lâm nói :

- Trong mười ba người lại đó, trừ Cát Đình Hương ra, đáng sợ nhất, là kẻ mặc áo xám đã giết Thịnh đại ca.

Vương Huệ nói :

- Đúng vậy!

Dương Lâm nói :

- Hắn giết Thịnh đại ca xong, bèn xoay qua, liên thủ với một người khác đối phó với người.

Vương Huệ nói :

- Đúng vậy!

Dương Lâm lạnh lùng nói :

- Người trước giờ tự phụ là Thiếu Lâm chính tông, căn cơ thâm hậu, vì vậy mới xem thường ta, cái tên sư đệ xuất thân từ nơi thấp hèn, chỉ tiếc là người cũng chẳng phải đối thủ của gã áo xám đó.

Vương Huệ lập tức cũng thừa nhận :

- Đúng vậy, vũ công của hắn trên bọn chúng ta xa.

Dương Lâm nói :

- Hắn luyện cái môn công phu vốn chuyên môn để giết người.

Vương Huệ nói :

- Đúng vậy.

- Hắn giết Thịnh đại ca, ngay cả chớp mắt cũng không chớp một cái, nhưng hắn không giết người!

Gương mặt của Vương Huệ hình như cũng biến sắc đi.

Dương Lâm nói :

- Hắn vốn giết người được, nhưng lại tha cho người, không những vậy còn thả cho người một con ngựa, để người đào tẩu, chuyện này ta nghĩ hoài không sao nghĩ ra.

Vương Huệ hỏi :

- Không lẽ người cho là ta mới là kẻ nội gián, vì vậy bọn họ mới tha cho ta sao?

Dương Lâm nói :

- Trừ chuyện đó, ta nghĩ không ra lý do gì khác.

Vương Huệ cũng câm miệng lại.

Hai người lại nhìn nhau lom lom một hồi lâu, Vương Huệ bỗng nói :

- Người đó cũng họ Vương, tên là Vương Đồng.

Dương Lâm cười nhạt nói :

- Thì ra người biết hắn.

Vương Huệ nói :

- Dĩ nhiên ta biết hắn, ba mươi năm trước, ta đã biết hắn.

Dương Lâm kinh ngạc :

- Không phải năm nay người mới ba mươi sáu tuổi sao?

Vương Huệ nói :

- Đúng vậy.

Dương Lâm hỏi :

- Không lẽ người vừa ra đời đã biết hắn rồi?

Vương Huệ gật gù đầu.

Dương Lâm biến sắc mặt, thất thanh nói :

- Hắn cũng họ Vương, không lẽ hắn là anh em với người?

Vương Huệ nói :

- Anh em ruột.

Dương Lâm ngẩn mặt ra.

Thật tình y không ngờ được bọn họ lại có liên hệ mật thiết như vậy, lại càng không ngờ Vương Huệ

thừa nhận như không.

Vương Nhuệ nói :

- Tuy chúng ta là anh em ruột, nhưng đã lâu năm chưa từng gặp mặt nhau.

Dương Lâm hỏi :

- Bao nhiêu năm?

Vương Nhuệ nói :

- Mười bốn năm.

Dương Lâm nói :

- Người gia nhập Song Hoàn môn đã được mười bốn năm.

Vương Nhuệ nói :

- Ta thoát ly khỏi chùa Thiếu Lâm rồi, bèn thề không bao giờ sẽ gặp lại hấn.

Dương Lâm nói :

- Tại sao?

Vương Nhuệ càng nắm chặt tay lại, ánh mắt lộ đầy vẻ bi phẫn, y chậm chậm nói :

- Bởi vì ta xuất gia làm hòa thượng là vì hấn, bị trục xuất khỏi chùa Thiếu Lâm, cũng vì hấn.

Dương Lâm nói :

- Ta không hiểu.

Vương Nhuệ rầu rầu nét mặt nói :

- Chuyện này ta vốn không muốn nói ra cho ai nghe.

Dương Lâm nói :

- Nhưng hiện tại, người không nói ra không được!

Hiện tại quả thật đã đến lúc không nói ra không được, nếu không hai người huynh đệ đồng môn này, không chừng sẽ lập tức thành như hai con dã thú cắn xé nhau trong đám mộ hoang dưới cơn mưa lũ!

Cái thống khổ và thù hận trong lòng họ đã bị đè nén quá nhiều, chỉ cần một chút mồi lửa, sẽ lập tức nổ tung ra ngay.

Vương Nhuệ thở than một hồi, rồi cuộc nói :

- Tuy chúng ta cũng một cha, nhưng lại khác mẹ, ta là mẹ chính sinh ra, cha ta qua đời rồi, hấn bèn thuốc mẹ ta chết, cũng cơ hồ đã ép ta vào chỗ chết.

Dương Lâm cũng nhìn không nổi phải biến sắc.

Dĩ nhiên y cũng đã nhận ra Vương Đồng là người lòng dạ ác độc thủ đoạn hung ác thế nào rồi.

- Người xuất gia làm hòa thượng là để trốn tránh hấn?

Vương Nhuệ gật gật đầu, nói :

- Ta vào chùa Thiếu Lâm, vốn là để luyện võ báo thù.

Dương Lâm nói :

- Nhưng sau này người lại không đi tìm hấn.

Vương Nhuệ thở dài nói :

- Bởi vì ta xuất gia rồi, được các vị trưởng lão chùa Thiếu Lâm cảm hóa lần mòn, bèn dần dần coi chuyện thù hận nhạt đi, hà huống, rồi cuộc hấn cũng là anh em của ta!

Dương Lâm hỏi :

- Về sau rồi sao?

Vương Nhuệ nói :

- Nào ngờ ta không đi tìm hấn, hấn ngược lại đi tìm ta.

Dương Lâm hỏi :

- Hấn biết người ở chùa Thiếu Lâm sao?

Vương Nhuệ nói :

- Hấn nói hấn vừa biết ta ở đâu, lập tức lại tìm ta ngay, bởi vì hấn cũng biết lúc trước hấn làm chuyện quá đáng, vì vậy hấn lại để cầu xin ta tha thứ.

Dương Lâm nói :

- Dĩ nhiên là người nhận lời.

Vương Nhuệ nói :

- Không những ta đã chịu rồi, mà còn cao hứng quá, thật tình ta không ngờ hấn còn có âm mưu chuyện khác nữa.

Dương Lâm hỏi :

- Hấn mưu đồ chuyện gì?

Vương Nhuệ nói :

- Chính là kinh thư của chùa Thiếu Lâm.

Kinh điển chùa Thiếu Lâm, trong cặp mắt người vũ lâm, trước giờ vẫn trân quý còn hơn cả vàng bạc

châu báu.

Chỉ bất quá, bất kỳ ai cũng đều biết, bảy mươi hai đường tuyệt kỹ đáng sợ ra làm sao, vì vậy chẳng ai dám lại vuốt râu cộp.

Dương Lâm thay đổi sắc mặt nói :

- Hẳn lại tìm người, chính là tính lợi dụng người, để ăn trộn kinh điển chùa Thiếu Lâm?

Vương Nhược thở ra nói :

- Về sau tuy hẳn không làm được chuyện, nhưng ta thì bị trục xuất khỏi Thiếu Lâm.

Dương Lâm nhìn y chăm chú, một hồi thật lâu, mới thở ra một hơi dài, nói :

- Ta là một đứa cô nhi, vốn mãi than thở ông trời bất công với ta, bây giờ ta mới biết, cảnh ngộ của người thật ra còn bất hạnh hơn cả ta.

Vương Nhược cười cười, nụ cười càng lộ vẻ thê lương, y nói :

- Thật ra, ta cũng không ngờ được, lần này hẳn lại thả cho ta đi.

Dương Lâm nói :

- Hẳn cũng là người, trong đời một người, ít ra cũng có lúc động lòng lương thiện lên.

Vương Nhược cười khổ nói :

- Không chừng hẳn đã tính đúng, dù có buông tha cho ta, ta cũng chẳng trốn đâu được xa.

Dương Lâm nói :

- Bất kể hẳn vì lẽ gì, ta đều tin được người không phải là kẻ nội gián.

Vương Nhược nói :

- Người... người tin được thật sao?

Dương Lâm cười cười nói :

- Tuy người có chút tự đại nhưng người nhất định không phải là kẻ biết nói dối.

Vương Nhược nhìn y, vẻ chán ghét trong ánh mắt, hình như đã biến thành cảm kích.

Dương Lâm nói :

- Hiện tại nếu người còn nghĩ ta là nội gián, cứ việc lại giết ta, ta không có gì oán trách, bởi vì ta không có cách gì biện bạch giải thích.

Vương Nhược không lại.

Hai người lại đứng bất động ở đó trong cơn mưa lũ, nhìn nhau đăm đăm, nhưng không còn là hai con dã thú đang chờ cắn xé lẫn nhau.

Vương Nhược bỗng xông lại, nắm chặt lấy tay của Dương Lâm, thở ra nói :

- Thật ra ta cũng biết không phải là người.

Dương Lâm hỏi :

- Người biết?

Vương Nhược nói :

- Ta đã suy nghĩ kỹ càng, nếu người là nội gián, chắc chắn sẽ không bị bọn họ chém mất đi một cái chân.

Dương Lâm nói :

- Không chừng bọn họ muốn giết ta bịt miệng.

Vương Nhược nói :

- Nếu vậy bọn họ đã nhất định không để cho ta cứu người theo, nhất định phải giết cho được người!

Dương Lâm bật cười.

Vương Nhược cũng bật cười.

Nước mưa tuy lạnh buốt, nhưng máu chảy trong lồng ngực của họ đang nóng lên.

Vương Nhược cười khổ nói :

- Hai hôm nay, chuyện bất hạnh chúng ta đụng phải thật tình nhiều quá, trong lòng thật quá thống khổ, không khỏi biến ra thất thường, vì vậy ta mới cứ đi nghĩ chuyện đâu đâu, nghĩ chuyện này ngờ chuyện kia.

Sợ hãi vốn làm người ta biến thành đa nghi, đã nghi sẽ không khỏi sinh ra lẩn tránh mệnh.

Dương Lâm nói :

- Vì vậy chúng ta nhất định phải trấn tĩnh lại, suy nghĩ xem nội gián là ai.

Vương Nhược nói :

- Ta nghĩ không ra.

Dương Lâm nói :

- Nhưng lần thảm bại này của Song Hoàn môn, nhất định là vì có người đã bán đứng chúng ta.

Vương Nhược rầu rầu nét mặt nói :

- Nhưng trừ hai người chúng ta ra, trong môn hạ Song Hoàn môn, đã không còn ai sống sót.

Dương Lâm nói :

- Còn một người.

Vương Huệ lập tức hỏi :

- Ai?

Dương Lâm nói :

- Tiêu Thiếu Anh!

Vương Huệ nói :

- Y không còn được xem là môn hạ của Song Hoàn môn.

Dương Lâm nói :

- Nhưng bí mật của Song Hoàn môn, y biết không ít hơn bọn ta.

Vương Huệ nói :

- Người nghĩ là y bán đứng bọn ta?

Dương Lâm không nói gì nữa, hai nắm tay của y nắm chặt lại.

Chính ngay lúc đó, bỗng nghe đánh “cách” lên một tiếng, từ một ngôi mộ bên cạnh phát ra.

Ngôi mộ đã bị đổ nát, lộ ra một góc quan tài.

Trong quan tài cũ nát đó, bỗng có một bàn tay thò ra.

* * * * *

Một đôi bàn tay trắng xanh xám, bàn tay đang cầm ly rượu.

Người nằm trong quan tài, bất kể là sống hay chết, đều nhất định là con quỷ rượu.

Vương Huệ và Dương Lâm đều biến sắc mặt.

Bọn họ không ai tin được trên đời này có quỷ thật, nhưng hiện tại đối với bọn họ, người còn đáng sợ hơn cả quỷ.

Người trong quan tài là ai?

Bàn tay đang cầm ly rượu, đang đưa ly rượu ra hứng lấy những giọt mưa đã nhỏ hạt dần, ly rượu đã hứng đầy ắp.

Bàn tay rút lại, trong quan tài lại có tiếng than lên.

Một người đang than thở, cất tiếng ngâm nga :

- *Đản nguyện vũ thủy giai hóa tửu*

(xin nước mưa biến thành rượu cả)

- *Chỉ hận thử sinh dã phi nhân*

(chỉ hận kiếp này không còn là người nữa)

Vương Huệ, Dương Lâm đưa mắt nhìn nhau, gương mặt bỗng lộ vẻ thật kỳ quái.

Bọn họ đã nhận ra được giọng của người này.

Dương Lâm đột nhiên cười nhạt nói :

- Người không còn là người!

Người trong quan tài lại than thở :

- Đã không phải là người, cũng không phải là quỷ, chỉ bất quá là thứ không phải người không phải quỷ, không phải lừa không phải ngựa, không ra gì cả.

Lại nghe phách lên một tiếng, nắp quan tài đã bật lên, một người chồm chồm ngồi dậy, trong quan tài, gương mặt trắng bệch, cả khuôn mặt đầy râu lún phún, còn đầy cả mùi rượu. Nước mưa như thác lũ kia cũng không thể tẩy hết, chỉ có cặp mắt là còn đen lánh sáng rực.

Dương Lâm nhìn y chăm chú, nói từng tiếng một :

- Tiêu Thiếu Anh, đáng lý ra ngươi không nên lại đây.

* * * * *

Mưa đã nhỏ đi.

Mưa lớn nào cũng qua mau, cũng như danh tiếng lúc nào cũng khó mà giữ được lâu.

- Đúng là tôi không nên lại đây thật.

Tiêu Thiếu Anh chồm chồm bò ra khỏi quan tài :

- Chỉ tiếc là tôi đã đến đây.

Vương Huệ cũng đang nhìn lom lom vào y nói :

- Người đã biết tai họa xảy ra cho bản môn?

Tiêu Thiếu Anh cười thâm nói :

- Tuy tôi không còn mặt mũi nhìn ai, tôi còn chưa điếc.

Vương Huệ nói :

- Người biết chúng ta lại nơi đây?

Tiêu Thiếu Anh gật gật đầu :

- Tôi biết Triệu lão đại là tay hảo hán có nghĩa khí!

Vương Huệ nói :

- Vì vậy người tính đúng, ta nhất định sẽ tìm đến y?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Tôi cũng biết y là bạn của anh.

Vương Nhuệ hỏi :

- Người còn biết chuyện gì nữa?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Tôi còn biết y nhất định sẽ không tự nhiên vô cớ gọi Tà nhãn lão lục đến đây đào mộ.

Vương Nhuệ nói :

- Vì vậy người bèn theo lại.

Tiêu Thiếu Anh lại gật gật đầu.

Vương Nhuệ nói :

- Người tính đúng là bọn ta nhất định sẽ lại đây?

Tiêu Thiếu Anh cười càng thêm thê lương :

- Bất kể các anh lại hay không, quan tài cũng là chỗ uống rượu, dù tôi uống say quá chết đi, nơi đây cũng không có ai sẽ đuổi tôi đi.

Vương Nhuệ nhìn y, ánh mắt hình như lộ vẻ đồng tình.

Nhưng Dương Lâm thì đang cười nhạt :

- Người vốn rõ ràng có thể làm một con người, tại sao lại cứ muốn sống cái lối người không ra người quỷ không ra quỷ như vậy?

Tiêu Thiếu Anh hững hờ nói :

- Bởi vì tôi cao hứng.

Dương Lâm đóng miệng lại, gương mặt y đã lộ vẻ giận dữ.

Vương Nhuệ bỗng nói :

- Trong rượu còn có rượu, đem ra đây, ta uống với người hai ly.

Tiêu Thiếu Anh bật cười.

Dương Lâm sa sầm nét mặt lạnh lùng nói :

- Người còn muốn uống rượu với y?

Vương Nhuệ thở ra :

- Tuy y không còn là môn hạ của Song Hoàn môn, y vẫn còn là bạn của ta.

Dương Lâm cười nhạt nói :

- Y là thứ bạn bè gì vậy?

Vương Nhuệ nói :

- Ít ra không phải là thứ bạn bè đi bán đứng bạn bè.

Dương Lâm nói :

- Y không phải vậy?

Vương Nhuệ nói :

- Nếu y là người bán đứng bọn ta, hiện tại chúng ta đã vào quan tài thật rồi.

Tiêu Thiếu Anh bỗng nhiên cười lớn.

Tiếng cười đượm đầy vẻ bi thương và tịch mịch không sao tả được :

- Thật tình ta không ngờ, trên đời này còn có người chịu xem ta là bạn bè đấy!

Y rót đầy một ly rượu, đưa qua :

- Nào, tôi mời anh một ly, anh dùng ly, tôi dùng bình, chúng ta cùng cạn.

Một bình rượu đầy ắp, y uống từng ngụm từng ngụm cho đến lúc cạn sạch.

Vương Nhuệ chau mày nói :

- Sao người cứ muốn uống rượu kiểu như vậy?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Uống như vậy có gì không tốt?

Vương Nhuệ nói :

- Đây không còn là uống rượu nữa, mà là liều mạng.

Tiêu Thiếu Anh chậm chậm nói :

- Chỉ cần còn có mạng để liều, lại có gì là không tốt?

Ánh mắt y lại lộ vẻ thật kỳ quái, nhìn chăm chú không chớp mắt vào Vương Nhuệ.

Vương Nhuệ bỗng dùng sức nắm chặt lấy tay y, than lên một tiếng :

- Người chịu liều mạng thật sao?

Tiêu Thiếu Anh khẳng khái nói :

- Ít nhất tôi cũng còn cái mạng đây!

Giọng nói của Vương Nhuệ trở nên nghẹn ngào :

- Người nguyện ý đem bán cái mạng mình cho Song Hoàn môn?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Không phải là bán cho Song Hoàn môn, mà là bán cho bạn bè.

Y dùng sức nắm chặt lấy tay Vương Nhuệ :

- Tuy tôi không còn là đệ tử Song Hoàn môn, nhưng Song Hoàn môn vẫn còn có rất nhiều người là bạn của tôi!

Bàn tay Vương Nhuệ run lên, cổ họng y nghẹn lại.

Thật tình y không ngờ, trong giờ phút này, còn có người dám thừa nhận mình là bạn bè của Song Hoàn môn.

Tiêu Thiếu Anh chậm chậm nói tiếp :

- Huống gì, dù tôi không đi tìm Cát Đình Hương, lão ta nhất định cũng không buông tha tôi.

Wương Nhuệ hỏi :

- Tại sao?

Tiêu Thiếu Anh hững hờ nói :

- Song Hoàn môn tuy không nhận tôi, cái tên đệ tử bất tiểu này, nhưng trong cặp mắt người khác, tôi còn sống là người của Song Hoàn môn, chết đi là quỷ của Song Hoàn môn.

Giọng nói của y tuy lãnh đạm, nhưng đôi bàn tay của y đang run rẩy.

Cặp mắt của Vương Nhuệ bất giác lộ vẻ áy náy, y buồn rầu nói :

- Tuy người làm lỗi, nhưng chúng ta... chúng ta không chừng cũng có lỗi nữa.

Y nói chưa dứt lời, Tiêu Thiếu Anh đã hướng câu chuyện :

- Các anh nói này giờ, tôi đều nghe cả.

Dương Lâm lạnh lùng nói :

- Ta biết người không hề điếc tai.

Thái độ của y đối với Tiêu Thiếu Anh, giống hệt như thái độ của Vương Nhuệ trước đây đối với y vậy.

Tiêu Thiếu Anh thì hoàn toàn chẳng màng :

- Hôm ấy bọn họ đến mười ba người, có mấy người anh biết mặt?

Dương Lâm trầm ngâm một hồi, rồi cuộc nói :

- Chỉ có năm người!

Tiêu Thiếu Anh hỏi :

- Có phải là Cát Đình Hương và bốn đại phân đường chủ thuộc hạ của Thiên Hương đường?

Dương Lâm gật gật đầu.

Trận đó, Thiên Hương đường quả đã phái ra toàn bộ tinh nhuệ, nhưng hảo thủ trong Thiên Hương đường không có nhiều.

- Kỳ dư tám người kia là ai?

- Có bốn người lúc nào cũng bị mặt, còn bốn người kia đều lạ mặt, ta chưa bao giờ thấy qua, chắc là những tay giết mướn mà Cát Đình Hương đem vàng bạc mua chuộc từ bên ngoài lại.

Tiêu Thiếu Anh lại hỏi :

- Công phu của bọn họ ra sao?

Dương Lâm nói :

- Đều không thua gì bốn đại phân đường chủ Thiên Hương đường.

Tiêu Thiếu Anh hỏi :

- Tổn thương ra sao?

Dương Lâm nói :

- Bốn người của Thiên Hương đường lại, chết mất ba, trọng thương một.

Tiêu Thiếu Anh trầm tư một lát, chậm chậm nói :

- Trận này Thiên Hương đường tuy đánh bại Song Hoàn môn, chính bọn họ cũng đã tổn thương nguyên khí cực kỳ lớn, xem ra người được hưởng lợi chân chính, chỉ bất quá là bốn tay giết mướn Cát Đình Hương mời lại.

Dương Lâm nói :

- Xem vũ công của tám người đó, nhất định không phải là vô danh tiểu tốt trong giang hồ, nhưng cũng không biết lão ta tìm ở đâu ra.

Wương Nhuệ bỗng nói :

- Vương Đồng hình như đã theo Cát Đình Hương từ lâu, chỉ bất quá chưa hề lộ mặt ra thôi.

Dương Lâm hỏi :

- Sao người biết?

Wương Nhuệ nói :

- Hai năm trước ta ở Lan Châu gặp y một lần, lúc đó Cát Đình Hương cũng ở Lan Châu.

Dương Lâm nói :

- Nhưng người không đề cập đến chuyện này bao giờ!

Wương Nhuệ cười khỏ nói :

- Lúc đó thật tình ta không ngờ Cát Đình Hương lại có âm mưu lớn lao như vậy, lá gan to lớn như vậy.

Tiêu Thiếu Anh thở ra nói :

- Huống gì, chẳng ai muốn đề cập đến chuyện đau lòng riêng tư của mình.

Dương Lâm phảng phất còn muốn nói gì nữa, y nhìn Vương Nhược một cái, rồi cuộc cảm miệng lại.

Tiêu Thiếu Anh lại hỏi :

- Trong tám người đó, võ công cao nhất là ai?

Dương Lâm không hề suy nghĩ, lập tức nói ngay :

- Vương Đồng!

Tiêu Thiếu Anh lại nói tiếp :

- Nhưng y ở trong giang hồ chẳng phải là người danh tiếng gì.

Dương Lâm nói :

- Không chừng cái húng của hán không phải ở tiếng tăm, mà là ở chuyện giết người!

Tiêu Thiếu Anh hỏi :

- Y luyện võ công là thứ chuyên môn giết người?

Dương Lâm nói :

- Võ công của y không đẹp mắt, nhưng rất hữu hiệu.

Tiêu Thiếu Anh thở phào một hơi dài, y cười khỏ nói :

- Nếu vậy lần này người Cát Đình Hương phái ra đối phó tôi, nhất định phải là Vương Đồng.

Dương Lâm hỏi :

- Tại sao?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Bởi vì lão còn chưa biết lai lịch tôi ra sao, huống gì, lão mà xuất thủ, nhất định không muốn về tay không.

Cát Đình Hương mà đã xuất thủ, đúng là phải có được chín phần mười trong tay rồi.

Trước giờ lão chưa hề làm chuyện gì không nắm chắc trong tay.

Vương Nhược đã nhin không nổi lộ về tư lự :

- Nếu lão đã phái Vương Đồng ra tìm người, tốt nhất người tạm thời trốn ở đây.

Tiêu Thiếu Anh thì lắc đầu :

- Nếu y đã lại tìm tôi, tôi sẽ để cho y tìm ra.

Vương Nhược chau mày nói :

- Tại sao?

Tiêu Thiếu Anh trả lời :

- Tôi nhất định phải để cho y tìm ra, rồi mới có cơ hội hỗn nhập vào Thiên Hương đường.

Vương Nhược hỏi :

- Tại sao phải nhất định hỗn nhập vào Thiên Hương đường?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Bởi vì tôi phải hỗn nhập vào Thiên Hương đường rồi, mới có cơ hội để báo thù.

Dương Lâm bỗng cười nhạt nói :

- Chỉ tiếc là người chết không cách nào báo thù cho bạn bè được.

Tiêu Thiếu Anh cười cười nói :

- Tôi còn chưa chết mà.

Dương Lâm nói :

- Đó là vì Vương Đồng còn chưa tìm ra người thôi.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Chỉ cần y tìm ra tôi, là tôi chắc phải chết không nghi ngờ gì?

Dương Lâm nói :

- Ta đã thấy y xuất thủ, ta cũng biết võ công của người.

Tiêu Thiếu Anh lại cười.

Dương Lâm hỏi :

- Người không tin?

Tiêu Thiếu Anh cười không nói gì.

Dương Lâm nói :

- Lão đại của chúng ta, công phu Song Hoàn, người cũng đã biết.

Dĩ nhiên Tiêu Thiếu Anh biết.

Thịnh Trọng sử Song Hoàn, phân lượng gấp đôi người khác, thêm vào sức trên tay của y, cú đánh ra, quả thật là có sức vỡ núi tan non.

Dương Lâm nói :

- Nhưng ta chính mắt trông thấy lão đại đánh ra song hoàn, trúng vào ngực của hần, mà hần làm như hoàn toàn không có cảm giác gì.

Tiêu Thiếu Anh hững hờ nói :

- Tôi tin y là người rất đáng sợ, chỉ bất quá, tôi không thể trốn y cả đời được.

Vương Nhuệ nói :

- Người có thể trốn nửa tháng gì đó, chờ chúng ta thương thế lành lặn rồi tính sau.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Đợi đến lúc đó, chúng ta dựa vào sức người nào đánh lại Thiên Hương đường?

Vương Nhuệ nói không ra lời.

Tiêu Thiếu Anh lộ vẻ trầm tư một hồi, bỗng hỏi :

- Vương Đồng giết Thịnh lão đại rồi, bèn lại đối phó anh?

Vương Nhuệ gật gật đầu.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Y dung tình tha cho anh, không chừng không phải là động lòng lương thiện đâu.

Vương Nhuệ hỏi :

- Người nghĩ hần làm vậy vì lẽ gì?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Không chừng bởi vì y bị Thịnh lão đại đánh một cú xong, đã bị nội thương, thương thế đến lúc đó mới phát tác ra.

Vương Nhuệ nói lời :

- Nhưng còn người khác...

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Lúc đó Cát Đình Hương đang đối phó với lão gia tử, dĩ nhiên không rảnh đi lo chuyện khác, còn mấy người kia là trông vào y thôi, thấy y thả anh, cũng không dám đa sự thò tay vào.

Lối suy đoán đó quả cũng hợp lý lắm.

Suy đoán hợp lý, đều làm người ta để mắt chú ý đến, ngay cả Dương Lâm bây giờ cũng nhìn y với cặp mắt khác đi.

Tiêu Thiếu Anh trầm ngâm một hồi, rồi lại nói :

- Nhưng Thịnh lão đại đánh cú đó, đáng lý ra lập tức phải đưa y vào chỗ chết, nhưng y còn chi tri cho đến lúc đó, vì vậy tôi nghĩ, trên người y nhất định có mặc thứ áo giáp phòng thân gì đó.

Y lại cười cười rồi nói tiếp :

- Người muốn giết người khác, đại khái là phải đề phòng bị người ta giết trước.

Dương Lâm lắng nghe, bỗng nói :

- Người không phải là con quỷ rệu thật đâu, người thật không hề đồ chửi nào.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Tôi...

Dương Lâm ngắt lời nói :

- Người đã không phải thứ hồ đồ, hai năm trước, tại sao lại làm ra chuyện hồ đồ như vậy?

Hai năm trước, Tiêu Thiếu Anh say túy lúy, xông vào phòng con gái độc sinh của lão gia tử... đây là nguyên nhân lớn nhất tại sao y bị trục xuất ra khỏi Song Hoàn môn.

Ánh mắt của Tiêu Thiếu Anh bỗng lộ ra một vẻ gì đó thật không thể hình dung, cũng không biết là hối hận, hay là bị thương.

Nhưng y đã lấy lại vẻ bình thường thật nhanh chóng, rồi hững hờ nói :

- Dù là người tỉnh táo đến đâu, cũng có lúc làm chuyện hồ đồ, huống gì tôi vốn là kẻ không ra gì cũng chẳng giống ai.

Vương Nhuệ thở ra một hơi, cười khở nói :

- Bất kể ra sao, con người không ra gì của người suy nghĩ còn có vẻ nhiều hơn hai chúng ta cộng lại nhiều.

Dương Lâm nói :

- Bất kể ra sao, nếu người muốn hỗn nhập vào Thiên Hương đường, chuyện đó không khác gì là dè nhảy vào miệng cọp.

Tiêu Thiếu Anh mỉm cười nói :

- Thiên Hương đường dù có là hang cọp thật, tôi cũng có thể giả trang thành một con cọp giấy, để bọn họ không nhìn ra tôi là một con dê.

Dương Lâm không hiểu, Vương Nhuệ cũng không hiểu.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Tôi vốn là người bị Song Hoàn môn trục xuất, tại sao tôi không gia nhập vào Thiên Hương đường được?

Dương Lâm rót cuộc hiểu ra :

- Chỉ tiếc là Cát Đình Hương không phải là người dễ dàng gì bị gạt.

Tiêu Thiếu Anh nói lời :

- Không chừng tôi có cách.

Dương Lâm hỏi :

- Cách gì?

Tiêu Thiếu Anh bỗng hỏi :

- Anh có biết sự tích Kinh Kha ám sát Tần Thủy Hoàng không?

Dĩ nhiên Dương Lâm biết.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Tần Thủy Hoàng cũng không phải là kẻ dễ gì bị gạt, nhưng còn cơ hồ muốn bị Kinh Kha gạt, bởi vì Kinh Kha đem tới một thứ đồ y rất mong muốn.

Mỗi người ai ai cũng có nhược điểm.

Bất kỳ ai thấy món đồ mình mong muốn lâu nay bỗng đến tay, cũng không khỏi phấn khởi sơ sót đi.

Tiêu Thiếu Anh chậm chậm nói :

- Kinh Kha biết Tần Thủy Hoàng mong muốn cái đầu của một người, vì vậy y bèn mượn cái đầu của người ấy đem theo.

Dương Lâm thay đổi nét mặt nói :

- Cái đầu của Phàn tướng quân?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Đúng vậy.

Dương Lâm biến hẳn sắc mặt Vương Nhược cũng biến sắc còn thắm hơn.

Dĩ nhiên bọn họ biết, Cát Đình Hương mong muốn, không phải cái đầu của Phàn Vu Kỳ, mà là cái đầu của bọn họ!

Dương Lâm nhin không nổi hỏi :

- Người... người tính lấy đầu bọn ta đem lại gặp Cát Đình Hương?

Tiêu Thiếu Anh không nói gì, chỉ nhìn bọn họ.

Nhìn cái đầu của bọn họ.

Hai bàn tay của Dương Lâm đều đã nắm chặt lại, y bỗng ngẩng đầu lên trời cười nói :

- Cái đầu của ta đây vốn được lại khơi khơi, nếu người muốn lấy thật, cứ việc lại lấy bây giờ không sao cả!

Tiêu Thiếu Anh bỗng cười cười nói :

- Tôi không muốn.

Dương Lâm thộn mặt ra :

- Người không muốn?

Tiêu Thiếu Anh mỉm cười nói :

- Tôi chỉ bất quá muốn đề tỉnh anh, cái đầu của các anh, đều trân quý lắm, không thể nào để cho ai lại lấy đi.

Dương Lâm nhìn y, bàn tay đang nắm chặt lại đã dần dần lỏng ra.

Vương Nhược cũng thở phào một tiếng, gương mặt lộ vẻ ưu lự :

- Người có cách để đối phó với Cát Đình Hương và Vương Đồng thật sao?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Không có.

Vương Nhược hỏi tiếp :

- Nhưng người vẫn còn cứ đi?

Tiêu Thiếu Anh ngáp lên một cái, hình như cảm thấy cơn rượu đã nổi lên, y tíu mắt lại nói :

- Nơi đây không còn rượu, tôi không đi ở đây làm gì?

Không lẽ đến bây giờ y mới say thật sao?

Dương Lâm lại nhin không nổi hỏi y :

- Tại sao người không đem đầu lâu của ta theo?

Vương Nhược thở ra :

- Tại sao người không đem đầu lâu của ta theo luôn?

Tiêu Thiếu Anh thở ra nói :

- Bởi vì cái cách ấy đã lỗi thời rồi, gạt không nổi Cát Đình Hương đâu, đầu lâu của các anh cũng không bằng được của Phàn tướng quân.

Mưa đã tạnh.

- Vài chục ngày nữa tôi sẽ về lại đây, hy vọng lúc đó nơi đây có rượu.

Vương Nhược và Dương Lâm nhìn bước vào bóng đêm, bước xuống gò núi, bất giác thở ra.

- Người xem y rớt cuộc là hạng người như thế nào?
- Bất kể y là hạng người như thế nào, y là hy vọng duy nhất để chúng ta báo thù.

Xem tiếp hồi 3 Kẻ giết người

ĐA TÌNH HOÀN

Hồi 3 Kể giết người

Tiêu Thiếu Anh lại say nữa.

Lần này y say ở Lão Hồ lâu, nằm gục ở quầy chường quỹ như một người đã chết.

Một người đã say rồi, hình như biến thành nặng hơn lúc bình thời gấp ba lần.

Những người có kinh nghiệm đều biết rằng, muốn vác một gã say rượu túy lúy, nhất định không phải là chuyện dễ dàng. Nhất là Tiêu Thiếu Anh, Lão Hồ lâu đã động viên tới ba tên phở ky, mà còn chưa lay động nổi y.

- Gã này còn nặng hơn cả hòn đá.

Bà chủ quán ngồi bên quầy đã nhìn không thuận mắt, nhin không nổi cười nhạt nói :

- Gã tiểu tử này đã say mềm như đồng bunn, không lẽ các người không có cách gì để đối phó được đồng bunn sao?

Bọn phở ky cúi gằm đầu hết, không một ai dám mở miệng nói gì.

Tiêu Thiếu Anh bỗng mở một con mắt ra, bừng lên nhìn bà chủ quán, cười hì hì nói :

- Bà làm rồi.

Bà chủ quán sa sầm nét mặt.

Bà ta tức giận lên, xem ra vẫn còn quyến rũ lắm, nhất là cặp mắt, lại càng mê chết người.

Người quanh đây trăm dặm đều biết, bà chủ quán của Lão Hồ lâu, là người đàn bà có thể mê chết người ta.

Chỉ tiếc là không ai có gan dám lại đây để bà ta mê thử.

Nơi đây có tên là Lão Hồ lâu, là vì nơi đây có một con cạp cái.

Con cạp cái ấy chính là bà chủ quán mê người này, nghe nói ngay cả lão chủ quán cũng đã bị bà ta nuốt hết cả da lẫn xương.

Tiêu Thiếu Anh títt mắt lại cười nói :

- Bà xem ra không già một chút nào, lại càng không giống một con cạp, tôi cũng không phải là đồng bunn.

Bà chủ quán còn cười cười, cười càng mê chết người :

- Không phải đồng bunn thì là gì vậy?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Là một con trùn nhỏ, con trùn nhỏ không có xương, loại trùn này tên là con nê.

Bà chủ quán cười nói :

- Nhìn không ra anh này cũng là tay học vấn quá.

Tiêu Thiếu Anh cũng cười :

- Tôi vốn là kẻ có học vấn lắm đấy chứ, không những vậy còn thiếu niên anh tuấn, đàn bà yêu tôi, sắp hàng từ nơi đây ra tới đầu đường kia đấy.

Bà chủ quán bỗng lại sa sầm nét mặt nói :

- Nếu vậy người mau mau cắt ngay ra đầu đường, người là đồng bunn, là con trùn nhỏ cũng vậy, đều mau mau cắt ngay!

Tiêu Thiếu Anh vẫn còn cười hì hì nói :

- Chỉ tiếc là trùn nhỏ cũng không biết cắt, đồng bunn cũng không biết cắt.

Bà chủ quán cười nhạt nói :

- Có phải người muốn tìm chỗ chết, phải không?

Tiêu Thiếu Anh lập tức lắc đầu nói :

- Không muốn.

Bà chủ quán nói :

- Người có biết ta là ai không?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Bởi vì biết, tôi mới lại đây chứ.

Bà chủ quán tức giận nói :

- Rốt cuộc người lại đây làm gì vậy?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Tôi muốn tìm bà đi ngủ với tôi.

Bà chủ quán biến hẳn sắc mặt, bọn phở ky cũng biến hẳn sắc mặt.

Gã tiểu tử này xem ra có chỗ ở không sinh chuyện, dám lại nuốt râu hùm đây.

Bà chủ quán bỗng đập bàn một cái, hét lớn :

- Đánh cho ta, đánh mạnh vào!

Chữ “đánh” vừa thốt ra, khách hàng trong tiệm đã trốn đi mất quá nửa, bảy tám đứa phổ ky thì đã toàn bộ vây quanh lại.

Cũng không biết ai đã nhấc cái ghế đầu lên, nhắm vào đầu Tiêu Thiếu Anh đập xuống.

Có người kêu “ai da” lên một tiếng, cái đầu của Tiêu Thiếu Anh vẫn còn tốt đó, cái ghế đầu thì đã gãy ra thành bốn năm khúc.

Bọn phổ ky giật nảy mình lên, rồi lại hầm hè nhào lại. Chỉ nghe cách cách phách phách một trận vang lên, mấy gã phổ ky chồm lại, toàn bộ đều đã loạng choạng lùi lại, hai bên mặt bị đánh cho sưng vù đỏ cả lên.

Tiêu Thiếu Anh thì vẫn đang cười cợt đứng ở đó, nhìn nhìn bà chủ quán nói :

- Tôi đã nói, tôi chỉ bắt quá lại đây kiếm bà để ngủ với tôi, không phải là lại ăn đòn.

Bà chủ quán nhìn y hần học một hồi, bỗng lại bật cười lên. Lần này bà ta cười thật ngọt, thật mê hồn, bà ta dịu dàng nói :

- Ông lặn lội đường xá lại đây, là vì tôi thật sao?

Tiêu Thiếu Anh lập tức gật đầu :

- Không giả tí nào.

Bà chủ quán cười thật quyến rũ :

- Xem ra ông thật là một kẻ có lòng.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Không những có lòng, mà còn có tình có nghĩa nữa.

- Quý tính của ông?

- Họ Tiêu, Tiêu là thối tiêu dẫn phụng đấy.

Bà chủ quán cười ngặt nghẽo nói :

- Tiếc là tôi không phải phụng hoàng, chỉ bắt quá là một con cọp cái.

Tiêu Thiếu Anh cũng cười ngặt nói :

- Nhưng trong cặp mắt của tôi, con cọp cái như bà đây lại còn đẹp hơn cả ba trăm con phụng hoàng gộp lại nhiều.

Bà chủ quán cười nói :

- Xem ra không những ông có học vấn, ông còn biết nói chuyện nữa.

Tiêu Thiếu Anh tit mắt lại, nói :

- Tôi còn có nhiều điều hay khác nữa, từ từ rồi bà sẽ biết mà.

Bà chủ quán nhìn y, ánh mắt càng mê hồn, bà ta bỗng nói :

- Dọn rượu lại đây, ta muốn uống với Tiêu công tử vài ly.

Rượu là rượu ngon, người là người đẹp.

Tiêu Thiếu Anh vốn đã say mềm, hiện tại có muốn tỉnh táo chút đỉnh cũng không được.

Bà chủ quán đã rót cho y một chén rượu lớn thật đầy, mỉm cười nói :

- Tôi biết Tiêu công tử là anh hùng, anh hùng nhất định đâu có uống chén nhỏ, tôi xin mời ông ba chén lớn trước.

- Đừng nói là ba chén, ba trăm chén, tôi cũng uống hết.

Tiêu Thiếu Anh cầm chén rượu lên, bỗng chau mày lại, hạ giọng xuống hỏi :

- Chén rượu này có mông hăn dục trong đó không vậy?

Bà chủ quán ném cho y một cái nhìn quyến rũ, cười nói :

- Đây đâu có phải là Thập Tự Phản, chỗ bán bánh bao nhân thịt người đâu, rượu làm gì lại có mông hăn dục?

Tiêu Thiếu Anh cười lớn nói :

- Đúng, chén rượu này dĩ nhiên không thể có mông hăn dục trong đó, huống gì, bà chủ quán tự mình rót ra dùm, dù có độc dục, tôi cũng uống vào như không.

Y quả ngẩng cổ lên, rọt rọt, uống một hơi hết cả chén rượu vào trong bụng, rồi lại thò tay ra, cầm lấy tay bà chủ quán mân mê, tit mắt lại nói :

- Bàn tay trắng quá, không biết có thơm không?

Bà chủ quán cười như chuông ngân :

- Ông ngửi thử xem, có thơm không?

Bà ta đưa bàn tay vừa trắng vừa mềm mại lại chóp mũi Tiêu Thiếu Anh thật.

Tiêu Thiếu Anh cầm bàn tay, như con mèo đói ngửi thấy mùi mỡ, ngửi qua ngửi lại, ngửi hoài không thôi, bỗng nhiên cười lớn lên hai tiếng, lộn ngược người một cái, bình lên một tiếng, cái đầu đập mạnh xuống đất.

Bà chủ quán chau mày nói :

- Tiêu công tử, ông làm sao mà say rồi?

Tiêu Thiếu Anh nằm sổng soài ra mặt đất, không động đậy tí nào, lần này mới thật là hoàn toàn như

một người chết.

Bà chủ quán bỗng cười nhạt nói :

- Để đường lớn dàng hoàng cho người đi, người cứ muốn nhắm vào quỹ môn quan mà xông vào!

Bà ta lại sa sầm nét mặt, đập bàn một cái :

- Kéo hẳn lại đánh một trận, đánh không chết coi như cái may của hắn, chết thì đáng thôi.

Bọn phở ky đã bắt đầu chuẩn bị động thủ bỗng có người lạnh lùng nói :

- Đánh không được!

Khách hàng còn chưa đi hết sạch.

Trong góc phòng, còn có một người mặc áo xám ngồi đó, tự rót tự uống một mình, y uống không phải là rượu, cũng không phải húp canh.

Y uống nước lã.

Đến quán rượu để uống nước lã, không có mấy người, con người của y cũng giống như nước lã vậy, bình bình phàm phàm, nhạt nhẽo vô vị, gương mặt không có lấy một chút biểu tình.

Bà chủ quán nhìn chăm chú vào y hai lượt, gần giọng hỏi :

- Người là gì của hắn?

Người áo xám nói :

- Ta chẳng hề quen biết với y.

Bà chủ quán nói :

- Nếu không quen biết, tại sao lại xen vào chuyện của hắn?

Người áo xám nói :

- Bởi vì ta cũng tìm chuyện rắc rối chơi.

Y nói cái giọng cũng rất nhạt nhẽo, làm như hòa thượng đang tụng kinh, đang siêu độ vong hồn người chết vậy.

Bà chủ quán lạnh lùng nói :

- Không lẽ người cũng tính lại đây kiếm ta ngủ với người?

Người áo xám nói :

- Không phải.

Bà chủ quán cười nhạt nói :

- Nếu vậy người tính lại tìm đường chết...

Người áo xám nói :

- Cũng không phải là tìm đường chết, mà là tìm người chết.

Bà chủ quán nói :

- Nơi đây không có người chết.

Người áo xám nói :

- Có.

Bà chủ quán nhin không nổi hỏi :

- Ở đâu?

Người áo xám nói :

- Ta đếm tới ba, các người còn chưa cút xuống lầu, là lập tức biến thành người chết cả bọn!

Bà chủ quán lại biến hẳn sắc mặt.

Người áo xám đã đặt ly xuống bàn, lạnh lùng nhìn bà ta.

- Một!

Gương mặt y vẫn không một chút biểu tình, không có biểu tình thường thường lại là biểu tình đáng sợ nhất.

Bà chủ quán nhìn y, trong lòng bất giác muốn lạnh cả lên.

Bà ta đã thấy qua không biết bao nhiêu anh hùng, thấy qua không biết bao nhiêu hung thủ giết người, nhưng trước giờ chưa có ai làm bà ta sợ hãi bằng lúc này.

Thật tình bà ta nhìn không ra gã này là hạng người gì, người nhìn không thấu, thường thường là kẻ đáng sợ nhất.

Bà chủ quán hít vào một hơi lạnh như băng giá, bà ta đang nghe y lạnh lùng đếm tới số hai.

Mấy gã phở ky nhỏ gan, đã nhin không nổi muốn chuồn ra ngoài, ánh mắt bà chủ quán lại bỗng sáng rực cả lên.

Một gã thiếu niên đang ở bên ngoài vòng vào, vòng ra sau lưng người áo xám, con dao trong tay cũng sáng rực.

Gã thiếu niên này chính là ông chủ con của bà chủ quán, muốn làm tân khách trong phòng bà chủ cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Không những miệng y ngọt, tay dao của y cũng nhanh nữa.

Bà chủ quán bật cười, mím cười đưa mắt liếc tình người áo xám, cười ngặt nghẽo nói :

- Người không muốn ngủ với ta, lại muốn tìm đường chết, không lẽ mặt mày của ta xấu xí quá vậy sao?

Dĩ nhiên là mặt mày bà ta chẳng khó coi tí nào, bà ta chỉ hy vọng người áo xám mặc nhìn bà ta, để cho gã thiếu niên một nhát đao chém xuống cổ y.

Người áo xám quả đang nhìn vào bà ta.

Ánh đao lóe lên, thanh đao của gã thiếu niên đã chém xuống.

Quả nhiên là đao nhanh thật!

Người áo xám không quay đầu lại, cũng chẳng tránh né, y bỗng xoay tay đưa cùi chỏ ra...

Những người trên lầu lập tức đều nghe một trận tiếng xương cốt vỡ vụn ra.

Gã thiếu niên rõ ràng chém thanh đao xuống cổ người áo xám, chỉ tiếc là lưỡi đao còn chưa tới đúng vị trí, người của y đã bị đụng văng ra xa, bình lên một tiếng, đụng vào tường, rồi rũ xuống như một đồng bần.

Không phải là thứ trùn không có xương, mà là bần.

Trùn còn sống hẳn hoi, bần thì hoàn toàn chết.

Người áo xám vẫn còn đang lạnh lùng nhìn bà chủ quán.

Y xoay tay đụng một cái, xem ra chẳng đẹp mắt mà cũng chẳng có gì biến hóa xảo diệu.

Chiêu thức của y chỉ có một chỗ dùng duy nhất... để giết người!

Tiếng “ba” xem chừng đã muốn thoát ra, bà chủ quán cũng cười hết muốn nổi, bà ta cắn chặt răng nói :

- Người có biết đây là chỗ của ai không?

Người áo xám nói :

- Đây là nơi của bà.

Bà chủ quán nói :

- Nhưng người lại muốn ta bỏ nơi này đi.

Người áo xám nói :

- Đúng vậy.

Bà chủ quán dậm chân một cái nói :

- Được, đi thì đi!

Bà ta đi thật, nào ngờ chính ngay lúc đó, dưới bàn bỗng có người nói :

- Đi không được!

Dưới bàn chỉ có một người.

Một người vốn đã nhất định không thể nào động đậy gì được nữa, nhưng hiện tại người này lại đang rụt rè đứng dậy.

Bà chủ quán lại ngẩn mặt ra.

Thật tình bà ta nghĩ không ra, bà ta bỏ mê dược vào trong rượu, mê dược vốn là thứ hữu hiệu nhất.

Tiêu Thiếu Anh lấy hai tay ôm lấy đầu, lẩm bầm :

- Mông hăn dược lợi hại thật, hình như còn dữ dội hơn cả thứ tôi đã uống ở Thập Tự Phản lần trước, làm tôi xém chút nữa là tỉnh lại không muốn nổi.

Y bỗng nhìn bà chủ quán cười một cái, rồi nói tiếp :

- Thứ thuốc này bà còn không?

Bà chủ quán mặt mày đã xanh lè, bà ta nói :

- Người... người còn muốn thêm nữa sao?

Tiêu Thiếu Anh gật đầu nói :

- Tôi thích uống rượu, có thêm mông hăn dược vào, bà còn bao nhiêu, tôi đều xin.

Bà chủ quán bỗng quay người lại, tính chạy xuống lầu.

Chỉ tiếc là thân hình bà ta chưa quay lại, Tiêu Thiếu Anh đã cười hì hì đứng trước mặt bà ta nói :

- Tôi nói rồi mà, đi không được mà.

Bà chủ quán gượng cười áp úng :

- Tại... tại sao?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Bà còn chưa ngủ với tôi, làm sao đi được?

Bà chủ quán nhìn y trừng trừng, cặp mắt lại từ từ tít lại, khóe miệng lại từ từ lộ ra nụ cười mê hồn, bà ta dịu dàng nói :

- Dưới lầu có giường màn, mình đi xuống một lượt.

Tiêu Thiếu Anh cười lớn, bỗng nhiên xuất thủ, một tay chụp vào eo bà ta, đưa cả người bà ta lên.

Nhưng y không đi xuống lầu, y đi ngược lại tới chỗ người áo xám.

Người áo xám lạnh lùng nhìn y, gương mặt không lộ một vẻ gì.

Tiêu Thiếu Anh cũng nhìn y mấy lượt, rồi nói :

- Hình như người không biết ta thật?

Người áo xám nói :

- Ừm.

Tiêu Thiếu Anh nhìn ly nước lã trong tay của y, nói :

- Trước giờ người không bao giờ uống rượu?

Người áo xám nói :

- Có lúc cũng uống.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Lúc nào người mới uống?

Người áo xám nói :

- Lúc nào có bạn bè.

Tiêu Thiếu Anh hỏi :

- Bây giờ, người có uống không?

Người áo xám nói :

- Không.

Tiêu Thiếu Anh lại cười lớn, bỗng vừa cười ha hả vừa ném bà chủ quán ra xa, như ném một túi đồ.

Người áo xám hỏi :

- Người không muốn người đàn bà này ngủ với người nữa sao?

Tiêu Thiếu Anh cười lớn :

- Có bạn bè, cái mạng của ta còn không muốn nữa, muốn người đàn bà này làm gì?

* * * * *

Đêm mát như nước, và tuyệt vời như rượu.

Trên mái ngói ngẩng đầu lên, trăng sáng trên không, sao đêm đầy trời, làm như chỉ thò tay ra là ngắt ngay được.

Ngắt xuống nhắm rượu.

Tiêu Thiếu Anh và người áo xám, mỗi người ôm một thùng rượu, ngồi dưới bầu trời đầy sao, ngồi trên mái ngói.

- Muốn uống rượu, đổi chỗ nào khác để uống đi.

- Tại sao phải đổi?

- Nơi đây người đáng chết còn chưa chết hết.

- Vậy người muốn đi đâu uống rượu vậy?

- Trên mái nhà.

Tiêu Thiếu Anh cười lớn nói :

- Tốt, tốt quá thôi.

Người áo xám hỏi :

- Người cũng đã từng ngồi trên mái ngói uống rượu?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Ta cũng đã từng uống rượu trong quan tài nữa.

Gương mặt lạnh như đá của người áo xám cũng lộ một nụ cười :

- Trong quan tài cũng là một nơi uống rượu tốt thật đấy.

- Người có muốn thử không?

- Tốt, tốt lắm.

Nửa thùng rượu rồi cũng uống xong, nhưng muốn tìm hai cỗ quan tài để nằm vào uống rượu, cũng không phải chuyện dễ.

Tửu lượng của Tiêu Thiếu Anh không tệ, nhưng tửu lượng có khá đến đâu, chỉ cần là Tiêu Thiếu Anh là một con người... người cũng có lúc bị say.

Hiện tại mắt của y đã muốn lòi ra cái lười cũng muốn lớn ra, y lẩm bẩm :

- Tiệm quan tài ở đâu? Tại sao ngay cả một tiệm cũng không thấy đâu?

Người áo xám nói :

- Muốn tìm quan tài, không cần nhất định phải lại tiệm quan tài.

Tiêu Thiếu Anh cười lớn nói :

- Không sai tí nào, muốn ăn thịt heo, không cần nhất định phải lại chuồng heo.

Y bỗng ngậm miệng lại không cười nữa, hạ giọng xuống hỏi :

- Người biết ở đâu có quan tài không?

Người áo xám nói :

- Chỗ nào có người chết, là chỗ đó có quan tài.

Tiêu Thiếu Anh còn hạ giọng thấp hơn :

- Người biết ở đâu có người chết không?

Người áo xám nói :

- Lão Hồ lâu.

Tiêu Thiếu Anh lập tức gật gật đầu nói :

- Đúng vậy, nơi đó vừa có người chết tức thời.

Vừa gật đầu xong, y lại lắc đầu nói :

- Vẫn còn không được.

Người áo xám hỏi :

- Tại sao lại không được vậy?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Nơi đó chỉ chết có một người, tối đa chỉ có một cỗ quan tài.

Người áo xám nói :

- Hai người đã uống rượu chung một bàn được, tại sao không ngồi chung trong quan tài được?

Tiêu Thiếu Anh lại cười lớn lên :

- Không sai tí nào, hai người chúng ta không mập gì, dù có nằm xuống, cũng còn quá dư.

* * * * *

Trong cái sân nhỏ phía sau Lão Hồ lâu, quả có để một cỗ quan tài.

Quan tài mới tinh làm bằng gỗ thượng hạng, bốn bề đều dày chừng cả một thước.

Xem ra bà chủ quán này cũng là người có tình có nghĩa lắm, không hề vì người ta chết đi rồi mà quên tình cũ.

Nhưng người chết còn chưa đem vào hòm.

Tiệm đã lên đèn, trên lầu còn có ánh đèn, hiển nhiên còn có người trên lầu đang lo chuyện tang lễ.

Tiêu Thiếu Anh vỗ vỗ vào ván quan tài, lẩm bẩm :

- Quả là một cỗ quan tài thượng hạng, ta chết đi mà được cỗ quan tài này, thì cũng đã mãn nguyện lắm.

Người áo xám nói :

- Người nhất định là sẽ được.

Tiêu Thiếu Anh hỏi :

- Tại sao ta nhất định sẽ được?

Người áo xám nói :

- Bởi vì ngươi có bạn.

Tiêu Thiếu Anh cười lớn, tiếng cười vừa phát ra, bỗng lập tức ôm miệng lại :

- Hiện tại chúng ta còn chưa bắt đầu uống rượu, nếu bị người ta phát hiện ra, không phải là mất cả hứng đi sao?

Người áo xám nói :

- Vì vậy ngươi nên mau mau nhảy vào, mau mau uống đi thôi.

Tiêu Thiếu Anh hỏi :

- Còn ngươi?

Người áo xám nói :

- Ta không gấp lắm.

Tiêu Thiếu Anh đã thò một chân vào rồi, bỗng rút ra, cười nói :

- Ngươi là khách, ta phải nhường khách vào trước.

Người áo xám nói :

- Đừng khách khí, mời ngươi vào trước đi.

Tiêu Thiếu Anh lại bật cười :

- Vào quan tài trước cũng chẳng phải hay gì hơn cho cam, có gì khách khí với không khách khí?

Rốt cuộc, y cũng ôm thùng rượu, ngồi vào trước.

Người áo xám nhìn y, ánh mắt bỗng lộ ra một vẻ thật kỳ quái, y nói :

- Trong quan tài thế nào?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Thỏa thích quá chừng.

Người áo xám lạnh lùng nói :

- Vậy thì hiện tại cỗ quan tài này để cho ngươi đẩy, ngươi nằm xuống đi.

Tiêu Thiếu Anh hình như còn nghe không hiểu ý của y muốn nói, cười hì hì :

- Còn chưa uống hết rượu, làm sao chết được?

Người áo xám nói :

- Không chết được cũng phải chết.

Chữ “chết” cuối cùng vừa ra khỏi miệng, bàn tay của y đã nhanh như chớp xẹt, chém vào sau cổ của Tiêu Thiếu Anh.

Nhát chém đó hoàn toàn không có chút biến hóa, nhưng là một chiêu giết người!

Tiêu Thiếu Anh cho dù có tỉnh táo, cho dù chân tay có cử động theo ý mình, cũng chắc gì đã tránh được nhất chém đó.

Huống gì hiện tại y đã say mềm, đã ngồi cứng trong quan tài.

Trong quan tài dù gì cũng không rộng rãi lắm, muốn có chỗ để cử động cũng không được bao nhiêu... người chết vốn không còn có nhu cầu phải hoạt động.

Người áo xám này lúc muốn giết người, còn để cho người ta tự mình chui vào quan tài rồi mới động thủ.

Không những y xuất thủ nhanh cực kỳ, cách thức y dùng cũng quá xảo diệu, thật tình, y có thể coi là một tay chuyên gia giết người.

Tiêu Thiếu Anh đã nhắm mắt lại.

Y gặp phải một người như vậy, trừ chuyện nhắm mắt chờ chết, còn làm được gì hơn.

Chỉ nghe “ba” lên một tiếng, có thứ gì đó đã bị đánh vỡ tan, máu tươi tung tóe ra.

Nhưng cái bị vỡ không phải là đầu của Tiêu Thiếu Anh, mà là thùng rượu, bắn tung tóe ra không phải là máu, mà là rượu.

Người áo xám chém một nhát nhanh như chớp đó, cũng chẳng biết ra làm sao, lại chém vào thùng rượu.

Tiêu Thiếu Anh thì vẫn còn chưa biết rõ là chuyện gì, cặp mắt nhìn trân trân cả nửa ngày mới lớn tiếng nói :

- Chúng ta đã đồng ý vào quan tài uống rượu, sao người lại đập bể đi thùng rượu của ta?

Người áo xám lạnh lùng nhìn y, hình như y nhìn không ra gã này rốt cuộc là hạng người như thế nào.

- Người say rồi.

Tiêu Thiếu Anh càng tức giận hơn :

- Ai nói ta say rồi? Ta còn tỉnh hơn hồ ly cả chục lần.

Người áo xám hỏi :

- Người còn muốn uống nữa sao?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Dĩ nhiên là muốn.

Trái tim người áo xám chìm xuống.

Đến bây giờ, y mới phát hiện ra, hình như mình đang lọt vào một cái bẫy mình nằm mộng cũng không tưởng tượng được ra.

Người áo xám nói :

- Được, ta còn có rượu đây.

Y dùng bàn tay trái ôm thùng rượu đưa tới, Tiêu Thiếu Anh lập tức lại cười, nhưng y không chịu đón lấy thùng rượu.

- Tại sao người còn chưa ngồi vào đây?

Tiêu Thiếu Anh hỏi :

- Một người ngồi trong này uống một mình có gì là ý tứ?

Người áo xám lại nhìn y lom lom cả nửa ngày, mới rốt cuộc nói :

- Được, ta uống với người.

Tiêu Thiếu Anh tươi nét mặt cười nói :

- Đó mới là bạn tốt chứ, hôm nay người bồi ta uống rượu, hôm khác dù người kêu ta chết với người, ta cũng sẽ không chau mày tí nào.

Người áo xám lại lộ ra một nụ cười tàn bạo bên khóe miệng, y rốt cuộc cũng ngồi vào quan tài.

Tiêu Thiếu Anh hỏi :

- Người còn bao nhiêu rượu?

Người áo xám nói :

- Còn hơn một nửa.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Được, chúng ta mỗi người thay phiên nhau uống, không ai được uống nhiều hơn.

Người áo xám nổi lời :

- Được, người uống trước đi.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Người là khách, người uống trước.

Người áo xám đành phải ôm thùng rượu lên, cãi nhau với một người đã uống say túy lúy, cũng ngu xuẩn như cãi nhau với một người đàn bà mồm mép.

Nào ngờ y còn chưa kịp nuốt ngụm rượu xuống bụng, bỗng “ba” lên một tiếng, thùng rượu trong tay

y đã bị vỡ tan tành, màu rượu đỏ tươi như máu, đổ đầy cả người y.

Gương mặt người áo xám vừa biến sắc, người của Tiêu Thiếu Anh bỗng chồm lại đè xuống người y. Trong quan tài vốn không có chỗ để tránh né, y cũng không ngờ Tiêu Thiếu Anh lại liều mạng làm càn như vậy.

Người của y bị đè xuống, bàn tay đã vung lên, chụp tới tử huyết sau lưng của Tiêu Thiếu Anh.

Nào ngờ chính ngay lúc đó, “bình” lên một tiếng, trước mắt bỗng tối sầm lại.

Có người đã đóng nắp quan tài lại.

Người áo xám bây giờ mới giật nảy mình lên, tính đẩy Tiêu Thiếu Anh ra, nào ngờ người con quý rượu này bây giờ lại còn nặng hơn cả hòn đá.

Cũng chính ngay lúc đó, bên ngoài đã vang lên tiếng tinh tinh tang tang, có người đang đóng đinh vào quan tài, phong nắp lại kín mít.

* * * * *

Trong quan tài vừa tối vừa ngột thở, lại thêm tám thân đầy mùi rượu của Tiêu Thiếu Anh, cái mùi vị thật muốn làm người ta buồn mửa.

Người áo xám rút cuộc thở ra một hơi thật dài nói :

- Không lẽ ngươi biết ta là ai từ lâu?

Tiêu Thiếu Anh cười cười nói :

- Ngươi là Vương Đồng, là kẻ giết người, không những vậy còn là kẻ lại đây giết ta.

Giọng của y đã biến ra thật tỉnh táo, hình như chẳng có tí gì say sưa.

Y không nói sai.

Vương Đồng cảm thấy bao tử co thắt, cơ hồ chịu không nổi muốn mửa ra.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Dĩ nhiên ngươi cũng đã biết ta là ai.

Vương Đồng nói :

- Nhưng ta lại không hiểu ngươi làm vậy là có ý gì?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Ngươi phải biết chứ.

Bàn tay của Vương Đồng lại nhấn vào tử huyết của y, lạnh lùng nói :

- Hiện tại ta vẫn còn có thể tùy thời tùy lúc giết ngươi được.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Nếu ngươi giết ta, chính ngươi cũng sẽ chết rục xương trong quan tài này.

Vương Đồng vung tay một cái, đánh mạnh vào quan tài.

Quan tài không một chút nhúc nhích.

Tiêu Thiếu Anh nhơn nhơn nói :

- Không được gì đâu, không được gì cả đâu, cỗ quan tài này chất liệu rất đặc biệt, dù trong tay ngươi có một cái búa, cũng đừng hòng búa nó ra nổi.

Vương Đồng nói :

- Không lẽ chính ngươi cũng không thích ra khỏi đây?

Tiêu Thiếu Anh cười nói :

- Đã là bạn bè tốt với nhau, có uống rượu cũng uống chung một chỗ, có chết cũng chết chung một chỗ.

Y lại thở ra một tiếng nói :

- Huống gì, ngươi đã biết ta là ai rồi, ngươi phải biết ta vốn đã là người sắp chết đến nơi.

Vương Đồng nói :

- Sao?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Song Hoàn Môn không thêm ta, Thương Hương Đường thì muốn phải lấy cho được cái mạng của ta, ta có sống cũng chẳng còn ý tứ gì. Huống gì, Cát Đình Hương mà muốn người nào chết, người đó còn sống thế nào được?

Vương Đồng cười nhạt, nhưng trong bụng y, cũng không thể không thừa nhận, y đang nói sự thật.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Nhưng dù ta có phải chết, ta cũng phải tìm một đứa để chết theo ta.

Vương Đồng hỏi :

- Tại sao ngươi chọn ta?

Tiêu Thiếu Anh đáp :

- Ta có tìm ngươi đâu, tự ngươi tìm đến ta đấy chứ.

Vương Đồng bỗng lại cười nhạt nói :

- Dù phải chết, ta cũng cho ngươi chết trước.

Tiêu Thiếu Anh hững hờ nói :

- Nếu người giết ta trước, một mình trong quan tài không phải là quá tịch mịch hay sao? Ta mà chết rồi, người nằm bên cạnh một xác chết trong quan tài, mùi vị đó không khó chịu lắm sao?

Y mỉm cười, rồi nói tiếp :

- Vì vậy ta biết nhất định người sẽ không giết ta đâu, chúng ta rút cuộc ai chết trước, hiện tại còn chưa biết được.

Vương Đồng cắn chặt răng, nói :

- Ta mà chết trước, người còn có thể kêu mụ chủ quán thả người ra?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Có thể lắm.

Vương Đồng nói :

- Người và mụ ta vốn đã thông đồng sẵn với nhau?

Tiêu Thiếu Anh cười nói :

- Lần này coi như người đã nói đúng đó.

Vương Đồng nói :

- Các người cố ý diễn kịch cho ta coi, là cốt để cho ta xuất thủ?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Bởi vì ta biết người thích giết người, nhất định người sẽ không để cho ta chết dưới tay người khác.

Vương Đồng nói :

- Ta cũng nhìn ra được bọn đó chẳng tên nào giết được người.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Vì vậy người bèn đóng vai người tốt, cho ta cảm kích người, rồi sẽ không còn đề phòng người, lúc người xuất thủ giết ta, sẽ thuận tiện hơn nhiều.

Y lại thở ra một tiếng, cười khổ nói :

- Thậm chí, người còn muốn ta tự leo vào quan tài rồi mới xuất thủ, như vậy không phải là quá cỡ lắm sao?

Vương Đồng yên lặng một hồi thật lâu, bất giác cũng thở ra nói :

- Xem ra hình như ta đã đánh giá người quá thấp.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Quả là vậy thật.

Vương Đồng hỏi :

- Rút cuộc người đang tính gì vậy?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Tính chết.

Vương Đồng cười nhạt nói :

- Chẳng ai muốn chết thật cả.

Tiêu Thiếu Anh hỏi tới :

- Người cũng không muốn chết?

Vương Đồng không hề phủ nhận.

Tiêu Thiếu Anh lại cười cười, nhả nha nói :

- Không muốn chết cũng có biện pháp của nó.

Vương Đồng hỏi :

- Biện pháp gì?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Cát Đình Hương có phải tín nhiệm người lắm phải không?

Vương Đồng nói :

- Ừm.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Bạn của người, chắc lão ta cũng tín nhiệm như vậy?

Vương Đồng lạnh lùng nói :

- Ta không có bạn bè.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Có chứ, ta là bạn người đây.

Vương Đồng nói :

- Hừ.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Hai người mà bị người ta nhốt chung vào quan tài, không phải bạn cũng biến thành bạn.

Vương Đồng trầm mặc một hồi thật lâu, chậm chậm nói :

- Ta mà nói người khác là bạn ta, không chừng ông ta còn tin, nhưng Tiêu Thiếu Anh...

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Tiêu Thiếu Anh không phải là đệ tử Song Hoàn Môn, Tiêu Thiếu Anh đã bị Song Hoàn Môn trục xuất từ lâu.

Vương Đồng nói :

- Không lẽ người muốn ta đem người lại gặp ông ta?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Người có thể nói cho ông ta biết, Tiêu Thiếu Anh không những không còn liên hệ gì đến Song Hoàn Môn, mà còn hận bọn Song Hoàn Môn còn chưa toàn bộ chết hết cả, vì vậy...

Vương Đồng nói :

- Vì vậy người nghĩ là ông ta nhất định sẽ nhận người vào?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Hiện tại Thương Hương Đường đang cần người để khai sáng sự nghiệp, vũ công của ta không kém, cũng không ngu xuẩn gì, ông ta phải dùng được người như ta.

Y mỉm cười nói tiếp :

- Thậm chí người còn có thể tiến cử ta làm đường chủ Thương Hương Đường, chúng ta đã là bạn bè với nhau, ta đứng được trong Thương Hương Đường, đối với người cũng là chuyện tốt.

Vương Đồng trầm mặc một hồi, tựa hồ đang suy nghĩ.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Lấy giá trị của người đối với ông ta, chuyện này nhất định không phải là chuyện gì làm không được.

Vương Đồng hỏi :

- Người muốn tiền bạc?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Dĩ nhiên là muốn, không những vậy càng nhiều càng tốt.

Vương Đồng nói :

- Tại sao người muốn làm như vậy?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Ta thích uống rượu, lại thích đàn bà, những thứ đó rất cần tiền.

Vương Đồng nói :

- Tại sao người không đi làm cường đạo?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Dù có muốn làm cường đạo, cũng phải có người đỡ đầu. Hiện tại ta như là một cô hồn dã quỷ vậy, lúc nào cũng phải đề phòng người khác chụp ta bỏ vào chảo nướng.

Vương Đồng nói :

- Vì vậy người muốn ta kéo giùm người một tay?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Chỉ cần người bằng lòng, ta nhất định không bao giờ quên chỗ tốt của người.

Vương Đồng nói :

- Nhưng tại sao ta phải làm vậy?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Bởi vì đây vốn là chuyện có lợi cho đôi bên.

Vương Đồng hỏi :

- Nếu ta không chịu thì sao?

Tiêu Thiếu Anh hững hờ nói :

- Thì chúng ta chỉ còn nước chết rục trong quan tài này.

Vương Đồng bỗng cười nhạt một tiếng, nói :

- Người cho là ta sợ chết lắm sao?

Tiêu Thiếu Anh hỏi :

- Người không sợ?

Vương Đồng lạnh lùng nói :

- Cả cuộc đời ta, không bao giờ để hai chữ sống chết vào trong lòng.

Tiêu Thiếu Anh hỏi :

- Thật sao?

Vương Đồng đóng miệng lại, từ chối trả lời.

Tiêu Thiếu Anh thở ra nói :

- Người đã không bằng lòng, chúng ta đành phải chờ chết trong này thôi.

Vương Đồng chẳng thèm ngó ngang tới y.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Dưới đáy quan tài này, tuy có lỗ thông hơi, nhưng ta đã hẹn sẵn với bà chủ quán rồi, nửa tiếng đồng hồ, nếu không nghe có tin tức gì báo ra, bà ta sẽ chôn quan tài xuống đất.

Y than thở một hồi, rồi lầm bầm :

- Cái mùi vị bị chôn sống, chắc là không dễ chịu lắm.

Vương Đồng vẫn còn không để ý gì đến y.

Hai người trong quan tài, hình như đều đã biến thành người chết.

Tiêu Thiếu Anh cũng đã nhắm mắt lại chờ chết.

Cũng không biết đã trải qua bao lâu, hình như đã qua vài ngàn vài vạn năm vậy, khắp người họ, mồ hôi đã đầm đìa ướt sũng áo quần.

Bỗng nhiên quan tài hình như đang được nhấc lên.

Tiêu Thiếu Anh hững hờ nói :

- Hiện tại chỉ sợ bà ta đang chuẩn bị chôn chúng ta xuống đất rồi đây.

Vương Đồng cười nhạt, cười có vẻ hơi kỳ quái.

Chết, rốt cuộc vẫn là chuyện rất đáng sợ.

Quan tài đã được khiêng lên xe, xe đã bắt đầu chuyển động.

Nơi đây cách nghĩa địa không gần lắm, cũng không xa lắm.

Vương Đồng bỗng nói :

- Dù ta có chịu nói giùm cho người vài tiếng, Cát lão gia tử có chắc gì tin?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Chắc chắn là ông ta sẽ tin.

Vương Đồng nói :

- Tại sao?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Bởi vì ta vốn là kẻ lẳng tử, từ nhỏ đã là kẻ không ra gì.

Vương Đồng lạnh lùng nói :

- Điểm đó ta cũng tin.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Hạng người đó, vốn chuyện gì cũng làm được, huống gì, có người nói vào, trước giờ vẫn rất được cân lượng trước mặt ông ta.

Vương Đồng tựa hồ lại đang suy nghĩ.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Hai điểm đó nếu còn chưa đủ, ta còn có thể nghĩ được cách đem hai thứ lễ vật lại dâng ông ta.

Vương Đồng hỏi :

- Lễ vật gì?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Hai cái đầu người, đầu của Dương Lâm và Vương Nhuệ.

Vương Đồng hít vào một hơi thật sâu, hình như y đã bị động lòng.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Nhỏ cỏ không nhỏ tận gốc, mùa xuân lại sinh ra, để lại hai người này, sớm muộn gì cũng là tai họa, điểm đó Cát lão gia tử chắc cũng đã rõ ràng quá rồi.

Vương Đồng nói :

- Hai người này vốn đã chết chắc rồi.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Nhưng ta có thể bảo đảm, các người có tìm trăm năm, cũng tìm không ra bọn họ.

Vương Đồng hỏi :

- Người tìm ra được sao?

Tiêu Thiếu Anh nói giọng chắc nịch :

- Dĩ nhiên ta có cách.

Vương Đồng ngần ngừ một hồi lại hỏi :

- Nếu ta bằng lòng với người, người có tin được ta hoàn toàn không?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Không được.

Y cười khỏ nói tiếp :

- Hiện tại người bằng lòng, đến lúc đó nếu người trở mặt, không phải ta chết chắc rồi sao?

Vương Đồng nói :

- Nếu người không tin ta, thì nãy giờ nói chuyện không phải là đã phí lời sao?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Nhưng nhất định người sẽ nghĩ ra cách để ta tin người.

Vương Đồng nói :

- Ta nghĩ không ra.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Ta có thể nghĩ giùm cho ngươi.

Vương Đồng nói :

- Nói thử nghe xem.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Trong này tuy chật chội, nhưng nếu ta nghiêng qua một bên, ngươi còn có thể cởi bỏ y phục ra.

Y cười cười, rồi lại nói tiếp :

- Ngươi chẳng phải đàn bà, ta cũng chẳng có tật gì quái lạ, vì vậy ngươi có thể yên tâm, ta nhất định không nghĩ đến chuyện gì phi lễ với ngươi.

Vương Đồng hình như đã tức quá nói không ra lời.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Ta chỉ bất quá muốn ngươi cởi Kim Ty Giáp hộ thân ra, để ta mặc vào, như vậy đến lúc đó ngươi đổi ý, ít ra ta còn có cơ hội đào tẩu.

Vương Đồng cười nhạt :

- Ngươi đang nằm mơ.

Y lại đóng miệng lại, không nói thêm lời nào, hiển nhiên y rất xem trọng cái Kim Ty Giáp hộ thân này lắm.

Bấy giờ xe ngựa đã dừng lại.

Bọn họ có thể nghe được ngoài quan tài có người đang đào huyệt.

Tiêu Thiếu Anh thở ra một tiếng nói :

- Xem ra không còn bao lâu nữa, chúng ta sẽ phải xuống đất rồi.

Vương Đồng nói :

- Vì vậy tốt nhất ngươi cũng câm miệng lại thôi.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Hiện tại ta chỉ có một câu cuối cùng muốn hỏi ngươi.

Vương Đồng nói :

- Được, ngươi nói đi.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Cả đời ngươi, rốt cuộc đã giết bao nhiêu người rồi?

Vương Đồng ngần ngừ một lát, rốt cuộc trả lời :

- Không nhiều, cũng không ít.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Ngươi xuất đạo ít nhất cũng đã hai chục năm, dù mỗi tháng ngươi chỉ giết một người, hiện tại cũng đã giết tới hai trăm bốn mươi người rồi.

Vương Đồng nói :

- Không xa lắm.

Tiêu Thiếu Anh thở ra nói :

- Xem ra ta chết trước ngươi chắc được hơn.

Vương Đồng nhin không nổi hỏi :

- Tại sao?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Hai trăm bốn mươi người chết dưới tay ngươi, oan hồn chắc là không tiêu tan được, hiện tại e rằng đang chờ ngươi ở tuổi vàng, muốn thanh toán món nợ này với ngươi.

Vương Đồng bỗng rùng mình lên một cái.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Ngươi còn sống là kẻ giết người, không biết ngươi chết rồi còn có thể biến thành quỷ giết quỷ hay không, chi bằng ta đi trước sớm, khỏi bị dính vào tai họa của ngươi.

Vương Đồng dùng sức cắn chặt răng, nhưng hô hấp cũng đã bắt đầu biến thành dồn dập hẳn lên.

Những người thăm tử dưới tay y, từng khuôn mặt, từng khuôn mặt méo mó nhăn nhó, phảng phất như đang hiện ra từ trong bóng tối.

Y càng không dám nghĩ tới, lại cứ càng nghĩ tới.

“Bình” lên một tiếng, quan tài đã bị đặt vào trong huyệt.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Ta phải đi trước một bước đây, ngươi từ từ rồi theo.

Y đưa tay lên, quả đang chuẩn bị lấy tay mình đánh vào thiên linh cái.

Vương Đồng bỗng chụp lấy tay y, gào lớn lên :

- Người... người...

- Người muốn ta làm gì?

Tiêu Thiếu Anh đã cảm thấy bàn tay y đầy mồ hôi, y nhẩn nha nói tiếp :

- Có phải người muốn ta chờ người cởi đồ ra?

Xem tiếp hồi 4 Hồi cung

ĐA TÌNH HOÀN

Hồi 4 Hồi cung

Kim Ty giáp hộ thân là một thứ tơ mềm luyện bằng chất kim thuộc hiếm có, bện vào nhau thành tấm áo.

Hiện tại cái áo giáp hộ thân ấy đã nằm trên người Tiêu Thiếu Anh, y cảm thấy nóng nực lắm, không dễ chịu tí nào, nhin không nổi cười nói :

- Đây quả thật là thứ bảo vật trị giá liên thành, thảo nào mà người không dỡ cởi nó ra.

Vương Đồng xanh lè nét mặt, hình như không nghe gì cả.

Bà chủ quán đang rót rượu cho y, bà ta nhoẻn miệng cười nói :

- Nhưng bảo vật có quý giá đến đâu, cũng không quý bằng sinh mạng của mình, ông nói có đúng vậy không?

Rượu vừa rót đầy, Vương Đồng lập tức uống một hơi cạn ly.

Hiện tại hình như y rất muốn uống say.

Tiêu Thiếu Anh cười lớn, nói :

- Túy giải thiên sầu, tha xứ bất kham lưu (say quên được ngày sầu, nơi khác không thềm lại). Nếu người uống say một lần rồi, không chừng cũng sẽ giống ta, biến thành con quỷ rượu.

Bà chủ quán cười thật quyến rũ, dịu dàng nói :

- Ở trong quan tài ngập thờ cả nửa ngày, các người nên uống thêm vài ly.

Vương Đồng bỗng hỏi :

- Bà cũng đã biết ta là ai từ lâu?

Bà chủ quán nói :

- Tôi có nghe y nói tới.

Vương Đồng hỏi :

- Bà cũng có nghe tới Thương Hương đường?

Bà chủ quán nói :

- Dĩ nhiên.

Vương Đồng nói :

- Thương Hương đường có thủ đoạn đối phó kẻ thù ra sao, bà có biết không?

Bà chủ quán nói :

- Tôi biết.

Vương Đồng nói :

- Nhưng bà vẫn cứ dám trợ lực với y đối phó ta?

Bà chủ quán thở ra nói :

- Gã này trước sau, đã nằm ý nơi đây uống ba ngàn lượng bạc tiền rượu, nếu tôi không giúp y một tay, tiền rượu này phải đợi đến hôm nào mới thanh toán xong, huống gì ...

Vương Đồng lạnh lùng nói :

- Huống gì y còn ngủ chung với bà!

Bà chủ quán đỏ mặt, lại thở nhẹ ra một hơi nói :

- Tôi vốn là không bằng lòng, nhưng y ... y mạnh hơn tôi.

Vương Đồng nhìn nhìn bà ta, rồi lại nhìn Tiêu Thiếu Anh, y bỗng cười lớn.

Tiêu Thiếu Anh thộn mặt ra.

Trước giờ y không thể ngờ được người này có thể cười lớn như vậy.

Vương Đồng cười lớn một hồi, vỗ vỗ vào vai y nói :

- Xem ra người quả thật thiếu tiền xài, mà cũng là tay trùm hiếu sắc.

Tiêu Thiếu Anh cũng bật cười :

- Ta nói những lời ấy là nói thật đấy chứ.

Vương Đồng nói :

- Cát lão gia tử nhất định sẽ thích hạng người như người.

Tiêu Thiếu Anh mừng rỡ :

- Thật không?

Vương Đồng gật gật đầu, hạ giọng nói :

- Bởi vì chính ông ta cũng là một tay tửu sắc.

Rượu rót đầy, rồi uống cạn, lại rót đầy, hình như y cũng có vẻ đã say.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Lão gia tử cũng hay uống rượu sao?

Vương Đồng nói :

- Không những ngày nào cũng uống, mà đã uống là không bao giờ xong, không uống tới trời sáng, không ai được phép đi.

Tiêu Thiếu Anh chớp mắt nói :

- Hiện tại trời còn chưa sáng?

Hiện tại đêm còn đang dày đặc, từ nghĩa địa về lại nhà tuy không xa lắm, cũng không gần lắm.

Vương Đồng bỗng vỗ mạnh xuống bàn, nói :

- Nhất định hiện tại ông ta còn đang uống rượu, ta đem người lại đó gặp ông ta.

Cặp mắt của Tiêu Thiếu Anh sáng rực lên, y nói :

- Người biết ông ta cũng đang ở trong thành?

Vương Đồng ưỡn ngực lên :

- Ta mà không biết còn ai biết?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Chúng ta đi ngay bây giờ?

Vương Đồng nói :

- Dĩ nhiên là đi ngay bây giờ.

Hai người nói đi là đi, đi ngay như vậy thật.

Bà chủ quán nhìn bọn họ xuống lầu, bỗng thở ra, lẩm bẫm :

- Hai người này rốt cuộc ai là người say thật?

Chính bà ta cũng uống một ly, rồi bất giác cười khổ :

- Không chừng bọn họ chẳng có ai say, chỉ có mình là say.

* * * * *

Cát Đình Hương quả đang còn uống rượu thật.

Lão uống rất chậm, nhưng rất ít khi ngừng lại, uống ly này lại đến ly khác.

Người ngồi bên cạnh rót rượu cho lão, dĩ nhiên là Quách Ngọc Nương, cô ta cũng uống bầu bạn với lão.

Bất kỳ chuyện gì Cát Đình Hương làm, cô cũng đều bầu bạn với lão, gần đây hình như cô đã thành cái bóng của lão.

Rượu đã uống hết hai bình, Cát Đình Hương vẫn đang chau mày nãy giờ.

Quách Ngọc Nương nhìn lão, dịu dàng nói :

- Ông còn đang nghĩ đến chuyện Dương Lâm và Vương Nhuệ sao?

Cát Đình Hương vênh mặt lên, dùng sức cầm chặt vào ly rượu :

- Ta nghĩ không ra, bốn năm chục người sống nhằn đó, đi bắt hai tên tàn phế sống dở chết dở kia, tại sao bảy tám ngày rồi còn chưa bắt được?

Quách Ngọc Nương trầm ngâm một hồi nói :

- Tôi cũng có chỗ nghĩ không ra, hôm đó làm sao bọn họ chạy thoát được?

Cát Đình Hương nói :

- Đây cũng là cái ý của ta.

Quách Ngọc Nương hỏi :

- Ông cố ý để bọn họ chạy thoát?

Cát Đình Hương gật gật đầu.

Quách Ngọc Nương lại càng nghĩ không ra :

- Tại sao?

Cát Đình Hương nói :

- Bởi vì ta muốn tra xét cho ra một chuyện.

Quách Ngọc Nương hỏi :

- Chuyện gì?

Cát Đình Hương đáp :

- Ta muốn xem chung quanh đây, còn có vây cánh gì của Song Hoàn Môn nữa không, còn có ai dám oa tàng bọn họ không.

Quách Ngọc Nương nói :

- Vì vậy ông cố ý để bọn họ trốn thoát, xem bọn họ sẽ chạy đến đâu?

Cát Đình Hương đáp :

- Đúng vậy.

Quách Ngọc Nương thở ra nói :

- Chỉ tiếc là hai người này trốn thoát rồi, ngay cả hình bóng cũng không còn thấy đâu.

Cát Đình Hương lộ vẻ giận dữ, hần học nói :

- Nếu ngay cả hai tên tàn phế đó còn tìm không ra, Thương Hương đường còn làm ra được chuyện gì nữa!

“Bực” một tiếng, ly rượu trong tay lão đã bị bóp vỡ thành mảnh vụn.

Quách Ngọc Nương nhẹ nhàng nắm lấy tay lão, dịu dàng nói :

- Chỉ có hai gã tàn phế ấy, chắc cũng chẳng làm nên chuyện gì lớn lao, ông hà tất phải giận dữ làm gì.

Cát Đình Hương rần mặt lại, nói :

- Nhỏ cỏ phải nhỏ tận gốc, để đó rồi sẽ gây ra họa.

Quách Ngọc Nương nói :

- Bất kể ra sao, Vương Đồng cũng nhất định tìm ra được Tiêu Thiếu Anh!

Cát Đình Hương nắm chặt tay nói :

- Ta nuôi cả bọn, hình như chỉ có một gã Vương Đồng là làm nên trò trống gì thôi.

Quách Ngọc Nương nói :

- Y theo ông đã lâu lắm rồi phải không?

Cát Đình Hương nói :

- Ừ.

Quách Ngọc Nương nói :

- Trước giờ y vẫn đáng tin cậy như vậy?

Cát Đình Hương nói :

- Tuyệt đối rất tin cậy.

Quách Ngọc Nương đảo quanh ánh mắt nói :

- Em nghĩ, trong giang hồ nhất định còn có rất nhiều người giống như Vương Đồng vậy.

Cát Đình Hương nói :

- Dù có, cũng khó tìm lắm.

Quách Ngọc Nương nói :

- Chúng ta có thể từ từ tìm, hiện tại Song Hoàn Môn đã bị tan tành, một dãy tây bắc, nhất định không ai dám lại động vào mình, mình cũng không gấp gáp gì phải không?

Cô lại đổi ly rượu mới, rót cho lão một ly.

Cát Đình Hương cầm ly rượu trên tay, trầm tư một hồi, lẩm bẩm :

- Ta chỉ cần có thêm một hai người như Vương Đồng vậy, Thương Hương đường sẽ không xưng hùng chỉ một dãy tây bắc thôi.

Quách Ngọc Nương nhìn lão, ánh mắt vốn đã sáng rõ như tinh tú trời thu, hình như lại càng sáng rực lên.

Kẻ nam nhi chí ở bốn phương trời, dưới cặp mắt của kẻ anh hùng, dãy tây bắc đó, quả thật chỉ là một cái góc nhỏ thế thôi.

Cát Đình Hương bỗng hỏi :

- Cô có biết trong giang hồ có một tổ chức tên là Thanh Long hội không?

Quách Ngọc Nương nói :

- Hình như em có nghe qua.

Cát Đình Hương nói :

- Cô nghe nói ra làm sao?

Quách Ngọc Nương trả lời :

- Nghe nói Thanh Long hội đã thành ra một tổ chức bí mật có thế lực lớn nhất thiên hạ, một dãy Trung Nguyên, đâu đâu cũng có phân đà của bọn họ.

Cát Đình Hương nói :

- Có phải chỉ một dãy Trung Nguyên thôi đâu.

Quách Ngọc Nương mở to mắt ra nói :

- Còn không chỉ vậy thôi?

Cát Đình Hương nói :

- Phân đà thuộc hạ của Thanh Long hội, tổng cộng có ba trăm sáu mươi lăm chỗ, nam bắc mười ba tỉnh, vì vậy những thành phố lớn một chút, đều có thế lực của họ ở đó.

Quách Ngọc Nương thở nhẹ ra một hơi nói :

- Thảo nào mà người trong giang hồ đề cập đến Thanh Long hội, ai nấy đều kinh hồn táng đờm.

Cát Đình Hương cười nhạt nói :

- Nhưng sự nghiệp của Thanh Long hội, cũng là do người làm ra, Thanh Long hội hùng bá thiên hạ được, Thương Hương đường tại sao làm không được?

Lão đưa lên uống một hơi cạn sạch, đập mạnh xuống bàn một cái, rồi bắt giác lại thờ dài :

- Chỉ tiếc là ... chỉ tiếc là trong Thương Hương đường, thiếu đi vài tay dũng sĩ tựa rồng tựa cọp thế thôi.

Quách Ngọc Nương nắm chặt lấy tay lão :

- Em tin là tương lai ông nhất định sẽ làm được, không những ông biết người, ông còn biết dùng người nữa.

Đối với một kẻ anh hùng đang ôm trong lòng chí lớn chưa được dịp thi triển ra, trên đời này còn có chuyện gì quý hơn là được một mỹ nhân an ủi mình!

Cát Đình Hương ngẩng mặt cười lớn :

- Hay, nói thật hay, chỉ cần cô theo bên ta, ta sẽ bảo đảm cô nhất định sẽ thấy cái ngày đó ...

Tiếng cười của lão bỗng ngưng bật, lão hét lên hỏi :

- Ai đó?

- Cát Tân.

- Chuyện gì?

- Vương Đồng xin gặp.

Cát Đình Hương bỗng đứng phắt dậy, tươi nét mặt hỏi :

- Vương Đồng đã về rồi?

- Y đang ở ngoài đây.

- Kêu y vào đây, mau lên.

* * * * *

Hành lang bên ngoài tuy còn để đèn, nhưng vẫn thật u ám, cửa có chạm trổ hoa, xem ra thật tinh trí mà kiên cố.

Một người đang thông tay đứng ngoài cửa, gương mặt cũng thật u ám, phảng phất như rất mệt mỏi.

Nhưng y vẫn còn đứng thẳng như cây bút ở đó, cặp mắt mờ trũng trũng, đầu cúi xuống.

Bất cứ ai cũng đều thấy ra được, y là một kẻ thành thật.

Ngoài mật thất của Tổng đường chủ Thương Hương đường, chỉ có một người xem ra bộc trực mà mệt mỏi như vậy đứng canh gác, làm Tiêu Thiếu Anh cũng hơi có chỗ bất ngờ.

Y đứng dựa vào lan can chờ, chờ Vương Đồng.

Vương Đồng đã vào mật thất, lúc mở cửa, y phảng phất có thấy một cái bóng tha thướt, ngửi thấy mùi rượu bay ra.

- Xem ra Cát Đình Hương quả là một tay tửu sắc thật.

Tiêu Thiếu Anh bật cười.

Anh hùng từ xưa đến giờ, lại có mấy tay không tham bôi hiếu sắc, chỉ tiếc là quá nửa những tay tham bôi hiếu sắc đều không phải là kẻ anh hùng hảo hán.

Gã đáng người thành thực tuy đang gặm đầu, nhưng y đang lấy đuôi mắt khảo sát gã thiếu niên áo quần lôi thôi lếch thếch, lười lăm cười cợt này.

Tiêu Thiếu Anh cũng đang nhìn y, bỗng nhiên hỏi :

- Quý tính?

- Họ Cát, tên là Cát Tân.

- Gia đình ở đây đều họ Cát?

- Đúng vậy.

- Nơi đây chỉ dùng người họ Cát làm gia đình?

- Không hẳn, nếu ông chịu đổi họ, cũng có thể làm gia đình ở đây.

Gã đáng người thành thực này không những hỏi gì trả lời đó, còn trả lời rất kỹ càng.

Tiêu Thiếu Anh lại bật cười.

Quả y rất thích cười thật, không cần phải lúc nên cười, y vẫn cứ cười.

Tuy y xem ra có vẻ là kẻ cứng khổ không có đồng xu nào trong túi, nhưng lúc cười lên, bao nhiêu tài phú trong thiên hạ hình như đều thuộc vào hết một người y.

Cái gã Cát Tân này hiển nhiên cũng cảm thấy hiếu kỳ lắm, y bỗng cất tiếng, hỏi :

- Quý tính?

- Họ Tiêu, Tiêu Thiếu Anh!

- Có phải ông cũng đến đây tìm chuyện để làm?

- Đúng vậy.

- Ông cũng chịu đổi họ?

Tiêu Thiếu Anh cười nói :

- Ta không tính làm gia đình ở đây.

Cát Tân hỏi :

- Ông tính làm gì?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Nghe nói bốn chỗ Đường chủ của các phân đường đều đang để trống.

Cát Tân cũng bật cười.

Y cười, dáng điệu trông thật hoạt kê, bởi vì y không hay cười. Nhưng y cảm thấy Tiêu Thiếu Anh còn

hoạt kê hơn y.

Gã thiếu niên này tính làm Đường chủ, thật tình y không thể ngờ trên đời này có người nào hoạt kê như vậy.

Y còn chưa cười ra tiếng, bên trong đã có tiếng của Cát Đình Hương vọng ra :

- Cát Tân!

- Có mặt.

- Mời người ở ngoài cửa vào.

Cửa mở ra, mở ra cho Tiêu Thiếu Anh!

Vương Đồng đã nói gì trước mặt Cát Đình Hương? Cát Đình Hương sẽ đối đãi ra sao với y?

Tiêu Thiếu Anh hoàn toàn không màng tới. Y rất tin tưởng vào chính mình.

Y ưỡn ngực lên, bước vào trong nhà, còn chưa bước vào cửa, y bỗng thì thầm vào tai Cát Tân :

- Hiện tại ta vào đây, đợi lúc ta ra ngoài, nhất định sẽ là Phân đường chủ ở nơi đây, vì vậy, tốt nhất là hiện tại người bắt đầu nghĩ cách, làm sao nịnh nọt ta được.

Lần này Cát Tân không cười.

Y nhìn Tiêu Thiếu Anh bước vào, làm như đang nhìn một gã điên đang chui vào mộ phần của chính mình đào cho mình vậy.

* * * * *

Y phục trên người của Tiêu Thiếu Anh, vốn là thứ hàng mới, chất liệu quý giá, cắt xén hợp người, tinh xảo, chỉ tiếc là hiện tại, nó đã biến ra vừa hôi vừa dơ dáy, còn bị lủng mấy cái lỗ.

Túi tiền dĩ nhiên cũng trống lỗng, trống trơn như một trái dưa đã bị hút hết nước.

Nhưng y đứng trước mặt Cát Đình Hương, lại giống như một viên đại tướng vừa đi chinh chiến bốn phương, đắc thắng khải hoàn về triều lãnh thưởng vậy.

Cát Đình Hương nhìn y, nhìn từ đầu đến chân, nhìn tới ba lần, rồi bỗng hỏi :

- Bộ y phục trên người của người trị giá bao nhiêu tiền ?

Câu đầu tiên lão ta hỏi là một câu như vậy, thật tình ai cũng phải bất ngờ.

Tiêu Thiếu Anh thì hình như chẳng có gì bất ngờ, y lập tức trả lời :

- Vừa vải vừa công may, mất năm chục lượng.

Cát Đình Hương nói :

- Bộ y phục này hình như không tới bao nhiêu đó.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Trước giờ tôi vẫn rất rộng rãi chuyện tiền bạc.

Cát Đình Hương nói :

- Người có biết năm chục lượng bạc, đủ để một nhà tám người ăn uống no đủ trong vòng hai ba tháng không?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Không biết.

Cát Đình Hương nói :

- Người không biết?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Trước giờ tôi không hề nấu ăn bao giờ.

Cát Đình Hương nói :

- Người mặc bộ đồ này đã bao lâu rồi?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Ba ngày.

Cát Đình Hương nhìn vết bùn, vết rượu, và lỗ thủng trên y phục của y rồi nói :

- Mặc bộ đồ như vậy, đi uống rượu bất kỳ chỗ nào cũng nên cẩn thận một chút.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Tôi không tính mặc bộ đồ này ăn tết.

Cát Đình Hương hỏi :

- Người mặc một bộ đồ thường thường được bao lâu?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Ba ngày.

Cát Đình Hương hỏi :

- Chỉ có ba ngày?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Bất kể y phục ra sao, tôi mặc xong hai ngày, đều sẽ biến thành ra như thế này.

Cát Đình Hương nói :

- Y phục dơ rồi có thể giặt sạch lại.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Y phục mặc qua rồi tôi chưa bao giờ mặc lại.

Quách Ngọc Nương bật cười.

Tiêu Thiếu Anh cũng bật cười.

Cặp mắt của y nãy giờ vẫn cứ chuyển động chung quanh người Quách Ngọc Nương.

Cát Đình Hương phảng phất như không chú ý chuyện đó lắm, nét mặt không những không thấy có gì tức giận, ngược lại ánh mắt còn đượm vẻ cười cợt, lão lại hỏi :

- Mỗi tháng thông thường người xài mất bao nhiêu tiền?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Có bao nhiêu, tiêu hết bấy nhiêu.

Cát Đình Hương hỏi :

- Nếu không có gì hết?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Không có thì mượn, mượn không được thì thiếu.

Cát Đình Hương hỏi :

- Có người chịu cho người mượn tiền sao?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Ít nhiều gì cũng có vài người.

Cát Đình Hương hỏi :

- Đều là những người như thế nào?

Tiêu Thiếu Anh thản nhiên nói :

- Đều là những người đàn bà.

Cát Đình Hương hỏi :

- Bà chủ quán Lão Hồ Lô là một trong những người đó ?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Bà ta là người rất rộng rãi.

Cát Đình Hương hỏi :

- Không những bà ta chịu đưa cho người, bà ta còn thường hay thông đồng với người đi gạt người khác?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Chúng tôi gạt cũng không mấy ai.

Cát Đình Hương nói :

- Nhưng các người gạt đúng Vương Đồng, không những vậy, còn nghĩ ra được cái bẫy thật xảo diệu, ép y phải cởi Kim Ty giác hộ thân ra giao cho người mặc, còn ép y đem người lại đây gặp ta.

Tiêu Thiếu Anh hình như rất kinh ngạc :

- Hình như ông biết chuyện không ít?

Cát Đình Hương nói :

- Người không ngờ y nói hết mọi chuyện cho ta nghe?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Máy chuyện đó vốn là thứ làm mất mặt người ta lắm.

Cát Đình Hương lạnh lùng nói :

- Bất kỳ chuyện gì, y đều chưa bao giờ giấu ta, vì vậy hiện tại, không những y còn sống sót đó, mà còn sống thoải mái nữa.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Tôi nhìn ra được, tôi cũng muốn sống như y vậy.

Cát Đình Hương hỏi :

- Vì vậy người muốn lại đây gặp ta?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Đúng vậy.

Cát Đình Hương bỗng sa sầm nét mặt, nhìn y lom lom, nói từng tiếng một :

- Không phải người lại đây tìm cơ hội báo thù?

Tiêu Thiếu Anh thờ ơ nói :

- Ông hỏi tôi mấy câu lúc nãy, câu nào cũng rất xảo diệu, tôi ngỡ ông đã biết tôi là hạng người thế nào rồi.

Cát Đình Hương nói :

- Hạng người như người, không lẽ sẽ không biết báo thù cho người khác sao?

Tiêu Thiếu Anh hững hờ nói :

- Ít nhất tôi cũng không bỏ qua những ngày sống thoải mái, để đắm đầu vào trong chảo dầu.

Y lại nói tiếp :

- Huống gì tôi đã thấy rõ ràng Vương Đồng là tay trợ thủ đắc lực của ông, nếu tôi muốn báo thù thật, tại sao tôi không giết y quách?

Cát Đình Hương nói :

- Người giết được y sao?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Kim Ty giáp hộ thân của y, đã nằm trên người tôi, nếu tôi muốn giết y thật, y đừng hòng còn sống sót ra khỏi quan tài.

Cát Đình Hương cười nhạt nói :

- Người có chắc không vậy?

Tiêu Thiếu Anh đột nhiên xuất thủ, cầm lấy ly rượu trước mặt lão, mọi người chỉ thấy hoa mắt lên một cái, ly rượu lại để trên bàn, rượu trong ly thì đã cạn queo.

Cát Đình Hương lại nhìn y lom lom một hồi thật lâu, rồi chậm chậm gật đầu nói :

- Người xuất thủ quả không chậm.

Tiêu Thiếu Anh mỉm cười nói :

- Tôi uống rượu cũng không chậm.

Ánh mắt của Cát Đình Hương lại lộ ra một nụ cười, lão nói :

- Nhưng chuyện người làm nhanh nhất, vẫn là chuyện tiêu tiền.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Vì vậy tôi không thể không lại đây, trên đời này, đàn bà rộng rãi không có nhiều.

Cát Đình Hương nói :

- Người nghĩ rằng ta sẽ cấp đủ tiền cho người tiêu phí?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Tôi đáng cái giá đó, ông cũng rộng rãi hơn Thịnh Thiên Bá nhiều.

Cát Đình Hương cười lớn, nói :

- Tốt, hảo tiểu tử, coi như con mắt người không làm lẫn.

Tiêu Thiếu Anh mỉm cười nói :

- Người thường thường mượn được tiền, con mắt nhìn người không thể nào làm lẫn.

Mượn tiền quả thật là thứ học vấn rất cao thâm, không phải là ai ai cũng học được.

Cát Đình Hương bỗng ngưng bật tiếng cười, nói :

- Nhưng người quên mất đi một chuyện.

Tiêu Thiếu Anh cười hỏi :

- Chuyện gì?

Cát Đình Hương nói :

- Hình như người có hai thứ lễ vậy, nên đem lại cho ta.

Tiêu Thiếu Anh cũng cười, nói :

- Ông cũng quên mất một câu nói.

Cát Đình Hương hỏi :

- Câu gì?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Lễ chuộng có qua có lại, có qua mà không có lại, không thể xem là lễ được.

Cát Đình Hương hỏi :

- Ta còn chưa “qua”, vì vậy lễ vật của người còn chưa chịu lại?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Ông là tiền bối, thấy hậu sinh tiểu tử, cũng phải có lễ kiến diện.

Cát Đình Hương hỏi :

- Người muốn gì?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Hai năm nay, tôi đã thiếu nợ tổng cộng tới ba bốn vạn lượng bạc.

Cát Đình Hương nói :

- Ta có thể trả giùm cho người.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Trả xong nợ rồi, túi vẫn còn trống rỗng, mùi vị đó không dễ chịu cho lắm.

Cát Đình Hương hỏi :

- Người còn muốn bao nhiêu?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Một người đàn ông phải có trong người ít nhất là năm ba vạn lượng bạc, ra ngoài đường mới tranh may tranh mất được với người ta.

Cát Đình Hương mỉm cười nói :

- Xem ra vị khẩu của người cũng không nhỏ gì.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Một người đàn ông phải cần nở mày nở mặt ra, chỉ có tiền không thôi còn chưa đủ.

Cát Đình Hương hỏi :

- Còn chưa đủ?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Trừ tiền ra, còn phải có quyền thế.

Cát Đình Hương hỏi :

- Người tính làm đề đốc? Làm tể tướng?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Trong con mắt tôi, mười chức đề đốc cũng không bì được với một chức Phân đường chủ Thương Hương đường.

Cát Đình Hương cười nhạt nói :

- Vị khẩu của người xem ra cũng không nhỏ quá đấy.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Tôi chỉ bắt quá tẩu xảo biết được, trong Thương Hương đường đang có vài chỗ trống để đó thế thôi.

Cát Đình Hương hỏi :

- Người còn biết gì nữa?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Tôi còn biết nếu một người không nở mày nở mặt được nhất định sẽ không bán mình, rồi đi bán bạn bè.

Cát Đình Hương sa sầm nét mặt, hỏi :

- Dương Lâm và Vương Nhuệ là bạn của người sao?

Tiêu Thiếu Anh hững hờ nói :

- Bởi vì tôi là bạn của họ, ông không phải, vì vậy tôi mới tìm được bọn họ, lấy cái đầu của họ về giao cho ông, còn ông thì ngay cả chuyện bọn họ ở đâu còn chưa biết.

Cát Đình Hương nói :

- Chính vì Vương Đồng cũng ngỡ người xem y là bạn bè, mới bị gạt vào quan tài.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Ông nói không sai tí nào.

Y mỉm cười, nhấn nha nói tiếp :

- Cái câu, bạn bè có lúc còn nguy hiểm hơn cả kẻ thù đáng sợ nhất của mình, trước giờ tôi đều nhớ rõ.

Cát Đình Hương lại cười lớn lên, nói :

- Hay, nói hay lắm, chỉ câu đó thôi đã không hổ là Phân đường chủ của Thương Hương đường.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Chỉ tiếc là hiện tại tôi còn chưa phải.

Cát Đình Hương nói :

- Hiện tại người đã là Đường chủ rồi đấy.

Tiêu Thiếu Anh mừng rỡ ra mặt :

- Nghe tin vui, tôi nhịn không nổi muốn uống vài ly.

Cát Đình Hương hỏi :

- Cái tin này có đủ để người vui không?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Cái tin này ít nhất là đáng để uống ba trăm ly thật thống khoái.

Cát Đình Hương cười lớn, nói :

- Tốt, đem ly lớn lại đây, xem y uống được bao nhiêu ly?

Ly bằng vàng, rượu lưu ly.

Quách Ngọc Nương lấy bàn tay mềm mại trắng ngần như bạch ngọc đưa ly rượu lại trước mặt Tiêu Thiếu Anh.

- Mời!

Tiêu Thiếu Anh đón lấy lập tức uống ngay, uống ly này tới ly khác, cặp mắt thì cứ nhìn dính vào Quách Ngọc Nương, như con đĩa đang bám vào đuôi hút máu vậy.

Cát Đình Hương thì vẫn mãi nhìn y, rốt cuộc lão nhịn không nổi mở miệng ra hỏi :

- Người có biết này giờ người đang nhìn chăm chăm vào ai không?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Tôi chỉ biết cô ta là người đáng được nhìn ngắm.

Cát Đình Hương hỏi :

- Người chỉ bắt quá nhìn nhìn thôi?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Tôi còn muốn ...

Cát Đình Hương ngắt ngang lời của y, lão lạnh lùng nói :

- Bất kể người còn muốn làm gì, tốt nhất là đừng có nghĩ tới nữa.

Tiêu Thiếu Anh vẫn còn muốn hỏi :

- Tại sao?

Cát Đình Hương nói :

- Bởi vì ta nói vậy.

Lão rắn nét mặt lại, nói từng tiếng một :

- Hiện tại người đã là thuộc hạ của Thương Hương đường, bất kể ta nói gì, đều là mệnh lệnh, người chỉ được nghe, không được hỏi.

Tiêu Thiếu Anh trả lời :

- Tôi hiểu rồi.

Cát Đình Hương tươi mặt nói :

- Ta nhìn ra người là một người hiểu biết lắm.

Lão bỗng rút từ dưới bàn trong hộc ra một tập ngân phiếu :

- Chỗ này là năm vạn lượng, trừ chỗ nợ ra, còn thừa chắc là đủ cho người tiêu xài trong mấy ngày.

Tiêu Thiếu Anh không thò tay ra nhận.

Cát Đình Hương nói :

- Hiện tại người có thể lấy đi thôi, ta biết người uống rượu rồi nhất định tính đi tìm đàn bà.

Tiêu Thiếu Anh cười khổ nói :

- Tôi nhìn ra được ông là một người hiểu biết lắm, chỉ tiếc là ...

Cát Đình Hương hỏi :

- Chỉ tiếc gì?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Chỉ tiếc là còn chưa đủ.

Cát Đình Hương nói :

- Không phải lúc này người chỉ muốn có bao nhiêu đó?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Lúc này tôi chỉ bắt quá là một tên bần cùng không tên tuổi không đồng bạc nào trong túi, còn thiếu nợ đầy cả đầu tôi đa cũng chỉ có thể muốn có bao nhiêu đó.

Cát Đình Hương hỏi :

- Còn bây giờ?

Tiêu Thiếu Anh ưỡn ngực lên, nói :

- Bây giờ tôi đã là Phân đường chủ của Thương Hương đường, thân phận địa vị dĩ nhiên là khỏi phải nói, có thể muốn nhiều thêm chút đỉnh.

Y cười hì hì rồi lại nói tiếp :

- Huống gì, Phân đường chủ Thương Hương đường ra ngoài, trên người không có đủ tiền bạc để tiêu, lão gia tử có phải mất mặt lắm không?

Cát Đình Hương nhin không nổi lại cười lớn nói :

- Hay, hảo tiểu tử, ta cho người tiêu cho đã luôn.

Lão quả thật rút ra thêm một tập ngân phiếu nữa, lại là năm vạn lượng.

Tiêu Thiếu Anh đón lấy, cũng chẳng liếc tới nửa mắt, tùy tùy tiện tiện nhét vào trong ống giày.

Quách Ngọc Nương bỗng hỏi :

- Anh đã mấy ngày rồi chưa rửa chân?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Hai ngày.

Quách Ngọc Nương hỏi :

- Anh bỏ ngân phiếu vào giày mà không sợ thúi sao?

Tiêu Thiếu Anh cười cười :

- Chỉ cần đổi được tiền, bất kể ngân phiếu thúi bao nhiêu, cũng đâu có người giành lấy.

Quách Ngọc Nương nhin không nổi bật cười lên. Cô vốn đã là đàn bà trong đám đàn bà, cô cười lên càng lộ vẻ kiều my.

Lúc cô cười, thiên hạ không có mấy người đàn ông nhin được không nhin vào cô.

Lần này Tiêu Thiếu Anh chẳng nhin đến cô.

Cát Đình Hương lộ vẻ rất bằng lòng, lão bỗng hỏi :

- Lễ vật của người chừng nào mới đem lại đưa ta?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Ba ngày.

Cát Đình Hương hỏi :

- Ba ngày đã đủ rồi sao?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Trước giờ tôi chưa làm chuyện gì không chắc trong tay.

Cát Đình Hương mỉm cười gật đầu :

- Được, ta chờ người ba ngày.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Ba ngày nữa, giờ Tí, nhất định tôi sẽ đem lễ vật lại.

Cát Đình Hương hỏi :

- Đúng vào giờ Tí?

Tiêu Thiếu Anh gật gật đầu, nói :

- Chỉ bất quá tôi cũng có điều kiện.

Cát Đình Hương nói :

- Người nói đi.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Trong ba ngày này tôi được hành động tự do, ông không được sai người theo dõi tôi, nếu không ...

Cát Đình Hương hỏi :

- Nếu không thì sao?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Nếu không lễ vật mà chạy mất tiêu, ông đừng có trách gì tôi.

Cát Đình Hương trầm ngâm một lát, rồi cuộc gật đầu nói :

- Ta chỉ hy vọng người là kẻ thủ tín.

Tiêu Thiếu Anh lạnh lùng nói :

- Nếu ông tin tôi không nổi, hiện tại ông giết tôi còn chưa muộn.

Cát Đình Hương mỉm cười nói :

- Tại sao ta lại muốn một người chết làm Phân đường chủ của ta được?

Tiêu Thiếu Anh cũng bật cười.

Cát Đình Hương nói :

- Hiện tại tốt nhất người nên tìm nơi nào ngủ một giấc, điều dưỡng tinh thần để mà còn sức làm việc.

Tiêu Thiếu Anh cười nói :

- Trong người có mười vạn lượng bạc, nếu không tiêu đi chút đỉnh, làm sao tôi ngủ được.

Quách Ngọc Nương đã mở cửa cho y, cô nhón miệng cười :

- Anh đi trước đi tôi kêu Cát Tân dẫn đường cho anh.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Cảm ơn.

Cát Đình Hương bỗng cười nhạt nói :

- Ta đưa cho người mười vạn lượng, cho người một chức Đường chủ, người chẳng thèm nói cả nửa tiếng cảm ơn, cô ta chỉ bất quá mở cửa cho người, người bèn cảm ơn ngay.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Tôi chỉ có thể cảm ơn cô ta, tôi không cảm ơn được ông.

Cát Đình Hương hỏi :

- Tại sao?

Xem tiếp hồi 5 Mật mưa

ĐA TÌNH HOÀN

Hồi 5 Mật mưa

Sau hoàng hôn, Tiêu Thiếu Anh còn chưa ngủ, nhưng đã say khướt. Lần này xem ra y đã say thật. Trong Lưu Xuân viện, tuy đã có cả mấy cô xinh đẹp nhất được y bao hết cả, tắm rửa sạch sẽ chờ y ở đó, nhưng y thì đã len lén chuồn ra ngoài, loạng choạng lắc lư ra tới đường cái, nhìn bên đông, ngó bên tây, tiêu hết năm trăm lượng bạc, mua trái dưa mật mát mát năm phân tiền, nhưng lại thuận tay ném xuống rãnh.

Bởi vì y lại nghe có mùi rượu đâu đây.

Y lại lập tức lảo đảo đi về hướng quán rượu.

Hiện tại tuy là lúc quán rượu tấp nập người ra vào, cũng còn vài bàn trống.

Y không ngồi xuống bàn, mà cứ xông vào một góc riêng có bình phong để chắn, hôm nay là ngày Bàng đại gia mời khách, người được mời là Ngưu tổng tiêu đầu, tiệc đang bày ra trong góc.

Phổ ký cứ ngỡ y là khách được Bàng đại gia mời lại, cũng chẳng ai dám ngăn trở y. Khách của Bàng đại gia, còn ai dám đắc tội vào.

Ngưu tổng tiêu đầu đã đến, còn đem theo mấy cô nương kè một bên.

Mọi người đã uống tới mức ngọt ngào nồng nhiệt, cao hứng phi thường, Tiêu Thiếu Anh bỗng xông vào, cầm lấy tô canh để giữa bàn, thè lưỡi ra liếm một cái, cười hì hì nói :

- Tô canh này không ngon, ta đổi tô khác cho các người.

Y đổ tô canh ra hết cả ngoài bàn, mở nút quần ra, tiểu ngay vào trong tô.

Các người đàn bà trong tiệc la toáng cả lên... dĩ nhiên trong đó cũng có người đang len lén cười.

Bàng đại gia mặt mày xanh lè, lão gằn giọng hỏi :

- Tên này đang làm gì vậy?

Không ai biết tên này đang làm gì, ở đâu ra.

Tiêu Thiếu Anh thì cười hì hì nói :

- Ta đang làm con mẹ người đó.

Câu nói vừa chưa thốt ra xong, đã có bảy tám nắm tay lớn như quả phật thủ đấm lại, đấm vào mặt y. Cả người y đã bị uống mềm ra, đỡ được hai quyền đã bị đấm ngã xuống, nằm soài ra mặt đất không động đậy.

Mấy tay tiêu đầu ở nơi khác mình mẩy còn đầy những nước, có người đã rút chủy thủ trong ống giày ra.

- Rạch mặt nó ra trước, rồi thiến sau, xem nó còn dám tiểu bậy tiểu bạ nữa không.

Ba phần rượu, thêm vào bảy phần tức giận, mấy người này vốn quanh năm làm bạn với đao kiếm, còn có chuyện gì không làm được?

Bàng đại gia vừa phân phó, người này lập tức nhắm vào mặt Tiêu Thiếu Anh rạch một đao liên.

Chính ngay lúc đó, bên ngoài bình phong bỗng có hai bàn tay nắm người này giữ lại.

Bàng đại gia giận dữ nói :

- Ai dám xen vào chuyện của ta vậy?

Ngoài bình phong có người thò đầu vào nói :

- Tôi đây.

Thấy mặt người này, cơn giận của Bàng đại gia lập tức tiêu tan, lão còn tươi cười mặt lên nói :

- Thì ra là Cát nhị ca.

Cát nhị ca chỉ vào Tiêu Thiếu Anh đang nằm soài ra mặt đất nói :

- Ông có biết người này là ai không?

Bàng đại gia lắc lắc đầu.

Cát nhị ca ngoắc tay ra hiệu, kêu lão lại gần, thì thầm nói hai ba câu vào tai lão.

Gương mặt của Bàng đại gia lập tức biến hẳn, lão gượng cười nói :

- Vị nhân huynh này nếu đã thích nằm nơi đây, chúng tôi xin đổi sang nơi khác uống rượu vậy.

Lão nói đi là đi ngay, không những vậy còn kéo luôn toàn bộ khách khứa theo mình.

Ngưu tổng tiêu đầu còn chưa chịu phục :

- Gã tiểu tử này rốt cuộc là thứ gì? Tại sao mình phải nhượng hân?

Bàng đại gia cũng thì thầm vài câu vào bên tai y, Ngưu tổng tiêu đầu cũng biến hẳn sắc mặt, đi ra còn nhanh hơn cả Bàng đại gia.

Tiêu Thiếu Anh thì nằm sòng sọt ra mặt đất như một người chết, người khác muốn làm thịt y cũng được, bỏ đi cũng xong, y hoàn toàn không hay biết gì.

Cát nhị ca nhìn y một thoáng, lắc lắc đầu, kéo lại tấm bình phong ngay ngắn cho y, rồi cũng được Bàng đại gia kéo theo uống rượu luôn.

Tiêu Thiếu Anh bỗng mở tròng một con mắt ra, từ dưới bình phong nhìn vào bàn chân bọn họ, rồi mới thò ra, lăm bằm :

- Xem ra Thương Hương đường oai phong quá chừng.

Chỉ nghe Cát nhị ca đang phân phó bên ngoài :

- Liệu mà chiếu cố cho kỹ càng vị đại gia phía sau bình phong đó nếu ông ta tỉnh lại, có muốn gì, mau mau đi lấy cho ông ta, rồi sai người lại mé bên này báo cho ta biết.

Bọn họ rút cuộc đã xuống lầu hết.

Bọn phở ky thì còn đang bàn tán om sòm.

- Cái con quỷ rợ này rút cuộc tính làm gì đây? Hắn dựa vào đâu mà hoành hành bá đạo quá vậy?

- Nghe nói y chính là Phân đường chủ mới nhậm chức của Thương Hương đường.

- Thảo nào.

Mấy gã phở ky thò ra :

- Làm Phân đường chủ của Thương Hương đường, đừng nói muốn tiểu vào tô canh, dù có tiểu vào miệng người nào, người đó cũng chỉ có nước mở miệng ra đón.

Tiêu Thiếu Anh phảng phất như đang cười nhạt, y mở cửa sổ, nhảy ra con hẻm phía sau.

Nếu có người theo dõi sau lưng y, y sẽ say mềm ngay.

Nhưng hiện tại, y đã tỉnh táo lắm, tỉnh táo cũng rất nhanh.

* * * * *

Đêm vắng.

Trên gò núi có những điểm sáng lân tinh như lửa ma, tuy xem ra thật âm u nguy bí, nhưng cũng có cái thú đẹp để thần bí của nó.

Sao đêm càng rực rỡ, gió thu ngày hạ đang thổi qua gò.

Chỉ tiếc là Vương Nhuệ không được hưởng thụ tới những thứ đó. Y đang nằm soài trong quan tài, gặm một miếng thịt bò khô cứng như hòn đá và lạt lẽo vô vị, không đến lúc khẩn yếu, y nhất định không ra ngoài.

Y vốn là người trước giờ rất cẩn thận.

Vết thương đã đóng lại thành sẹo, sức lực cũng dần dần hồi phục lại, nhưng báo thù vẫn còn hoàn toàn không có chút hy vọng.

Thế lực của Thương Hương đường, chắc là mỗi ngày mỗi lớn thêm.

Song Hoàn môn vốn như là một cây cổ thụ lớn, Thương Hương đường thì chỉ bất quá là một cái nắm mọc dưới gốc cây, bị cây cổ thụ hút hết đi nước và ánh mặt trời, vì vậy lúc nào cũng có vẻ thiếu dinh dưỡng không phát triển nổi.

Hiện tại cổ thụ đã đổ xuống, trên đời này không còn chuyện gì cản trở được nó sinh sôi nảy nở trường thành.

Vương Nhuệ thở nhẹ ra, y nuốt hết miếng thịt bò khô cuối cùng, vỗ nhẹ lên cái vòng bằng sắt trong lòng, lên cái chỗ khắc dấu trên vòng.

Đa Tình Hoàn.

Cái tên của nó tuy là đa tình, thật ra lại là vô tình.

Nó vẫn còn lạnh lẽo như vậy, cứng cáp như vậy, chuyện hưng suy của thế gian, nó chẳng thương tiếc, mà cũng chẳng buồn ngủi.

Nhưng lúc Vương Nhuệ vuốt nhẹ lên cái vòng sắt đã từng làm y thét ra lửa một thời, từng làm y vào sinh ra tử biết bao lần, nước mắt đã bắt giác trào ra khóe mắt.

- Bình, bình, bình!

Vương Nhuệ nắm chặt cái vòng :

- Ai?

- Tôi là chú em bên cạnh nhà, lại mượn cây đao chẻ trúc, chẻ trúc làm cái rổ chưng, chưng vài cái bánh bao, đem tặng anh ăn điểm tâm.

Tiêu Thiếu Anh!

Nhất định là Tiêu Thiếu Anh! Nhất định lại say nữa!

Vương Nhuệ cắn chặt răng, đến giờ phút này, gã tiểu tử này còn có tâm tình đùa giỡn.

Người đến quả nhiên là Tiêu Thiếu Anh. Y mặc một bộ áo lụa mỏng mới tinh, vấy đầy dầu rượu và bùn đất, trên mặt còn có một vết đao chém, máu vừa đông lại, trên đầu thì u lên một cục.

Nhưng y vẫn cứ một dáng điệu cười cợt như không, mùi rượu từ người y xông ra đủ làm người ta ngạt thở chết luôn.

Vương Nhuệ chau mày, mỗi lần gặp gã tiểu tử này, y đều nhin không nổi muốn chau mày.

Dương Lâm cũng đứng dậy, trầm giọng hỏi :

- Chung quanh đây không có ai?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Ngay cả một cái bóng ma cũng không có.

Dương Lâm ngồi xuống quan tài, thương thể của y tuy cũng đã đóng vảy lại, nhưng đứng một chân, vẫn còn không thuận tiện lắm.

Tiêu Thiếu Anh cười hì hì nhìn bọn họ :

- Xem ra khí sắc các anh không tệ lắm, hình như toàn bộ đã chuyển vận lại rồi đó.

Dương Lâm rần mặt lại hỏi :

- Người đã tìm ra Vương Đồng chưa?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Không phải tôi tìm hắn, hắn tìm tôi đấy.

Ánh mắt của Dương Lâm loang loáng :

- Người đã thanh toán hắn rồi sao?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Không phải.

Dương Lâm hỏi :

- Tại sao?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Bởi vì tôi muốn câu con cá lớn, hắn còn chưa đủ lớn.

Dương Lâm cười nhạt nói :

- Người câu cá lớn, thường hay bị nó nuốt ngược lại.

Tiêu Thiếu Anh nhần nha nói :

- Tôi chẳng sợ, máu tôi đã biến thành rượu cả rồi, cá không uống rượu đâu.

Y bỗng cười lên một tiếng, nói :

- Nhưng Cát Đình Hương có uống rượu, không những vậy, tửu lượng còn không tệ chút nào.

Vương Nhuệ thay đổi nét mặt hỏi :

- Người đã gặp lão ta?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Không những đã gặp, mà còn uống vài ly với lão.

Dương Lâm cũng nhin không nổi biến sắc mặt hỏi :

- Lão ta không làm gì người sao?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Hiện tại tôi đang còn sống đây.

Dương Lâm lập tức hỏi tới :

- Tại sao lão ta không hạ độc thủ với người?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Bởi vì lão ta cũng muốn câu con cá lớn, tôi cũng chưa đủ lớn.

Vương Nhuệ cười nhạt nói :

- Ta biết, hai chúng ta còn chưa chết ngày nào, lão ta sẽ không ngủ yên giấc ngày đó.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Vì vậy, lão ta muốn dùng tôi để câu các anh, tôi cũng đang dùng các anh để câu lão, chỉ bất quá, đến lúc này còn chưa biết ai sẽ cắn phải mồi của ai thế thôi.

Vương Nhuệ hỏi :

- Người đã có cách đối phó lão ta rồi sao?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Chỉ có một cách.

Vương Nhuệ hỏi :

- Cách gì?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Vẫn là cái cách cũ rích đó.

Vương Nhuệ hỏi :

- Cách cũ rích gì?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Cái cách cũ rích của Kinh Kha đó.

Vương Nhuệ biến sắc hỏi :

- Người vẫn còn muốn lại mượn cái đầu của bọn ta?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Ừm.

Dương Lâm cũng biến sắc, y lạnh lùng nói :

- Làm sao chúng ta biết người không tính dùng cái đầu bọn ta để làm cái thềm tiến thân, vào nường

nhờ Cát Đình Hương?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Tôi có giống một người bán bạn cầu vinh không?

Dương Lâm nói :

- Giống lắm.

Y cười nhạt nói tiếp :

- Huống gì, nếu người không thông đồng với Cát Đình Hương, làm sao lão để cho người đi như vậy được?

Tiêu Thiếu Anh thở ra nói :

- Xem ra, anh không bằng lòng rồi phải không?

Dương Lâm nói :

- Cái đầu của ta chỉ có một cái, ta không tính đem giao nó cho kẻ tiểu nhân bán bạn cầu vinh.

Tiêu Thiếu Anh cười khỏ nói :

- Nếu mượn không được thì chỉ còn nước trộm, trộm không được thì giành thôi.

Dương Lâm gần giọng hét :

- Tại sao người còn chưa lại đây giành?

Y vừa hét, vừa ra tay trước.

Tuy y chỉ còn có một chân, nhưng cái chồm lại đó, vẫn còn rất kiêu hãnh hung mãnh như một con báo.

Y vốn là tay độc hành đại đạo nổi danh ở Lũng Tây, nếu không phải là kẻ lòng dạ độc ác, hung hãn không sợ chết, làm sao hoành hành được ở cái đất cao nguyên cát vàng mười năm qua!

Chỉ nghe “tinh” lên một tiếng, cái vòng sắt trong tay Vương Nhuệ cũng đã vung ra.

Bất kỳ ai cũng chỉ có một cái đầu, không ai muốn nguyện ý hồ đồ để người ta mượn đem đi.

Bọn họ hai người cùng xuất thủ, trái phải giáp công, một thì kiêu hãnh ác độc, một thì chiêu trầm lực mãnh, người có thể tránh khỏi được chiêu này của bọn họ, chỉ sợ cả vùng tây bắc không có mấy ai.

Tiêu Thiếu Anh lại tránh khỏi được.

Y như say mà chẳng say, nửa say nửa tỉnh, rõ ràng đã té âm ra, vậy mà cứ đứng khơi khơi ra ngoài hai trượng xa.

Bọn họ đồng môn với nhau tuy đã bao nhiêu năm nay, nhưng hai bên đều không biết đối phương vũ công cao thấp đến đâu.

Nhất là Vương Nhuệ, y tự phụ mình xuất thân từ Thiếu Lâm, danh môn chính tông, trừ đại sư huynh là Thịnh Trọng trời sinh có thần lực ra, thật tình y không xem bọn huynh đệ đồng môn khác lọt vào mắt.

Cho đến hôm nay, y mới biết mình trước giờ đã đánh giá người khác quá thấp.

Dương Lâm tuy chỉ còn thừa một chân, còn phải dùng hai tay giữ lấy cái nặng, nhưng mỗi chiêu đánh ra, đều rất chắc cú, rất hữu hiệu, kinh nghiệm đánh nhau, hiển nhiên hơn xa Vương Nhuệ.

Tiêu Thiếu Anh thân pháp nhẹ nhàng phiêu hốt, biến hóa kỳ quái nguy dị, càng làm cho Vương Nhuệ không ngờ tới.

Thoáng chốc bọn họ đã đánh nhau được hơn mười chiêu.

Vương Nhuệ cắn chặt răng lại, bỗng ném cái vòng sắt xuống, dùng cánh tay độc nhất thi triển Phục Hổ La Hán quyền của chùa Thiếu Lâm ra.

Y vào chùa Thiếu Lâm từ thuở nhỏ, bộ quyền pháp này y đã ít nhất có tới mười lăm năm sáng tối khổ luyện không ngừng, thật tình thuần tay hơn là sử dụng Đa Tình Hoàn nhiều, bấy giờ chiêu thức vừa phát động ra, quả có oai thế của hàng long phục hổ.

Dương Lâm cũng không chịu kém, lấy cây nặng làm thiết quả, kèm tay trái đại ung trảo công sử ra.

Trong môn hạ Song Hoàn môn, y vốn là kẻ có vũ công tạp nhạp nhất.

Tiêu Thiếu Anh thì không hoàn thủ lấy một chiêu, y bỗng tung người lộn một vòng, thoái lui ba bốn trượng, đáp xuống phía sau một cái gò đất, vỗ tay cười nói :

- Tốt! Hảo công phu!

Dương Lâm cười nhạt, đang tính thừa thế đuổi theo.

Vương Nhuệ đưa tay cản y lại nói :

- Chờ một chút.

Dương Lâm nói :

- Còn chờ gì nữa? Chờ hấn lại lấy đầu bọn mình đấy à?

Vương Nhuệ nói :

- Bây giờ y đều tránh né, không công kích lại.

Dương Lâm cười nhạt nói :

- Hấn còn sức để công kích lại sao?

Vương Huệ nói :

- Y cũng không đem theo bọn Thương Hương đường lại giúp một tay, vì vậy...

Dương Lâm hỏi :

- Vì vậy người tính giao cái đầu cho hắn mượn đấy chẳng?

Vương Huệ nói :

- Xem ra y không tính mượn đầu của chúng ta thật.

Dương Lâm hỏi :

- Người nói vậy là có nghĩa gì?

Tiêu Thiếu Anh nói xen vào :

- Tôi chỉ bất quá muốn thử thử các anh, xem còn có khả năng giết người không.

Dương Lâm hỏi :

- Hiện tại người đã thử xong chưa?

Tiêu Thiếu Anh gật gật đầu.

Vương Huệ hỏi :

- Người lại đây kiểm bọn ta đi giết người?

Tiêu Thiếu Anh lại gật gật đầu.

Vương Huệ hỏi :

- Giết ai?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Cát Đình Hương!

Vương Huệ thay đổi nét mặt, lập tức hỏi tới :

- Chúng ta giết được lão sao?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Ít nhất cũng có được năm phần thành công.

Vương Huệ hỏi :

- Chỉ có năm phần?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Hiện tại nếu chúng ta không xuất thủ, sau này chỉ e ngay cả một phần cũng không có.

Vương Huệ hiểu được cái ý của y.

Thế lực của Thương Hương đường, mỗi ngày một mạnh, cơ hội của bọn họ dĩ nhiên là mỗi ngày một ít hơn.

Dương Lâm cũng nhin không nổi mở miệng hỏi :

- Người đã có kế hoạch động thủ rồi?

Sắc mặt của Tiêu Thiếu Anh đã biến ra nghiêm trang, y nói :

- Mỗi tối, khoảng giờ Tí, lão ta đều sẽ ở trong mật thất uống rượu với ái thiếp của lão ta là Quách Ngọc Nương.

Dương Lâm hỏi :

- Ngoài cửa có bao nhiêu người hộ vệ?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Cũng chỉ có một người.

Dương Lâm hỏi :

- Có phải là Vương Đồng không?

Tiêu Thiếu Anh lắc đầu nói :

- Là một kẻ gia đình tên là Cát Tân.

Dương Lâm hỏi :

- Hắn là hạng người ra sao?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Là một đứa nô tài.

Vương Huệ lại thở phào một hơi thật dài nói :

- Xem ra đây quả là cơ hội tốt cho chúng ta động thủ.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Đây cũng là cơ hội duy nhất.

Dương Lâm nói :

- Người có biết lối vào của mật thất không?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Không những tôi biết, tôi còn có thể lén vào được.

Dương Lâm hỏi :

- Người chắc trong tay?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Chắc.

Dương Lâm hỏi :

- Làm sao chúng ta xông vào?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Hai ngày nữa trước giờ Tí tối đó, tôi lại đợi trước ở mật thất, thấy đèn ở cửa sổ tắt đi, các anh lập tức xông vào động thủ.

Dương Lâm nói :

- Làm sao chúng ta biết được cửa sổ ở đâu?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Tôi có thể vẽ họa đồ ở nơi đó ra cho các anh xem.

Vương Nhuệ hỏi :

- Đèn vừa tắt đi, chúng ta lập tức xuất thủ?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Lấy sức của ba chúng ta cùng hợp kích, không chừng còn không chỉ có năm phần thôi.

Vương Nhuệ hỏi :

- Nhưng đèn đã tắt rồi, làm sao chúng ta phân biệt ra được Cát Đình Hương?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Hôm đó tôi có thể mặc y phục màu trắng.

Vương Nhuệ nói :

- Trong phòng còn có một Quách Ngọc Nương nữa?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Quách Ngọc Nương là người đàn bà rất thơm, tai còn đeo bông, dù là kẻ mù cũng phân biệt được ra.

Vương Nhuệ hỏi :

- Trừ người và Quách Ngọc Nương ra, còn có một người, là Cát Đình Hương?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Trong mật thất chắc chắn không ai khác được vào!

Dương Lâm hỏi :

- Còn Vương Đồng?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Dù y có ở đó, đến lúc đó rồi tôi cũng sẽ có cách đẩy y ra chỗ khác.

Dương Lâm hỏi :

- Bọn họ tin người được sao?

Tiêu Thiếu Anh hững hờ nói :

- Không phải tôi vốn là người rất giống kẻ bán bạn cầu vinh sao?

Dương Lâm nhìn lom lom vào y, hỏi :

- Người không phải vậy?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Anh xem tôi ra sao?

Dương Lâm bỗng đổi qua chuyện khác :

- Không ai biết người lại đây tìm bọn ta?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Nhất định không có ai.

Dương Lâm hỏi :

- Người từ Thương Hương đường ra, phía sau không có ai theo sao?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Vốn là có đấy, nhưng đã bị tôi bỏ lại dọc đường.

Y vỗ nhẹ lên vết đao chém trên mặt, rồi nói tiếp :

- Tuy vì thế mà tôi phải chịu một đao, cái vị Cát nhị ca này trở về lại e rằng ngày tháng không còn được mấy tươi đẹp.

Dương Lâm hỏi :

- Cát nhị ca?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Gia đình của Thương Hương đường đều họ Cát.

Dương Lâm hỏi :

- Bí mật trong Thương Hương đường, người đã biết được bao nhiêu rồi?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Biết chắc cũng đủ rồi.

Bản đồ y vẽ ra, quả nhiên rất tường tận :

- Cái cửa bên góc này là lối duy nhất cho các anh vào. Các anh không được nhảy tường vào, nhất định phải tìm cách mở cái cửa sổ ở đây.

Dương Lâm hỏi :

- Tại sao?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Bởi vì trên đầu tường rất có thể có người canh giữ, mở cửa vào, nhiều khi người khác lại không ngờ.

Dương Lâm hỏi :

- Sau đó rồi sao?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Sau đó các anh bèn đi dọc theo con đường trái sỏi, đến chỗ này, rồi đợi ở trên cây cổ thụ này. Con đường trái sỏi và cây cổ thụ đều đã được chỉ rõ ràng trên đây, ở trên cây cổ thụ này, có thể thấy cái cửa sổ đó.

Dương Lâm nói :

- Đèn trong cửa sổ tắt đi, chúng ta lập tức động thủ?

Tiêu Thiếu Anh gật gù đầu, nói :

- Cát Đình Hương đã là một lão già, nhãn lực người già, không khỏi tệ đi một chút, trong bóng tối, võ công của lão nhất định sẽ bị giảm đi rất nhiều.

Y chậm chậm nói tiếp :

- Nhưng các anh thì mấy ngày nay, cư trú trong bóng tối, đối với bóng tối chắc là quen hơn người khác nhiều lắm, không những vậy, các anh vốn sẽ ngồi núp trong bóng tối bên ngoài, vì vậy ánh đèn tuy có tắt đi, các anh còn có thể phân biệt ra được hình ảnh ai ai trong phòng, người trong phòng thì đang ở trong ánh đèn, ánh đèn bỗng tắt đi, sẽ chắc gì nhìn thấy được các anh.

Dương Lâm nhìn lom lom vào y nói :

- Người suy nghĩ cũng chu đáo lắm đấy.

Tiêu Thiếu Anh cười cười :

- Tôi không thể không suy nghĩ cho chu đáo một tí, tôi cũng chỉ có một cái đầu.

Dương Lâm thở dài một hơi, nói :

- Hình như chúng ta đã nhìn lầm người quá.

Tiêu Thiếu Anh mỉm cười nói :

- Cát Đình Hương hình như cũng đã nhìn lầm tôi luôn.

Dương Lâm nói :

- Ta chỉ hy vọng người không nhìn lầm lão ta! Và cũng không nhìn lầm Quách Ngọc Nương và Cát Tân.

* * * * *

Cát Tân thông tay, cúi đầu, đứng bất động ngoài cửa, cũng ra chiều mệt mỏi như hai hôm trước.

Cửa đang mở, trong hành lang cũng u ám mù mờ.

Hiện tại còn chưa tới giờ Tí, Tiêu Thiếu Anh đã đến rồi, y đi một mạch vào trong, chẳng ai ngăn trở y, cũng chẳng nghe có tiếng người.

Thương Hương dường như một căn nhà trống không.

Y lại mỉm cười vỗ vỗ vào vai Cát Tân, nói :

- Ta lại đến nữa đây.

Cát Tân nói :

- Vâng.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Hình như người ít ngủ lắm phải không?

Cát Tân nói :

- Vâng.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Trừ tiếng “vâng” ra, người không biết nói gì khác sao?

Cát Tân nói :

- Vâng.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Hai hôm trước ta lại, hình như người nói có nhiều hơn một chút mà.

Cát Tân nói :

- Vâng.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Lần này sao người biến đổi rồi?

Cát Tân nói :

- Bởi vì ông cũng biến đổi rồi.

Cửa sổ hé ra một chút, bên trong có tiếng Quách Ngọc Nương vọng ra :

- Lần trước lại đây, anh chỉ bắt quá là một tên bản cùng, hiện tại anh đã là Phân đường chủ Thương Hương đường.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Làm Phân đường chủ của Thương Hương đường, người khác sẽ không nói chuyện với tôi nữa sao?

Quách Ngọc Nương nói :

- Người khác ít nhiều gì cũng cẩn thận hơn một chút.

Tiêu Thiếu Anh thở ra, lẩm bẩm :

- Xem ra, làm chức Phân đường chủ này, cũng chẳng có chuyện gì hay ho cho lắm.

Quách Ngọc Nương kéo cửa ra, mỉm cười nói :

- Ít nhất anh cũng có thể tùy tiện tiểu vào trong toilet cạnh người ta.

Cát Đình Hương quả nhiên đã bắt đầu uống rượu.

Lão uống rất chậm, rất ít, nhưng trong tay lúc nào cũng có ly rượu.

Vương Đồng không có trong phòng, không có ai khác, tối đến là thời điểm thuộc về riêng lão ta.

Tiêu Thiếu Anh đã đứng trước mặt lão, toàn thân bộ đồ trắng như tuyết.

Cát Đình Hương nhìn y, ánh mắt đầy nụ cười :

- Người mặc bộ đồ này ngày đầu tiên đấy à?

Tiêu Thiếu Anh gật gật đầu nói :

- Bộ y phục này tôi tính chỉ mặc một ngày.

Cát Đình Hương hỏi :

- Tại sao?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Chẳng tại sao cả.

Cát Đình Hương hỏi :

- Hôm nay người còn chưa say sưa sao?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Chưa.

Cát Đình Hương hỏi :

- Người có say thật qua lần nào chưa?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Rất ít khi.

Y cười cười, rồi nói tiếp :

- Ít ra là có người ngồi chung, tôi không hề say.

Cát Đình Hương thở ra một hơi, nói :

- Cát Nhị Hồ vốn là một tay rất năng cán, nhưng so với người, y giống hết một con heo.

Lão cầm ly rượu lên, không uống, lại đặt xuống.

Tiêu Thiếu Anh bỗng nói :

- Tay ông hình như lúc nào cũng có ly rượu.

Cát Đình Hương nói :

- Đấy chẳng có gì là kỳ quái.

Tiêu Thiếu Anh mỉm cười nói :

- Có lúc ly rượu quả là một thứ vũ khí rất tốt.

Cát Đình Hương hỏi :

- Vũ khí? Vũ khí gì?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Vũ khí mà người ta không để ý.

Cát Đình Hương nói :

- Sao?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Đa số người, thấy người khác cầm ly rượu trong tay, đều sẽ biến ra sơ ý.

Cát Đình Hương nói :

- Sao?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Bởi vì mọi người đều nghĩ là, người trong tay lúc nào cũng cầm ly rượu, nhất định sẽ dễ đối phó hơn.

Cát Đình Hương cười lớn :

- Người quả thật là kẻ thông minh.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Đúng là tôi không ngu lắm.

Cát Đình Hương bỗng ngưng bật tiếng cười, lão lạnh lùng nói :

- Chỉ tiếc là trí nhớ của người không tốt lắm.

Y bỗng tung người lên, tay đánh ra.

Hai căn đèn trong phòng lập tức tắt ngúm, trong phòng lập tức biến thành một màn đen tối.

Chính ngay lúc đó cửa sổ “bình” lên một tiếng, phảng phất có hai bóng người nhảy vào, không nhìn rõ ràng được là ai.

Ngoài cửa sổ tuy có ánh sao, nhưng đèn vừa chớp tắt, tuyệt đối không ai có thể lập tức thích ứng cho nổi.

Trong bóng tối, chỉ nghe có tiếng kinh hô, có tiếng thét lên giận dữ, có người ngã ào xuống, đụng nghiêng cả bàn ghế, tiếp theo đó, tiếng đá lửa vang lên, ánh đèn lóe sáng.

Đèn lại được đốt lên.

Quách Ngọc Nương còn đang ngồi ôn nhã thanh tĩnh ở đó, gương mặt còn đang cười tươi tắn ngọt ngào.

Cát Đình Hương cũng còn ngồi nghiêm chỉnh không động đậy, trong tay còn đang cầm ly rượu.

Tiêu Thiếu Anh xem ra cũng phảng phất như chưa từng cử động, nhưng trên bộ y phục trắng như tuyết, đã thấy lấm tấm máu tươi, như một cánh hoa mai đang rơi rải trên mặt tuyết trắng phau.

Trong phòng có hai người đang nằm gục đó, nhưng không phải là Cát Đình Hương.

Người đang nằm gục đó là Dương Lâm và Vương Nhuệ.

* * * * *

Không có gió, không có tiếng động.

Đã quá giờ Tí, đêm càng khuya, trong phòng yên lặng như trong nghĩa địa.

Bỗng nhiên, “tinh” lên một tiếng, ly rượu trong tay của Cát Đình Hương rớt xuống từng mảnh từng mảnh trên bàn.

Ly rượu đã vỡ tan, vỡ ra thành mười bảy mười tám mảnh nhỏ.

Vương Nhuệ nằm phục trên mặt đất, rên lên một tiếng nho nhỏ, Dương Lâm thì ngay cả hô hấp cũng đều ngưng bật.

Tiêu Thiếu Anh cúi đầu, nhìn vết máu trên y phục, bỗng cười lên một tiếng nói :

- Bây giờ ông có biết tại sao bộ y phục này tôi chỉ tính mặc một ngày thôi?

Cát Đình Hương gật gật đầu, ánh mắt lộ vẻ cười cợt :

- Từ nay về sau, bất kể y phục quý giá đến đâu, người đều có thể chỉ mặc một ngày thôi.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Câu này tôi nhất định sẽ nhớ kỹ.

Cát Đình Hương nói :

- Ta biết trí nhớ của người rất tốt.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Tôi cũng không làm chuyện gì hồ đồ.

Cát Đình Hương mỉm cười nói :

- Quả thật người không say gì cả.

Tiêu Thiếu Anh bỗng thở ra nói :

- Nhưng hiện tại tôi đang chuẩn bị say đây.

Cát Đình Hương nói :

- Chỉ cần người muốn say, lúc nào người cũng có thể say.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Tôi...

Y vừa nói được một tiếng, Dương Lâm đang nằm bất động như con cá chết bỗng nhảy dậy, chồm tới người y.

Cái chồm tới đó, vẫn còn rất kiêu hãnh hung mãnh như một con báo.

Chính y cũng biết, đây là cú tối hậu của y.

Mà cú tối hậu thông thường là đáng sợ nhất.

Nhưng Tiêu Thiếu Anh chỉ xoay tay lại chém một cái vào cổ bên trái của y, người của y lập tức ngã xuống.

Y ngã xuống rồi, mới găm lên phần nộ :

- Người quả thật là một tên tiểu nhân bán bạn cầu vinh, ta quả không nhìn lầm người.

- Người nhìn lầm rồi.

Tiêu Thiếu Anh hững hờ nói :

- Trước giờ ta chưa từng bán bạn bè bao giờ.

Dương Lâm lại càng phần nộ :

- Người còn dám ngụy biện?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Tại sao ta phải ngụy biện?

Dương Lâm nói :

- Người... người không phải bán đứng ta sao?

Tiêu Thiếu Anh cười cười nói :

- Dĩ nhiên là ta bán đứng người, chỉ vì trước giờ người có phải là bạn của ta đâu.

Y sa sầm nét mặt, lạnh lùng nói :

- Trong Song Hoàn môn, không một ai là bạn bè của ta.

Lúc y bị trục xuất khỏi Song Hoàn môn, quả thật không ai nói giùm cho y một tiếng.

Vương Nhuệ đang nằm phục dưới đất, lấy mặt mình chà mạnh xuống mặt sàn bằng đá lạnh ngắt, bỗng nói :

- Không thể trách hấn được.

Dương Lâm gào lên :

- Còn không trách hấn được?

Vương Nhuệ nói :

- Chỉ trách chúng ta thôi, đáng lý ra chúng ta không nên tin hấn, hấn vốn là thứ súc sinh ti bỉ vô sỉ!

Y ngẩng đầu lên, gương mặt máu me bầy nhầy :

- Chúng ta tin vào hấn, không phải cũng đã biến thành súc sinh rồi sao.

Dương Lâm bỗng cười lớn lên, cười như điên cuồng :

- Đúng vậy, ta là tên súc sinh, súc sinh đáng chết.

Y cũng lấy đầu đập vào nền đá, chà xát vào mặt sàn nhà, gương mặt của y cũng máu me bầy nhầy.

Tiêu Thiếu Anh nhìn bọn họ, gương mặt chẳng lộ một vẻ gì, y bỗng quay qua Cát Đình Hương :

- Tôi đã đem bọn họ lại giao cho ông đấy.

- Đúng vậy!

- Bọn họ hiện tại là của ông đấy.

- Đúng vậy.

Tiêu Thiếu Anh hững hờ nói :

- Nhưng bọn họ hiện giờ đang nhục mạ Phân đường chủ của ông. Không lẽ ông ngồi yên đó mà nghe? Không lẽ ông nghe hay lắm sao?

Cát Đình Hương nói :

- Không hay.

Lão bỗng cao giọng hô lên :

- Cát Tân!

- Có mặt.

- Đem hai tên này đi, tìm cách nuôi họ béo béo lên, càng béo càng tốt.

Tiêu Thiếu Anh vừa vào lúc này, ngay cả nửa cái bóng cũng chẳng thấy đâu, nhưng câu nói ấy vừa thốt ra xong, ngoài cửa đã có bốn người xuất hiện.

Đợi bọn họ khiêng người ra xong rồi, Cát Đình Hương mới cười cười hỏi :

- Người có biết tại sao ta muốn nuôi họ béo lên không?

Tiêu Thiếu Anh cũng đang mỉm cười.

Cát Đình Hương hỏi :

- Người hiểu sao? Người nói đi.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Chỉ có những người ăn ở thoải mái, người mới phì ra.

Cát Đình Hương nói :

- Đúng vậy.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Nếu một người sống thoải mái quá, sẽ không còn muốn chết.

Cát Đình Hương nói :

- Đúng vậy!

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Người không muốn chết, sẽ nói thật.

Y mỉm cười, rồi nói tiếp :

- Ông chỉ chờ đến lúc bọn họ chịu nói thật rồi, ông mới tra hỏi, Song Hoàn môn có phải đã hoàn toàn bị tiêu diệt hay chưa.

Cát Đình Hương lại cười lớn lên :

- Hay, nói hay lắm, đem ly lớn lại đây, tối nay ta cũng say với người một trận.

Quách Ngọc Nương nhoèn miệng cười nói :

- Hiện tại các ông quả thật đã có thể say được rồi đấy.

Xem tiếp hồi 6 Trong mật thất bàn chuyện bí mật

ĐA TÌNH HOÀN

Hồi 6 Trong mật thất bàn chuyện bí mật

Ánh đèn đang dao động, có phải là gió không?

Gió ở đâu ra?

Eo lưng của Quách Ngọc Nương tại sao cũng đang uốn éo? Căn phòng tại sao cũng xoay vòng vòng?

- Người say rồi.

Tiêu Thiếu Anh muốn lắc đầu, nhưng sợ nếu lắc đầu một cái, không chừng nó sẽ rớt xuống.

- Lần này e rằng người say thật rồi.

Có phải thật thế không? Say thật cũng tốt, say giả cũng tốt, gì gì cũng là say cả.

Thật thật giả giả, giả giả thật thật, đời người là cuộc mộng, hà tất phải nhận chân?

- Người nên đi ngủ một giấc.

- Được, ngủ thì ngủ.

Ngủ ngủ thức thức, có gì là phân biệt, không phải đời người là cuộc mộng sao?

- Phía sau có căn phòng dành cho khách, anh đi ngủ ở đó thôi.

Giọng nói rất ngọt ngào, đó là giọng nói của Quách Ngọc Nương.

- Bà đưa tôi lại đó dùm.

- Được, tôi dẫn anh lại.

Quách Ngọc Nương đang mở cửa, tại sao Cát Đình Hương không ngăn trở?

Có phải lão ta cũng say khướt?

Cát Tân vẫn còn đứng trước cửa, đứng đó không một chút cử động.

Tiêu Thiếu Anh bỗng bước lại, bẹo vào má y một cái :

- Gã này có phải là người bằng gỗ không?

Dĩ nhiên là không.

Tiêu Thiếu Anh cười ngặt nghẽo, cười không ngớt. Y vốn đã thích cười, hiện tại hình như đã đến lúc tha hồ cười.

Gió thổi qua cái hành lang dài ngoẵng. Thì ra gió từ bụi hoa thổi lại, từ trong bóng cây thổi ra, từ những chấm chấm sao đêm lại.

Còn người? Người ở đâu lại? Rồi lại sẽ đi đâu?

Nhà cửa mới xây lên, tường vách mới quét vôi mới mẻ, giấy bọc cửa sổ còn đầy mùi keo, bàn ghế đầy mùi gỗ mới, mặt bàn bằng đá Đại Lý mới, bày biện đèn đuốc sáng loáng, giường chiếu gối nệm thêu hoa mới tinh.

Mọi thứ đều mới. Có phải Tiêu Thiếu Anh cũng bắt đầu một cuộc sống mới hoàn toàn khác hẳn lúc xưa?

Y ngã xuống giường, xuống cái giường thật rộng rãi mà êm ái mới mẻ đó :

- Giường tốt thật.

- Cái giường này chưa có ai nằm lên bao giờ.

Giọng nói của Quách Ngọc Nương cũng mềm mại, còn mềm mại hơn cả cái gối thêu hoa trên giường.

- Nhưng một người nằm một mình trên cái giường tốt thế này, thật còn vô vị hơn cả uống rượu một mình.

- Tôi có thể tìm người lại bầu bạn với anh.

Cô biết cặp mắt của y này giờ vẫn cứ nhìn lom lom vào bộ phận dưới eo lưng của cô, nhưng cô không giận.

Cô còn đang cười :

- Bất cứ anh thích hạng đàn bà ra sao, tôi đều tìm được cho anh.

- Người tôi thích chính là cô đây.

Tiêu Thiếu Anh bỗng nhảy bật dậy, ôm lấy eo lưng của cô, sau đó hai người bèn ngã lăn xuống giường.

Quách Ngọc Nương hô khẽ lên, vùng vẫy một hồi.

Chỉ tiếc là bàn tay của cô cũng mềm, không có chút sức lực. Cả người cô đều mềm mại, vừa thơm vừa ngọt, vừa mềm, như một cục đường phèn.

Bộ ngực của cô còn trắng hơn cả cẩm hoa, trắng muốn sáng rực lên.

Tiêu Thiếu Anh ngồi trên người cô, cô chẳng động đậy nổi, chỉ còn nước thở dồn dập rên rĩ không ngừng.

Cô có thể cảm thấy cặp đùi của mình đang được mở ra.

- Cầu xin anh, không được như vậy, làm như vậy không được...

Cô chẳng phản kháng được, cũng không cách nào vùng vẫy được, cô chỉ còn nước van xin, nhưng không biết rằng, van xin ngược lại càng làm người đàn ông dễ dàng biến thành điên cuồng hơn.

Tiêu Thiếu Anh đã bắt đầu xé y phục cô ra, cô cắn chặt môi, bỗng nhiên hét lớn lên.

Chính ngay lúc đó, một bàn tay bỗng thò tới, chụp lấy cổ áo của Tiêu Thiếu Anh, xách nguyên cả người y lên. Bàn tay nữa thì tát vào mặt y, tát không mạnh lắm, chỉ bắt quá muốn cho y tỉnh táo lại.

Tiêu Thiếu Anh quả nhiên có tỉnh táo lại chút đỉnh, y đã thấy Cát Đình Hương vẫn còn chưa say, lão đang hần học trừng mắt nhìn y, gần giọng nói :

- Người thật là to gan!

Tiêu Thiếu Anh vẫn còn đang cười :

- Cái gan của tôi trước giờ có nhỏ đâu.

Cát Đình Hương hỏi :

- Ngay cả lời ta nói người cũng dám quên cả sao?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Tôi chưa quên.

Cát Đình Hương giận dữ nói :

- Người chưa quên?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Ông nói, không cho tôi nhìn cô ta, không cho tôi nghĩ bậy nghĩ bạ, tôi đều nhớ rõ.

Cát Đình Hương càng phần nộ, lão hỏi :

- Đã nhớ rồi, tại sao còn dám làm như vậy?

Tiêu Thiếu Anh cười hì hì nói :

- Bởi vì ông không dặn không được động vào cô ta, ông đã nói như vậy đâu.

Cát Đình Hương nhìn y một hồi, ánh mắt bỗng lộ vẻ cười cợt, lão bỗng buông tay ra, vênh mặt lên nói :

- Tốt nhất là người nằm yên ở đây ngủ một giấc, người tỉnh dậy, rồi lại gặp ta.

Tiêu Thiếu Anh lại ngã ảm ra, lấy gối ôm đầu lại, miệng vẫn còn lẩm bẩm :

- Cái giường lớn như vậy, bắt tôi ngủ một mình, ngủ sao cho được.

Rốt cuộc y cũng ngủ được, không những vậy còn ngủ rất nhanh.

Đợi lúc y tỉnh lại, y mới phát hiện ra không phải chỉ có một mình y đang nằm trên giường, bên cạnh còn có một người con gái nằm đó.

Một người con gái tươi tắn, như một đóa hoa, nước da trắng ngần, cái môi ngọt ngào, cặp mắt quyến rũ mê hồn.

Có phải là Quách Ngọc Nương đấy không?

Tiêu Thiếu Anh nhin không nổi muốn nhảy bật dậy, y dụi mắt, rồi mở ra nhìn, mới phát hiện ra người con gái này không phải là Quách Ngọc Nương, chỉ bắt quá gương mặt sáu bảy phần rất giống cô ta.

- Cô là ai?

- Em tên là Tiểu Hà.

Cô gái này mở to cặp mắt, nhìn y chăm chú :

- Quách Tiểu Hà.

Tiêu Thiếu Anh bật cười :

- Không lẽ đàn bà con gái nơi đây đều họ Quách?

- Chỉ có hai người họ Quách.

- Hai người nào?

- Em và chị em.

Tiêu Thiếu Anh rốt cuộc hiểu ra :

- Quách Ngọc Nương là chị của cô?

Tiểu Hà chớp mắt nói :

- Có phải anh cũng cho là em rất giống chị ấy?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Giống quá đi.

Tiểu Hà bấu môi nói :

- Thật ra em và chị ấy hoàn toàn là hai người khác nhau.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Sao?

Tiểu Hà nói :

- Chị em là kẻ hại người.

Tiêu Thiếu Anh lại bật cười.

Tiểu Hà nói :

- Không chừng chị ấy chẳng phải có ý câu dẫn người ta, nhưng chị ấy trời sinh là kẻ hại người, chỉ cần gặp người đàn ông nào, là biến thành như vậy, cho người ta tưởng chị ấy có tình ý gì với họ.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Sau đó rồi sao?

Tiểu Hà cười lạt nói :

- Đàn ông vốn là kẻ cứ cho mình ta đây, thấy chị ấy như vậy, dĩ nhiên là nhin không nổi muốn xáp lại.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Lúc trước cũng có người thử vào?

Tiểu Hà nói :

- Không những là có, mà còn không chỉ một người thôi.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Hiện tại...

Tiểu Hà cười lạt nói :

- Hiện tại mấy người đó đều đã vào hết quan tài rồi.

Tiêu Thiếu Anh thở ra một hơi, y cười khổ nói :

- Thì ra lão gia tử cũng ghen bạo quá đấy chứ.

Tiểu Hà nói :

- Vì vậy tôi mới lấy làm kỳ.

Tiêu Thiếu Anh hỏi :

- Kỳ chuyện gì?

Tiểu Hà nhìn y lom lom nói :

- Tối qua không phải anh cũng đã thử qua?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Tôi cũng là đàn ông.

Tiểu Hà nói :

- Hiện tại anh vẫn còn sống nhăn đó.

Cô lạnh lùng nói tiếp :

- Người đàn ông nào mà dám đụng vào chị ấy, lão gia tử chưa bao giờ buông tha một người, thật tình tôi nghĩ không ra lần này sao ông ta tha cho anh.

Tiêu Thiếu Anh cười nói :

- Vì vậy cô tính lại đây xem xét, xem thử tôi có cái gì khác lạ so với người khác?

Tiểu Hà bĩu môi, cười lạt nói :

- Anh nghĩ là tôi tự mình muốn lại đây chắc?

Tiêu Thiếu Anh hỏi :

- Không phải sao?

Tiểu Hà nói :

- Dĩ nhiên là không.

Tiêu Thiếu Anh hỏi :

- Không lẽ là lão gia tử kêu cô lại?

Tiểu Hà cũng thở ra một hơi, nói :

- Vì vậy tôi lại càng nghĩ không ra, lão gia tử trước giờ vốn đối đãi với tôi rất tốt, trước giờ cũng không cho ai đụng vào tôi, lần này lại nhất định muốn tôi lại bầu bạn với anh.

Tiêu Thiếu Anh đảo quanh tròn mắt một cái, nghiêm mặt nói :

- Dĩ nhiên là có lý do.

Tiểu Hà nhin không nổi hỏi :

- Lý do gì?

Tiêu Thiếu Anh lặn người qua, một bàn tay ôm lấy eo của cô, rồi thì thầm vào tai cô :

- Bởi vì ông ta biết cô nhất định sẽ thích tôi lắm.

* * * * *

Trong chậu hoa nở đầy phong tiên, nguyệt quý và mẫu đơn, dưới tường, hoa thạch lựu cũng nở rộ. Ngoài hành lang có tám người đang thông tay đứng nghiêm trang, người nào cũng tinh tráng kiêu hân hơn Cát Tân nhiều.

Nơi đây, phòng vệ buổi sáng, tại sao lại nghiêm mật hơn ban đêm?

Cát Tân chắc là đã đi ngủ rồi, bất cứ ai cũng phải có lúc đi ngủ.

Tiêu Thiếu Anh bước nhanh qua hành lang dài, Cát Đình Hương đang đợi y trong mật thất.

Cát lão gia tử rất ít khi tiếp kiến thuộc hạ của lão trong mật thất, lão kêu Tiêu Thiếu Anh lại, không lẽ

là có chuyện cơ mật gì để bàn luận?

- Tiêu Đường chủ đã đến.

Tiêu Thiếu Anh vừa bước đến trước cửa, đã có người đang hô chào, Phân đường chủ của Thương Hương đường, quả nhiên oai phong凛凛.

Cửa lập tức mở ra.

Người mở cửa lại chính là Cát Đình Hương, Quách Ngọc Nương không ở trong phòng.

Tiêu Thiếu Anh thở phào một hơi, thật tình y cũng hơi bối rối nếu gặp lại Quách Ngọc Nương, mùi hoa theo gió thoảng tới từng trận, mặt trời đang chiếu vào góc phòng.

- Hôm nay trời đẹp thật.

Khóe miệng của Cát Đình Hương lộ một nụ cười, lão ung dung nói :

- Gương mặt của ngươi xem ra lại không phấn khởi lắm.

Tiêu Thiếu Anh cười khổ nói :

- Đầu tôi còn nhức nhối, tối hôm qua, hình như tôi say quá đáng.

Cát Đình Hương nói :

- Ngay cả lúc Tiêu Hà vào, ngươi cũng không hay biết gì?

Tiêu Thiếu Anh cười khổ lắc đầu.

Cát Đình Hương nói :

- Không lẽ ngươi qua một đêm xuân tẻ ngắt vậy?

Tiêu Thiếu Anh cười khổ gật đầu.

Cát Đình Hương nói :

- Vì vậy sáng sớm nay ngươi nhất định đã kiếm cách bù lại.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Vì vậy gương mặt của tôi mới xem ra không phấn khởi lắm.

Cát Đình Hương cười lớn, hình như lão đã hoàn toàn quên mất chuyện tối hôm qua.

Lão vỗ vỗ vào vai Tiêu Thiếu Anh cười nói :

- Vì vậy từ đây về sau tốt nhất là ngươi nên thật thà hơn một chút, con nha đầu đó hình như cũng không vừa gì đâu.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Cô ta nói cũng nhiều.

Cát Đình Hương nói :

- Nó nói gì?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Cô ta đang lấy làm lạ, tại sao ông lại tha cho tôi.

Cát Đình Hương nói :

- Chuyện đó tuy ngươi làm sai, nhưng có lúc người ta làm sai lại có chỗ hay của nó.

Tiêu Thiếu Anh hỏi :

- Làm sai lại có chuyện hay của nó?

Cát Đình Hương nói :

- Nếu một người có tâm cơ thâm trầm, có âm mưu lớn lao, y sẽ nhất định không làm chuyện gì lỗi lầm.

Tiêu Thiếu Anh hình như còn chưa hiểu :

- Nhưng tôi...

Cát Đình Hương nói :

- Nếu ngươi tính lại đây thừa cơ báo thù, tối hôm qua nhất định sẽ không uống rượu say quá như vậy, lại càng không làm ra chuyện như vậy.

Tiêu Thiếu Anh rút cuộc đã hiểu :

- Vì vậy tuy tôi đã làm chuyện trái, ngược lại nhờ đó mà mới rõ ra được tôi không có âm mưu.

Cát Đình Hương mỉm cười nói :

- Vì vậy hôm nay ta mới kêu ngươi lại đây.

Tiêu Thiếu Anh nhin không nổi hỏi lão :

- Lại đây làm gì?

Cát Đình Hương bỗng quay người lại, khóa trái cửa, đóng hết cửa sổ, rồi quay đầu lại, vẻ mặt lão biến thành thật nghiêm trang :

- Ta vốn đang mãi tìm một người như ngươi làm trợ thủ.

Tiêu Thiếu Anh hỏi :

- Hiện tại ông còn cần trợ thủ sao?

Cát Đình Hương nói :

- Bởi vì ta còn có đối đầu.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Song Hoàn Môn đã sụp đổ rồi, một dãy tây bắc, còn ai dám đối đầu với ông?

Cát Đình Hương nói :

- Chỉ có một.

Tiêu Thiếu Anh hỏi :

- Một người nào?

Cát Đình Hương nói :

- Không phải một người, một con rồng.

Tiêu Thiếu Anh thở nhẹ ra một hơi :

- Một con thanh long?

Cát Đình Hương gật gật đầu.

Tiêu Thiếu Anh thay đổi sắc mặt :

- Thanh Long hội?

Cát Đình Hương thở ra nói :

- Trừ Thanh Long hội ra, còn ai dám đối đầu với bọn ta?

Tiêu Thiếu Anh đóng miệng lại, Thanh Long hội là tổ chức đáng sợ thế nào, y dĩ nhiên đã có nghe nói qua.

Cát Đình Hương nói :

- Nghe nói Thanh Long hội Phân đà rất bí mật, đã nhiều tới ba trăm sáu mươi lăm chỗ, cơ hồ đã rải rác hết thiên hạ.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Một dãy Lũng Tây cũng có Phân đà của bọn chúng?

Cát Đình Hương nói :

- Mấy năm trước đã có rồi, chỉ tiếc là nơi đây, vốn là trời đất của Song Hoàn Môn, vì vậy thế lực bọn chúng vẫn chưa có cách nào phát triển.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Hiện tại tuy Song Hoàn Môn đã sụp đổ, Thương Hương đường đã thay thế vào đó.

Cát Đình Hương nói :

- Vì vậy bọn chúng vẫn còn không có cơ hội.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Nếu bọn chúng còn chút tự hiểu biết mình, bọn chúng phải rút khỏi Lũng Tây rồi.

Cát Đình Hương cười lạt nói :

- Chỉ tiếc là bọn chúng chẳng có tí gì là tự hiểu biết mình cả.

Tiêu Thiếu Anh cũng đang cười lạt nói :

- Không lẽ bọn chúng còn dám ở đây ăn thua đủ với Thương Hương đường sao?

Cát Đình Hương nói :

- Thậm chí bọn chúng còn muốn ta quy phò bọn chúng, đem nhập Thương Hương đường vào Phân đà của bọn chúng.

Tiêu Thiếu Anh cười lạt nói :

- Chuyện này cứ như là nằm mộng vậy.

Cát Đình Hương nói :

- Chỉ tiếc đây không phải là mộng!

Về mặt của lão càng nghiêm trang :

- Bọn chúng đã cảnh cáo với ta lần chót, muốn ta trả lời bọn chúng trước ngày mồng chín tháng chín.

Tiêu Thiếu Anh hỏi :

- Nếu ông không chịu thì sao?

Cát Đình Hương nói :

- Nếu ta không chịu, ta sẽ không sống qua đêm mồng chín tháng chín.

Tiêu Thiếu Anh hỏi :

- Đây là lời bọn chúng nói?

Cát Đình Hương nói :

- Đúng vậy.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Chuyện này cứ như là đánh rắm vậy.

Cát Đình Hương nói :

- Chỉ tiếc đây cũng chẳng phải là chuyện đánh rắm. Thanh Long hội nói ra điều gì, trước giờ vốn vẫn là nói được, làm được.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Ông đã gặp người của bọn chúng?

Cát Đình Hương lắc đầu nói :

- Ta chỉ nhận được ba phong thư của bọn chúng.

Tiêu Thiếu Anh hỏi :

- Ông cũng không gặp người đưa thư sao?

Cát Đình Hương nói :

- Không.

Tiêu Thiếu Anh hỏi :

- Trên bì thư đề tên của ai?

Cát Đình Hương nói :

- Mồng chín tháng chín.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Như vậy có nghĩa là gì?

Cát Đình Hương nói :

- Mỗi năm có ba trăm sáu mươi lăm ngày, Phân đà của bọn chúng có đúng ba trăm sáu mươi lăm chỗ, vì vậy bọn chúng trước giờ lấy ngày tháng ra làm danh hiệu cho Phân đà.

Tiêu Thiếu Anh hỏi :

- Mồng chín tháng chín là danh hiệu của Phân đà ở Lũng Tây?

Cát Đình Hương nói :

- Chắc là vậy rồi.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Đà chủ của Phân đà này là ai?

Cát Đình Hương nói :

- Không ai biết cả.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Cũng không ai biết Phân đà này trụ sở ở đâu?

Cát Đình Hương nói :

- Không ai cả.

Lão thở ra một hơi, nói :

- Đây cũng là chỗ đáng sợ nhất của bọn chúng, nếu bọn chúng đến đánh nhau quang minh chính đại với bọn ta, ta sẽ không sợ gì, nhưng thế này lại làm cho chúng ta không thể không đề phòng ám tiễn của bọn chúng.

Lão nắm chặt hai nắm tay, hiển nhiên lão đang phần nộ vô cùng, kích động vô cùng, hình như lão đã quên mất, lúc lão đối phó với Song Hoàn Môn, lão cũng đã dùng thủ đoạn cũng không được mấy quang minh chính đại.

Tiêu Thiếu Anh cũng lập tức đồng ý :

- Minh thương dị đoá, ám tiễn nan phòng, câu nói đó tôi vẫn thấy thật không sai tí nào.

Cát Đình Hương nói :

- Còn có một câu tốt nhất là người nên nhớ kỹ.

Tiêu Thiếu Anh hỏi :

- Câu gì?

Cát Đình Hương nói :

- Tiên hạ thủ vi cường, hậu hạ thủ tào ương!

Lão cười nhạt, nói tiếp :

- Bọn chúng đã tính đối phó với ta vào ngày mồng chín tháng chín, ta sẽ đối phó với bọn chúng trước ngày mồng chín tháng chín.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Vì vậy ông nhất định phải tìm cho ra Phân đà của bọn chúng trước.

Cát Đình Hương gật gù đầu nói :

- Đây cũng là chuyện ta sắp nhờ người đi làm cho ta.

Nói đến đây, lão mới đại khái vào tới chính đề :

- Chuyện này dĩ nhiên không dễ dàng gì, ta nghĩ đi nghĩ lại, không chừng chỉ có người mới làm được.

Tiêu Thiếu Anh trầm tư một hồi, y không hề hỏi lão tại sao.

Nhưng Cát Đình Hương đang giải thích :

- Bởi vì người đã là Phân đường chủ nơi đây, nhưng bên ngoài chưa có ai biết, tuy người là một người thông minh tuyệt đỉnh, nhưng cũng rất ngu xuẩn.

Tiêu Thiếu Anh bỗng hỏi :

- Ông nói ông đã nhận được ba phong thơ của bọn chúng?

Cát Đình Hương gật gù đầu, nói :

- Những gì trong thơ, ta đều đã nói hết cho người nghe.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Tôi còn muốn nhìn thử xem.

Cát Đình Hương hỏi :

- Tại sao?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Bởi vì ba phong thơ này, là đầu mối duy nhất của chúng ta.

Cát Đình Hương thờ dãi nói :

- Chỉ tiếc là ta đã xem mấy chục lần rồi, mà ngay cả một chút manh mối cũng nhìn không ra.

* * * * *

Cũng một loại giấy, cùng một nét chữ.

Loại giấy dùng là loại phổ thông nhất, chữ viết rất ngay ngắn, nhưng lại rất vụng về xấu xí.

Lời trong phong thơ, toàn bộ đều như Cát Đình Hương đã nói cho y nghe.

Cát Đình Hương đợi đến lúc Tiêu Thiếu Anh lật lá thư ra coi đi coi lại mấy chục lần trước cửa sổ rồi, lão mới hỏi :

- Người thấy ra được gì?

Tiêu Thiếu Anh trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Ba lá thư này cùng do một người viết.

Cái điểm này bất kỳ ai cũng đều nhìn ra, có nhìn ra cũng chẳng để làm gì.

Cát Đình Hương hỏi :

- Người nhìn ra ai viết những lá thư đó?

Tiêu Thiếu Anh lắc lắc đầu nói :

- Nhưng tôi thấy được hai chuyện khác.

Cát Đình Hương lập tức hỏi :

- Hai chuyện gì?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Thứ nhất, ba lá thư này không phải viết ở cùng một nơi.

Cát Đình Hương nói :

- Sao?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Bởi vì tuy giấy và chữ viết giống nhau, nét mực lại khác nhau.

Cát Đình Hương nói :

- Điểm này cũng coi là một đầu mối hay sao?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Không những là một đầu mối, còn rất trọng yếu nữa.

Cát Đình Hương nói :

- Ta nhìn không ra có gì trọng yếu trong đó.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Ba lá thư này có phải là cơ mật lắm không?

Cát Đình Hương gật gù đầu.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Nếu ông muốn viết lá thư như vậy cho kẻ đối đầu của mình, ông sẽ viết ở nơi nào?

Cát Đình Hương nói :

- Ngay ở nơi đây.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Bởi vì nơi đây không những là bí thất của ông, nó còn là thư phòng.

Cát Đình Hương nói :

- Đúng vậy.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Phân đà chủ của Thanh Long hội viết ba lá thư này cho ông, có phải cũng nên viết trong thư phòng của y không?

Cát Đình Hương nói :

- Đúng vậy.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Trong thư phòng của một người, có bao giờ có hai loại mực khác nhau không?

Cát Đình Hương nói :

- Chắc không.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Nhưng nét mực trong ba lá thư, lại khác nhau nhiều lắm.

Cát Đình Hương nói :

- Sao?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Y viết lá thư thứ nhất, dùng loại mực thượng phẩm Tống Mực và bút Lang Hào, viết lá thư thứ ba thì dùng loại tởm đa chỉ đáng giá hai đồng tiền.

Cát Đình Hương trầm ngâm một hồi rồi nói :

- Như vậy có thể thấy là ba lá thư nhất định không viết trong thư phòng của y.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Lá thư cơ mật trọng yếu như vậy, tại sao y không viết trong thư phòng bí thất của mình?

Cát Đình Hương hỏi :

- Người nói thử tại sao?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Không chừng chỉ có một lý do.

Cát Đình Hương hỏi :

- Lý do gì?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Y chẳng có thư phòng gì cả.

Cát Đình Hương nói :

- Lấy thanh thế của Thanh Long hội như vậy, trong Phân đà của bọn chúng, tại sao lại không có thư phòng?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Cũng chỉ có một lý do.

Cát Đình Hương hỏi :

- Lý do gì?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Bọn họ chẳng có Phân đà gì ở đây cả.

Cát Đình Hương thộn mặt ra.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Bọn chúng cho dù có Phân đà ở đây, cũng nhất định không phải là một nơi cố định, không những vậy còn rất lưu động, người trong Phân đà tùy thời đều có thể thay đổi chỗ tụ họp, tùy thời đều thay đổi chỗ tàng thân.

Cát Đình Hương sáng rực mắt lên, lão nói :

- Bởi vì nơi đây vốn là trời đất của Song Hoàn Môn, bọn chúng không cách nào mọc rễ được ở đây.

Tiêu Thiếu Anh gật gật đầu nói :

- Đây cũng là chỗ đáng sợ nhất của bọn chúng.

Cát Đình Hương nói :

- Sao?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Chỉ vì người của bọn chúng tùy thời lưu động, vì vậy bất kỳ ở đâu, cũng đều rất có thể có người của bọn chúng ẩn núp ở đó.

Cát Đình Hương thay đổi nét mặt hỏi :

- Ngay cả trong Thương Hương đường này cũng có thể?

Tiêu Thiếu Anh không thừa nhận, cũng không phủ nhận, y chỉ nói qua chuyện khác :

- Tôi còn thấy được một chuyện khác nữa.

Cát Đình Hương nói :

- Người nói đi.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Ba lá thư này tuy chữ viết rất ngay ngắn, nhưng cũng rất vụng về, không những vậy, mỗi chữ đều có hơi nghiêng qua bên trái một chút, hiển nhiên, người viết quen dùng tay phải, đổi qua viết tay trái.

Cát Đình Hương nói :

- Điểm đó lại nói ra được gì?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Người quen dùng tay phải, đổi qua dùng tay trái, thông thường chỉ có một lý do.

Cát Đình Hương hỏi :

- Lý do gì?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Y không muốn nét chữ của mình bị người khác nhận ra.

Cát Đình Hương thay đổi nét mặt nói :

- Không lẽ nét chữ người này, ta vốn có thể nhận ra được?

Tiêu Thiếu Anh yên lặng.

Yên lặng có nhiều nghĩa, cái yên lặng của y, hiển nhiên có nghĩa là thừa nhận.

Cát Đình Hương nói :

- Không lẽ người này ta cũng nhận ra được, không lẽ y ở trong Thương Hương đường?

Tiêu Thiếu Anh vẫn còn yên lặng.

Những câu hỏi đó, y bắt tất phải trả lời, chính Cát Đình Hương trong bụng cũng đã biết rõ rồi.

Bên ngoài song cửa, ánh mặt trời vẫn còn sáng lạn, gương mặt xanh lè của lão thì đơm đầy nét âm u, lão chậm chậm ngồi xuống, nhìn đăm đăm vào nghiên bút trên bàn, rồi bỗng nói :

- Ta cũng dùng Lang Hào và Tống Mặc.

Tiêu Thiếu Anh gật gật đầu.

Hiển nhiên y đã nhìn thấy chuyện đó từ lâu.

Cát Đình Hương nói :

- Lá thư đầu tiên, ta nhận được giữa tuần tháng trước.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Sao?

Cát Đình Hương nói :

- Lúc đó đại cuộc còn chưa rõ ràng, nơi đây còn rất hỗn loạn, ta cũng không phải như bây giờ, không hay ở trong thư phòng.

Tiêu Thiếu Anh hỏi :

- Bên ngoài có người phòng vệ hay không?

Cát Đình Hương nói :

- Có.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Nếu đã có người phòng vệ, chắc không có mấy người vào được nơi đây.

Cát Đình Hương nói :

- Không nhiều.

Gương mặt của lão càng âm trầm, lão bỗng cười lạt :

- Nhiều hay không nhiều cũng thế, chỉ cần một người vào được cũng quá đủ.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Lá thư thứ ba ông nhận được vào lúc nào?

Cát Đình Hương nói :

- Hai ngày trước.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Lúc đó nơi đây đã an định hẳn hoi, y không dám mạo hiểm ngồi đây viết.

Cát Đình Hương nói :

- Ừm.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Cái thứ bút mực đáng hai đồng tiền đó, nơi nào cũng có, không những vậy, sử dụng cũng rất tiện lợi.

Cát Đình Hương nói :

- Vì vậy y tùy thời tùy chỗ đều có cơ hội viết lá thư đó.

Tiêu Thiếu Anh cười cười nói :

- Dù có chui trong hang hổ, cũng đều viết được, không những vậy, viết xong còn thuận tay ném bút mực vào đó.

Cát Đình Hương nắm chặt hai nắm tay nói :

- Vì vậy ba lá thư này đều bỗng nhiên xuất hiện, mà ta thủy chung vẫn không tra xét ra được người đưa thư làm sao lên vào được nơi này!

Ánh mắt của Tiêu Thiếu Anh loang loáng, y hỏi :

- Còn nếu người ngoài thì sao?

Cát Đình Hương trả lời :

- Cái đường người đi vào, tất cả tổng cộng có mười một đạo cơ quan, nhất định không có kẻ nào có thể qua được không một tiếng động, trừ phi...

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Trừ phi y cũng như tôi, cũng là thuộc hạ thân tín của ông.

Cát Đình Hương cười lật.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Theo tôi biết, người thân cận với ông không nhiều lắm.

Cát Đình Hương nói :

- Không nhiều.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Bởi vì thuộc hạ của ông, bốn tay Phân đường chủ, đến nay đã chết mất ba người.

Gương mặt của Cát Đình Hương lại biến sắc. Lão đã nghe ra được câu nói của Tiêu Thiếu Anh, ắt hẳn có ẩn hàm thâm ý, lão đang đợi Tiêu Thiếu Anh nói hết câu.

Nào ngờ Tiêu Thiếu Anh bỗng lái qua chuyện khác, y nói :

- Phòng vệ ở nơi đây, có phải buổi tối sợ hốt hơn buổi sáng?

Cát Đình Hương hỏi :

- Tại sao người lại nghĩ vậy?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Bởi vì hiện tại bên ngoài có tám người phòng vệ, ban đêm chỉ có một mình Cát Tân.

Cát Đình Hương hững hờ nói :

- Đó chỉ là vì một người có lúc còn hữu dụng hơn cả tám, mười người khác.

Tiêu Thiếu Anh hỏi :

- Cát Tân là người rất hữu dụng?

Cát Đình Hương hỏi lại :

- Người nhìn không ra?

Tiêu Thiếu Anh cười khở nói :

- Thật tình tôi nhìn không ra.

Cát Đình Hương nói :

- Nếu ngay cả người cũng nhìn không ra, điều đó chứng tỏ sau này ta nên càng trọng dụng y hơn.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Bao nhiêu năm nay, không những y giấu kín không ai biết, mà nhất định còn ít khi làm chuyện sai lầm.

Cát Đình Hương nói :

- Đúng là y trước giờ không bao giờ làm chuyện gì lỗi lầm...

Giọng nói của lão bỗng ngừng bật lại, gương mặt lão cũng biến sắc.

Nếu một người đã có tâm cơ thâm trầm, âm mưu to lớn, người đó nhất định sẽ không làm chuyện gì sai lầm.

Đây là lời của chính lão ta vừa nói, dĩ nhiên lão ta không thể quên được.

Tiêu Thiếu Anh đang mỉm cười, nhìn lão nhẩn nha nói :

- Y theo ông chắc cũng đã lâu năm, nếu ngay cả một chuyện sai lầm cũng chưa từng phạm phải thật, chuyện đó quả thật không dễ dàng gì cho lắm.

Cát Đình Hương rần mặt lại, chằm chằm nói :

- Hai năm, y theo ta cũng chỉ bắt quá mới hai năm nay.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Hai năm tuy không dài lắm, nhưng cũng không ngắn.

Cát Đình Hương nói :

- Cái tên của y vốn là Chương Tân.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Cái tên đó trước giờ tôi chưa từng nghe qua.

Cát Đình Hương nói :

- Ta cũng chưa nghe qua.

Hai người nhìn nhau chăm chú, trầm mặc một hồi thật lâu, Cát Đình Hương bỗng nói :

- Y cũng cư trú ở phía sân sau.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Sao?

Cát Đình Hương nói :

- Cũng ngay phía sau chỗ nhà hôm qua người đã ngủ, trước cửa có trồng cây bạch dương đó.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Sao?

Cát Đình Hương nói :

- Từ nay trở đi, người cũng sống ở đây thôi, ta có thể kêu Tiểu Hà bầu bạn với người.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Nhưng...

Cát Đình Hương không để cho y nói tiếp, lại nói :

- Nhưng ta cũng biết người không chịu được gò bó, vì vậy ban ngày người cứ việc tự do đi ra vào, chỉ bắt quá, ban đêm người nhất định phải về lại đây.

Tiêu Thiếu Anh hỏi :

- Tại sao?

Cát Đình Hương nói :

- Bởi vì ta nói vậy.

Lão rắn mắt lại, nói tiếp :

- Ta muốn người để ý coi chừng nơi đây, chỉ cần phát hiện người nào khả nghi, lập tức đem lại gặp ta ngay.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Lời nói của ông là mệnh lệnh, nhưng còn của tôi...

Cát Đình Hương nói :

- Người trực tiếp nghe lệnh của ta, ngoài ra, chuyện khác người đều được toàn quyền làm chủ.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Người khác phải nghe theo lệnh tôi?

Cát Đình Hương nói :

- Đúng vậy.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Ngay cả Vương Đồng cũng không ngoại lệ?

Cát Đình Hương nói :

- Bất kỳ ai cũng không ngoại lệ.

Tiêu Thiếu Anh cười cười nói :

- Thật ra tôi chẳng nghi ngờ gì Vương Đồng, tuy y là anh em với Vương Huệ, nhưng giữa anh em họ với nhau, không có gì bí mật cả.

Gương mặt của Cát Đình Hương không lộ vẻ gì, sự liên hệ giữa Vương Đồng và Vương Huệ, hiển nhiên lão đã biết từ lâu.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Tôi nghi ngờ đây là chuyện khác nữa.

Cát Đình Hương hỏi :

- Chuyện gì?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Hôm đó ông lại tập kích Song Hoàn Môn, tổng cộng có tất cả là mười ba người.

Cát Đình Hương nói :

- Đúng vậy.

Tiêu Thiếu Anh hỏi :

- Trừ ông và Vương Đồng ra, bốn vị Phân đường chủ đều có mặt?

Cát Đình Hương nói :

- Đúng vậy.

Tiêu Thiếu Anh hỏi :

- Còn bảy người kia là ai?

Cát Đình Hương nói :

- Là cao thủ ta mời lại từ bên ngoài.

Tiêu Thiếu Anh hỏi :

- Đều trả tiền mời lại?

Cát Đình Hương nói :

- Đúng vậy.

Tiêu Thiếu Anh hỏi :

- Hiện tại bọn họ đang ở đâu?

Cát Đình Hương nói :

- Ta kêu bọn họ lại, chỉ bắt quá là để đối phó với Song Hoàn Môn.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Hiện tại Song Hoàn Môn đã bị tiêu diệt, bọn họ đều đã bỏ đi hết?

Cát Đình Hương nói :

- Mỗi người đều đem năm vạn lượng bạc đi.

Tiêu Thiếu Anh mỉm cười nói :

- Năm vạn lượng bạc quả thật không ít, chỉ bắt quá, cũng không nhiều lắm.

Cát Đình Hương hỏi :

- Còn không nhiều lắm?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Ông có thể bỏ ra năm vạn lượng, Thanh Long hội không chừng có thể bỏ ra mười vạn lượng.

Cát Đình Hương thay đổi sắc mặt nói :

- Người nghi ngờ bọn họ là người của Thanh Long hội?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Tôi chỉ bắt quá cảm thấy kỳ quái, trận chiến đó, tại sao tất cả bọn họ chẳng ai bị thương tổn gì, người chết đều là thuộc hạ thân tín của ông?

Cát Đình Hương lại nắm chặt hai nắm tay, trận chiến đó, quả thật, tình huống quá hỗn loạn, trừ chuyện tập trung đối phó với Thịnh Thiên Bá, lão không chú ý được chút gì những chuyện khác.

Bốn vị Phân đường chủ của Thương Hương đường, rốt cuộc đã chết về tay ai? Đệ tử của Song Hoàn Môn? Hay là những tay trợ thủ lão đã mời lại?

Cát Đình Hương cũng không thể xác định rõ ràng.

Tiêu Thiếu Anh hững hờ nói :

- Tôi chỉ bắt quá cảm thấy, nếu ông mua được bọn họ, Thanh Long hội cũng có thể mua được bọn họ vậy.

Y chậm chậm nói tiếp :

- Sau trận chiến đó, tuy Song Hoàn Môn đã sụp đổ hoàn toàn, Thương Hương đường cũng bị hao tổn nguyên khí rất nhiều, người chân chính có lợi nhất, không chừng là Thanh Long hội!

Cát Đình Hương bỗng cười nhạt nói :

- Lúc trước ta đã tìm lại bọn họ, hiện tại vẫn có thể tìm lại lần nữa xem.

Tiêu Thiếu Anh hỏi :

- Tìm được rồi sao? Không lẽ bọn họ sẽ thừa nhận mình là người của Thanh Long hội sao?

Cát Đình Hương nói :

- Bất kể bọn họ là Thanh Long hội hay không cũng vậy!

Tiêu Thiếu Anh hỏi :

- Tại sao lại cũng vậy?

Cát Đình Hương lạnh lùng nói :

- Đến lúc đó, ta cũng chẳng sợ giết lầm người.

Thà giết lầm một ngàn người, cũng không thể tha lầm một người.

Đây vốn là nguyên tắc làm việc của những tay gian hùng.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Ông tính kêu ai đi tìm? Vương Đồng?

Cát Đình Hương đang suy nghĩ.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Lấy sức một người của Vương Đồng, có thể đối phó được bảy người đó không?

Cát Đình Hương không trả lời câu hỏi đó, lão cũng không cần phải trả lời.

Lão bỗng cất cao giọng hô lên :

- Cát Tân!

Ngoài cửa lập tức có người ứng tiếng :

- Có mặt!

Cát Đình Hương phát ra mệnh lệnh ngắn gọn :

- Kêu Vương Đồng lại đây, nhanh.

Tiêu Thiếu Anh không hỏi gì nữa, y cũng chẳng cần phải hỏi. Y biết Cát Đình Hương kêu Vương Đồng lại, chỉ có một mục đích :

- Giết người!

Y rất hiểu cái thủ đoạn giết người của Vương Đồng, từ lúc Cát Đình Hương phát ra cái mệnh lệnh đó bắt đầu đi, bảy gã trợ thủ kia cũng đã coi như là bảy người đã chết.

Xem tiếp hồi 7 Âm sát

ĐA TÌNH HOÀN

Hồi 7 Âm sát

Thượng Hương đường là một trang viện rất lớn, từng lớp từng lớp nhà, không biết bao nhiêu mà kể. Chỗ Cát Tân ở là căn nhà thứ sáu, trước cửa quả nhiên có một cây bạch dương.

Cửa đang mở, bên trong yên lặng không nghe tiếng người, hình như Cát Tân đã ngủ say, y xem ra lúc nào cũng có vẻ mệt mỏi.

Tiêu Thiếu Anh chấp hai tay sau lưng, chậm chậm đi hết qua dãy nhà, một người cung kính đi sau lưng y.

- Người là Cát Thành?

- Vâng.

- Người quen biết Cát Tân bao lâu rồi?

- Cũng gần tới ba năm.

- Các người ở cùng một nhà?

- Vâng.

- Người thấy y là con người ra sao?

- Hình như y là một quái nhân, bình thường ít khi nói chuyện với chúng tôi.

- Cũng không uống rượu với các người?

- Y không uống rượu, rượu chè cờ bạc trai gái trước giờ y không dính vào.

Cát Thành không những hỏi đầu trả lời đó, thái độ còn rất cung kính, trả lời rất tường tận.

Bởi vì đây là mệnh lệnh của lão gia tử.

... Đem Tiêu đường chủ đi khắp nơi xem qua, từ nay về sau, người là trưởng ban trực thuộc vào Tiêu đường chủ.

Tiêu Thiếu Anh rất bằng lòng gã này, y thích những kẻ nghe lời.

- Người có uống rượu không?

- Chuyện gì khác tôi đều không có, chỉ có mỗi ham uống rượu chút đỉnh.

Cát Thành rút rờ một hồi, rốt cuộc cũng nói thật ra.

Tiêu Thiếu Anh càng bằng lòng hơn... Quỷ rượu dù gì cũng thích quỷ rượu.

Căn nhà thứ bảy hoa nở rộ đầy sân, dưới mái nhà có treo cái lồng chim, một cặp anh vũ đang kêu chí chác.

- Ai trú ở nơi đây?

- Chị em Quách cô nương, còn có sáu đứa a đầu.

- Lão gia tử thường hay đến đây không?

- Lão gia tử không hay lại, Quách cô nương lại chỗ lão gia tử thường hơn.

Tiêu Thiếu Anh lại bật cười, y lại hỏi :

- Quách cô nương lại đây bao lâu rồi?

- Hình như còn chưa tới hai năm.

- Còn em của cô ta?

- Quách cô nương đến đây bảy tám tháng rồi mới đem nhị cô nương đón về.

- Nhị cô nương có phải cũng thường hay lại chỗ lão gia tử?

- Nhị cô nương là người rất quy củ, bình thường cô không hay bước ra khỏi nhà, trước giờ cũng không ai thấy cô ấy đi ra quá căn nhà một bước.

Tiêu Thiếu Anh lại bật cười.

Căn nhà phía sau cùng, cây cối um tùm, hình như còn u tĩnh hơn cả chỗ Quách Ngọc Nương ở.

Gió thổi qua, mùi thuốc thơm thơm bay lại từng trận.

- Căn nhà này ai ở vậy?

- Đây là chỗ dưỡng bệnh của Tôn đường chủ.

- Tôn đường chủ? Tôn Tân?

Cát Thành gật gật đầu, thờ dãi nói :

- Bốn vị Đường chủ lúc trước, hiện tại chỉ còn thừa có một vị Tôn đường chủ này thôi.

- Y thụ thương nặng lắm sao?

Cát Thành lại gật gật đầu :

- Lão nhân gia bị nội thương, tuy đã đổi bảy tám thầy thuốc rồi, mỗi ngày đều uống bảy tám thang thuốc, nhưng đến bây giờ, vẫn còn chưa thấy thuyên giảm gì cả, ngay cả đứng dậy cũng không cách gì đứng nổi.

Tiêu Thiếu Anh trầm ngâm một lát, nói :

- Ta nghe tiếng y là kẻ anh hùng đã lâu nay, nay đã lại đây phải vào bái phỏng y một chút.

Cát Thành muốn ngăn trở, nhưng rồi ráng nhịn lại.

Đối với y, Tiêu Thiếu Anh nói tiếng gì, tiếng đó là mệnh lệnh, mệnh lệnh thì chỉ có phục tùng theo thôi.

Bọn họ vừa bước vào sân, phía sau cây cổ thụ bỗng có bóng người thoáng qua.

Đây là một cái bóng rất yểu điệu, hình như đang mặc chiếc áo nhẹ màu vàng lợt.

Tiêu Thiếu Anh hình như không thấy gì cả.

Nhưng Cát Thành thì có thấy, y lắc đầu nói :

- Con nhỏ này tuổi tác không nhỏ gì nữa, mà cứ như là con nít, không dám thấy mặt ai.

Tiêu Thiếu Anh hững hờ hỏi :

- Con a đầu này là ai?

Cát Thành nói :

- Nhất định là Thúy Nga, mấy con a đầu tùy thân của Quách cô nương, đều đang hoảng đầu ra đó, chỉ có nó là cứ mắc cỡ.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Cô ta cũng là a đầu của Quách cô nương?

Cát Thành nói :

- Vâng.

Hình như y sợ Tiêu Thiếu Anh hiểu lầm, lập tức lại giải thích :

- Tôn đường chủ uống thuốc, trước giờ đều do mấy con nhỏ a đầu của Quách cô nương lo liệu dùm.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Sao?

Cát Thành nói :

- Bởi vì bọn họ đều do Quách cô nương tự tay huấn luyện, làm việc rất cẩn thận, lo lắng cũng rất chu đáo.

Tiêu Thiếu Anh cười cười nói :

- Chỉ tiếc là Tôn đường chủ bệnh tình không phải nhẹ, nếu không nhất định ông ta còn có nhiều chuyện khác để cho các cô đó lo lắng dùm.

Tôn Tân bệnh tình quả thật không nhẹ tí nào.

Trong phòng ẩm thấp và u ám, tàng cây che hết cả ánh nắng mặt trời, song cửa cũng được đóng chặt.

- Tôn đường chủ không ra gió được.

Mùi thuốc thật nồng.

- Tôn đường chủ mỗi ngày phải uống bảy tám thứ thuốc.

Hiện tại đang là mùa hạ nóng bức.

Cái vị đại hán năm xưa đã từng sử dụng cây long côn hoành tảo giang hồ, bây giờ chỉ còn có đắp một cái chăn bông dày cộm.

Không những y không cảm thấy nóng nẩy tí nào, mà hình như còn cảm thấy muốn lạnh run, cả người đều rúc trong chăn.

Có người đẩy cửa bước vào, y cũng chẳng xoay người lại, cũng chẳng mở miệng.

- Thúy Nga vừa đi ra, chắc là Tôn đường chủ vừa mới uống thuốc xong, đã đi ngủ rồi.

Cát Thành lại đang giải thích :

- Mỗi lần ông ta uống thuốc xong, là đều ngủ thiếp một lúc.

Tiêu Thiếu Anh ngần ngừ một lát, rốt cuộc cũng rón rén bước ra, nhẹ nhàng đóng cửa lại :

- Để hôm khác ta lại.

Nhưng y cũng chưa đi ngay, y còn đứng trước cửa, đứng một hồi ở đó, hình như đang lắng tai nghe gì đó. Y không nghe thấy gì cả.

Trong nhà rất yên tĩnh, ngay cả một tiếng động nhỏ cũng không có.

- Ai đang rung chuông vậy?

- Nhà bếp ở phía sau.

- Bây giờ đã đến giờ cơm chiều rồi sao?

- Chúng tôi ăn cơm chiều có hơi sớm một chút, bởi vì trời chưa sáng đã phải thức dậy rồi.

- Người mau mau đi ăn cơm đi.

Tiêu Thiếu Anh vẩy vẩy tay nói :

- Chuyện gì lớn tày trời, cũng không quan trọng bằng chuyện ăn.

- Vậy thì lão nhân gia...

- Ta đã lão gì đâu...

Tiêu Thiếu Anh mỉm cười nói :

- Ta còn đi một mình được mà.

* * * * *

Trong sân không có tiếng người, Tiêu Thiếu Anh chấp hai tay sau lưng, chậm chậm đi về sau cây cổ thụ.

Một cây dung thụ lớn năm ba người ôm không xuể.

Cái bóng người mặc áo nhẹ màu vàng lợt, thân hình nhẹ nhàng yếu đuối như chim én đã biến mất từ lâu.

Nhưng Tiêu Thiếu Anh chẳng hề trông thấy có người đi ra cái sân này.

Y đi vòng quanh cây cổ thụ, khoe miệng lộ một nụ cười, nụ cười thật kỳ quái.

Chính ngay lúc đó, bên ngoài bức tường thấp bỗng có bóng người thoáng qua, một làn sáng bạc như mưa rào bay lại sau lưng y.

Sau lưng y không có cặp mắt, may mà y còn lỗ tai, không những vậy, còn rất thính.

Tiếng gió vừa xé lên, mười bảy mười tám mũi ngân châm đã ghim lên thân cây, người của y thì đã lướt ra khỏi bờ tường.

Trong cái sân ở tường bên kia, hoa mọc đầy mọi nơi, dưới ánh tịch dương trông lại càng huy hoàng sáng lạn.

Cái bóng lúc nãy thì đã biến đâu mất.

Trong đám hoa có dăm ba căn nhà, dưới mái nhà có treo lồng chim làm bằng đồng y, bỗng nhiên có tiếng kêu lên khe khẽ :

- Có khách, có khách...

Cặp anh vũ cái miệng thật là hay.

Tiêu Thiếu Anh chỉ còn nước bước tới.

Y còn chưa tới trước cửa, đã có cô thiếu nữ có cặp mắt thật to, thất búi tóc dài mặc áo màu xanh lục bước ra nghinh đón, hai tay chống nạnh mắt trừng lên hỏi :

- Người tìm ai?

Tiêu Thiếu Anh cười cười nói :

- Tôi không lại đây tìm ai cả.

Cô bé lại càng hung dữ :

- Đã không lại đây tìm người, lăm la lăm lét làm gì đây?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Tôi chỉ bất quá tùy tiện lại nhìn nhìn xem.

- Người có biết nơi đây là nơi nào không vậy?

- Bởi vì tôi biết, vì vậy tôi mới lại.

Cô bé đưa cặp mắt to to kia nhìn y từ đầu đến chân, từ chân lên đầu :

- Người là ai? Người tên họ là gì?

- Tôi họ Tiêu.

Cô bé bỗng nhiên hết hung dữ, cô chớp mắt cười nói :

- Thì ra là Tiêu công tử, nhất định ông lại đây tìm nhị cô nương chúng tôi.

Tiêu Thiếu Anh đành phải thừa nhận :

- Nhị cô nương có trong nhà không?

Cô bé cười ngặt nghẽo nói :

- Dĩ nhiên là không có, cô chẳng màng gì đến chuyện ăn uống, đã đến chỗ Tiêu công tử rồi.

Tiêu Thiếu Anh đang tính đi, cô bé này bỗng nói :

- Tôi tên là Thúy Nga, nếu Tiêu công tử có chuyện chi phân phó, chỉ việc kêu người lại tìm tôi, không những tôi biết nấu cơm, tôi còn biết hâm rượu nữa.

Cô tên là Thúy Nga.

Cô mặc chiếc áo màu xanh lục.

Cô không mặc cỡ tí nào.

Còn cái cô không dám gặp người lạ, mặc áo vàng lợt lại là ai?

Cát Thành đang nói dối, hay y chẳng thấy rõ ràng lắm?

* * * * *

- Nhị cô nương lúc đi, có dặn nhà bếp chúng tôi làm mấy món ăn đem qua, bây giờ chắc là đang đợi Tiêu công tử về uống rượu đó.

Tiêu Thiếu Anh không về lại.

Y đi ngược về chỗ Tôn Tân đang dưỡng bệnh, cửa là do y đóng lại, không hề khóa từ bên trong.

Y mở cửa bước vào.

Trong nhà lại càng u ám, Tôn Tân vẫn còn nằm cuộn người trong chăn, ngay cả thân hình cũng chưa xoay trở lại.

Cạnh giường đôi giày vải bông, còn đang để ngay ngắn ở đó.

Tiêu Thiếu Anh còn nhớ rõ đôi giày để ra sao ở đó, nếu có người mang vào, y chỉ nhìn qua là biết ngay.

Đôi giày này cũng không có ai đụng tới, Tiêu Thiếu Anh chau mày một cái, hình như cảm thấy kỳ lạ, hình như cảm thấy có chút thất vọng.

Không lẽ y nghi ngờ người vừa mới ám toán mình là kẻ đang bị trọng bệnh kia, là Tôn Tân?

Bất kể ra sao, trong phòng quả thật tràn đầy một cái gì âm u nguy dị không sao nói được, bất cứ ai đều không thể ở trong căn phòng này lâu được.

Y đang tính bỏ ra, vừa quay người lại, bèn thấy ngay Cát Đình Hương.

Tiếng chân của Cát Đình Hương rất nhỏ.

Tiêu Thiếu Anh không thể ngờ một người cao lớn như vậy bước chân lại nhẹ nhàng như một con mèo.

Y quên rằng hổ báo ăn thịt người, cũng như mèo vậy, dưới chân có một lớp da dày mà mềm mại.

Bọn chúng đều chung một loài động vật, phải cần ăn thịt sống mới có thể sinh tồn.

Mèo ăn cá ăn chuột, hổ báo ăn chồn ăn thỏ, Cát Đình Hương thì ăn người!

Ngoài cửa ánh tịch dương đang chiếu trên người của Cát Đình Hương, làm cho lão xem ra lại càng hùng tráng uy vũ.

- Hiện tại chắc ngươi cũng đã nhìn ra được, người ám toán ngươi, nhất định không phải là Tôn Tân.

- Ông biết tôi bị ám toán?

Cát Đình Hương hững hờ nói :

- Chuyện nơi đây, trước giờ không có thứ gì giấu qua khỏi mắt ta.

Y mở bàn tay ra, trong lòng bàn tay có một cây ngân châm :

- Người ám toán ngươi dùng cái thứ đồ chơi này phải không?

Tiêu Thiếu Anh vênh mặt lên nói :

- Đây không phải là đồ chơi, đây là ám khí giết người, chỉ cần một cây đâm trúng vào người tôi, hiện tại tôi đã là người chết.

Cát Đình Hương chỉ cười cười nói :

- Ngươi bắt tất phải tức giận với ta, người ám toán ngươi không phải là ta.

Tiêu Thiếu Anh hỏi :

- Đây cũng không phải là ám khí của ông?

Cát Đình Hương nói :

- Đây là ám khí ta mới lấy xuống từ thân cây cổ thụ.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Ông có biết nơi đây ai dùng thứ ám khí độc hại này?

Cát Đình Hương lắc đầu nói :

- Ta cũng nhìn ra thứ ám khí này thật độc...

Tiêu Thiếu Anh ngắt lời lão nói :

- Thủ pháp ném ám khí lại càng cay độc, ném ra một lượt tới mười bảy mươi tám cây.

Cát Đình Hương nói :

- Ta đã đếm rồi, chỉ có mười bốn cây.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Mười bốn cây và mười bảy mươi tám cây cũng chẳng có gì khác nhau mấy.

Cát Đình Hương nói :

- Khác nhau rất nhiều.

Tiêu Thiếu Anh hỏi :

- Khác nhau chỗ nào?

Cát Đình Hương nói :

- Nếu là mười bảy mươi tám cây, thì ngay cả ta cũng nhìn không ra đó là thứ ám khí gì.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Hiện tại thì ông đã thấy ra?

Cát Đình Hương gật gật đầu nói :

- Loại châm này tuy nhỏ, nhưng đâm vào trong thân cây, sâu tới tận lõi.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Nếu trúng vào người tôi, e rằng đã lút vào xương tủy.

Cát Đình Hương nói :

- Nhất định là lút vào xương tủy.

Ánh mắt của Tiêu Thiếu Anh loang loáng, hình như đã hiểu ý lão :

- Ai lại có thủ kình mạnh đến như vậy?

Cát Đình Hương nói :

- Không ai cả.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Như vậy thứ ám khí này là do cơ quan phát ra?

Cát Đình Hương gật gù đầu nói :

- Trên đời này ám khí bắn ra từ cơ quan, đáng sợ nhất dĩ nhiên là Khổng Tước Linh.

Tiêu Thiếu Anh thở ra nói :

- May mà không phải là Khổng Tước Linh, nếu không dù có tới mười Tiêu Thiếu Anh cũng đều đã chết sạch cả.

Cát Đình Hương nói :

- Trừ Khổng Tước Linh ra, còn có vài thứ cũng bá đạo như vậy. Thất Tinh Thấu Cốt châm là một trong những thứ đó.

Tiêu Thiếu Anh thay đổi sắc mặt hỏi :

- Đây là Thất Tinh Thấu Cốt châm sao?

Cát Đình Hương nói :

- Nếu nó trúng vào người của người, nhất định sẽ thấu vào tủy xương.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Thất Tinh thì phải là bảy cây châm chứ?

Cát Đình Hương nói :

- Người luyện Thất Tinh Thấu Cốt châm, đều sử dụng hai tay ra cùng một lúc, đây chính là chỗ đáng sợ nhất của nó.

Hai tay trái phải cùng phát ra, tổng cộng vừa đúng mười bốn cây.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Sử dụng được thứ ám khí này chắc không được mấy người.

Cát Đình Hương nói :

- Thứ ám khí này vốn rất khó chế tạo, gần đây nhất, ít khi thấy xuất hiện trong giang hồ.

Tiêu Thiếu Anh cầm cây châm trong tay nói :

- Xem ra cái thứ đồ chơi này cũng chẳng có chỗ nào đặc biệt cho lắm.

Cát Đình Hương nói :

- Nhưng cơ quan phát ra thứ ám khí này lại rất thần kỳ.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Sao?

Cát Đình Hương nói :

- Nghe nói Thất xảo đồng tử năm xưa, vì chế tạo ra thứ ám khí này, mà đầu tóc đều bạc cả, tổng cộng chỉ làm có bảy cặp, hiện tại tuy nhiên còn dư lại, nhưng nhất định là không nhiều lắm.

Tiêu Thiếu Anh cười khổ nói :

- Xem ra vận khí của tôi cũng không tệ lắm, sáu xảo lại được đựng vào một cặp.

Cát Đình Hương nói :

- Ta cũng không ngờ thứ ám khí này lại xuất hiện nơi đây.

Tiêu Thiếu Anh hỏi :

- Ông cũng không biết ám khí này của ai?

Cát Đình Hương lắc lắc đầu.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Bất kể là ai, đại khái là người trong Thương Hương đường.

Cát Đình Hương bỗng cười lạt nói :

- Bất kể hần là ai, hần làm chuyện này thật là ngu xuẩn.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Nếu tôi đã chết, chuyện này lại chẳng ngu xuẩn tí nào.

Cát Đình Hương nói :

- Nhưng hiện tại người còn chưa chết, còn hần thì đã để lộ ra thân phận của mình.

Tiêu Thiếu Anh bật cười, giọng cười đầy vẻ giễu cợt :

- Ông đã biết thân phận của hần rồi sao?

- Ừm.

Tiêu Thiếu Anh hỏi :

- Thân phận của hần ra sao?

Cát Đình Hương nói :

- Người hần có một cặp Thất Tinh Thấu Cốt châm.

Cát Đình Hương nói tiếp :

- Đó là thân phận của hần.

Nụ cười giấu cợt trên mặt Tiêu Thiếu Anh đã biến mất :

- Vì vậy chúng ta chỉ cần tìm cặp cơ quan phóng châm đó, là có thể tìm ra được hắc?

Cát Đình Hương nói :

- Người cũng hiểu ý ta rồi đó.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Nhưng cơ quan đâu phải mọc trên người hắc, hắc có thể tùy lúc ném nó đi.

Cát Đình Hương nói :

- Nhất định là hắc không nở lòng nào.

Cát Đình Hương lại nói :

- Bất kỳ ai có được thứ ám khí này, cũng đều nhất định sẽ không nở lòng ném nó đi.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Hắc có thể nào giấu nó đi nơi khác được không?

Cát Đình Hương nói :

- Không thể.

Tiêu Thiếu Anh hỏi :

- Tại sao?

Cát Đình Hương nói :

- Bởi vì đây là lợi khí phòng thân của hắc.

Cát Đình Hương cười lạt nói tiếp :

- Nếu ta muốn đến nằm vùng ở Thanh Long hội, ta cũng nhất định sẽ đem lợi khí của ta trong mình bất cứ lúc nào.

Tiêu Thiếu Anh thở ra một hơi, xem ra rốt cuộc gừng già vẫn cứ cay hơn.

Y bỗng phát hiện ra Cát Đình Hương thật không thể xem thường được, y nói :

- Chỉ tiếc là những thứ này, không thể nào tra xét ngoài mặt, mà chỉ có thể truy xét trong bóng tối.

Cát Đình Hương nói :

- Vì vậy chúng ta phải lúc nào cũng mở to mắt, và còn phải nhẫn nại nữa.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Bất kể ra sao, hiện tại dù sao chúng ta cũng đã biết trong Thương Hương đường đích xác là có người của Thanh Long hội.

Cát Đình Hương nói :

- Đúng vậy.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Chúng ta cũng biết, trong người hắc nhất định có một cặp Thất Tinh Thấu Cốt châm.

Cát Đình Hương nói :

- Vì vậy nhiệm vụ của người tuy chỉ mới bắt đầu, mà đã có thu hoạch rồi đó.

Cát Đình Hương lại lộ vẻ mỉm cười.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Không lẽ bọn chúng đã biết ông giao cho tôi nhiệm vụ gì, thành ra mới lại ám toán tôi?

Cát Đình Hương nói :

- Không chừng bọn chúng chỉ bắt quá nghi ngờ thôi.

Cát Đình Hương nói tiếp :

- Làm chuyện mờ ám, trong lòng run rẩy, hạng người đó nghi tâm lúc nào cũng nặng.

Tiêu Thiếu Anh cười khổ nói :

- Cái bệnh nghi tâm của tôi cũng nặng lắm, lúc này tôi cứ nghi ngờ vào Tôn Tân.

Hiện tại dĩ nhiên bọn họ đã ra khỏi nhà của Tôn Tân.

Gió thổi qua lá dung, thân cây còn dính mười ba cây ngân châm.

Bọn họ đứng ngay gốc cây dung đó, gió thổi qua lá dung, che giấu được câu chuyện bọn họ đang nói.

- Nhất định không phải Tôn Tân.

- Tại sao?

- Y đã theo ta được mười lăm năm nay, trước giờ vốn là người bạn trung thực nhất của ta.

Giọng nói của Cát Đình Hương rất khẳng định.

- Nhưng bốn vị Phân đường chủ của Thương Hương đường đã chết đi mất ba người.

Tiêu Thiếu Anh vẫn còn đang nghi ngờ :

- Tại sao y lại may mắn hơn những người kia?

Cát Đình Hương cười cười :

- Bởi vì y theo bên cạnh ta từ đầu đến cuối.

Cát Đình Hương nói tiếp :

- Nếu không e rằng y đã chết dưới tay Lý Thiên Sơn!

- Ông giết Lý Thiên Sơn?

Cát Đình Hương than thở :

- Chỉ tiếc là ta xuất thủ chậm đi một bước, y thụ thương quá nặng.

- Vì vậy ông lại thiếu đi một tay trợ thủ giỏi!

Cát Đình Hương buồn rầu gật đầu :

- Nhưng ta nhất định sẽ kiếm cách cho y sống qua được lần này, dù có chém mất ta một cánh tay trái, ta cũng không tiếc.

- Tôi cũng hy vọng y qua được, để làm bạn với y.

Tiêu Thiếu Anh thở ra, nói tiếp :

- Được ông coi trọng như vậy, hình như không có mấy ai.

Cát Đình Hương nói :

- Quả là không nhiều.

Cát Đình Hương bồng vổ vổ vào vai y :

- Vì vậy người cũng nhất định phải sống giùm cho ta một cái.

Tiêu Thiếu Anh lộ vẻ cảm kích ra mặt :

- Tôi nhất định sẽ tìm cho ra tên này.

Y nói giọng rất kiên quyết :

- Tôi nhất định sẽ làm cho hắc hối hận.

- Bởi vì hắc ám toán người?

Tiêu Thiếu Anh gật gật đầu nói :

- Tôi không thích bị người ta ám toán.

- Chẳng ai thích bị người khác ám toán.

- Bất kể ra sao, tên này ông nhất định phải giao cho tôi.

- Không những ta có thể giao hắc cho người, ta còn có rất nhiều chuyện đều giao hết cho người.

Cát Đình Hương mỉm cười, lại vỗ vai Tiêu Thiếu Anh :

- Chỉ cần người tìm ra hắc, tùy người muốn gì, ta đều cho người.

- Thật không?

Cát Đình Hương phảng phất có chút do dự :

- Chỉ bất quá ta đã là một lão già, đàn bà nhìn trúng ta không còn mấy ai, đàn bà ta nhìn trúng cũng không nhiều.

Lão còn đang mỉm cười :

- Ta biết người nhất định sẽ để dành ta một ít.

Tiêu Thiếu Anh bật cười :

- Không nên được, dĩ nhiên tôi sẽ không ham, cũng chẳng nghĩ đến. Tôi không phải là người tham lam không biết tri túc.

- Vì vậy ta thích hạng người như người.

Cát Đình Hương chậm chậm bước ra sân :

- Một người chỉ cần biết được tri túc, nhất định sẽ sống đẹp đẽ hơn người khác, không những vậy, còn sống sung sướng hơn người khác.

* * * * *

Bạch dương là cây mọc mùa xuân, hiện tại đã là mùa thu.

Cây bạch dương trước cửa nhà Cát Tân, lá đã điêu tàn, chỉ còn có cành cây trơ trụi.

Tiêu Thiếu Anh lại đến dưới cây bạch dương.

Y còn chưa về lại nhà mình, y biết Tiểu Hà nhất định đang chờ.

Một người đàn bà nếu đã bị đàn ông chinh phục, bất kể muốn cô ta chờ bao lâu, cô ta đều chờ được.

Nhưng một người đàn ông nếu đi ám toán người khác, nhất định sẽ không chờ người đó lại chụp mình lấy bằng cớ.

Y nhất định phải tìm cho ra cái chứng cớ của người này.

Hình như y đã cho rằng, người này mà không phải là Tôn Tân, thì cũng là Cát Tân.

... Người ám toán y, quả là một người đàn ông, y thấy ra được, thấy rất rõ ràng.

Nhưng y không thấy Cát Đình Hương.

Cát Đình Hương cũng không về lại thư phòng, lúc này lão đang đứng trước bờ tường thấp ngoài sân, hai tay chấp sau lưng nghe ngóng động tĩnh trong sân.

Lão nghe có tiếng gõ cửa, gõ hai lần, Cát Tân không trả lời, cũng chẳng mở cửa.

Lão biết Tiêu Thiếu Anh nhất định không đứng chờ bên ngoài, lại càng không cứ như vậy mà bỏ đi.

... Tên tiểu tử này mà muốn vào nhà ai, trên đời này nhất định không có cái cửa nào chặn nổi y.

Bình lên một tiếng, cửa nhà quả nhiên bị đẩy tung ra.

Ánh mắt của Cát Đình Hương lộ ra một nụ cười.

Chuyện này không thể tra xét ngoài mặt, chỉ có thể truy xét trong bóng tối.

Câu này chính miệng lão nói ra, nhưng lão không hề lại ngăn cản, lão muốn xem Tiêu Thiếu Anh dùng cách gì mới mẽ xử lý chuyện này.

Lão cũng muốn xem Cát Tân đối phó ra làm sao.

Cửa bị đẩy tung ra rồi, trong phòng cũng chẳng có tiếng ai la lên kinh hãi hay phẫn nộ.

Cát Tân trước giờ vốn là người rất trầm tĩnh.

Nhìn nhìn Tiêu Thiếu Anh xông vào, y vẫn còn nằm yên trên giường không cử động, chỉ bắt quá thở ra một hơi, lẩm bầm :

- Xem ra lần tới tôi phải dùng thứ gỗ gì mỏng mỏng một chút để làm cửa mới đúng.

Tiêu Thiếu Anh cười lật hỏi :

- Không phải đổi cái nào dày dày một chút?

Cát Tân lắc đầu, nói :

- Cửa dày không tốt, nhất định phải đổi cái mỏng, càng mỏng càng tốt.

Tiêu Thiếu Anh nhin không nổi hỏi :

- Tại sao?

Cát Tân nói :

- Cửa mỏng, đẩy một cái là bung, ông Tiêu đường chủ lần tới có lại, không đến nỗi phải đau cả tay, cũng không cần phải tốn nhiều sức lực.

Tiêu Thiếu Anh bật cười :

- Lần này ta cũng không phí sức lắm.

Y cười muốn làm người ta thật tình rồn tóc gáy lên :

- Sức lực của ta để dành để giết người.

- Giết người? Giết ai?

- Ta chỉ giết một hạng người.

Tiêu Thiếu Anh sa sầm nét mặt, tiếp :

- Hạng người muốn ám toán ta đằng sau lưng.

- Ai dám ám toán Đường chủ vậy?

- Người cũng không biết sao?

- Không biết.

Cát Tân ngáp lên một cái :

- Tôi rất ít khi được cơ hội ngủ một giấc thoải mái.

- Nãy giờ người vẫn đang ngủ?

Cát Tân gật gật đầu :

- Cũng vì tôi ngủ không đủ, vì vậy chỉ cần ngủ, là ngủ say như chết.

- Chỉ tiếc là người xem ra không giống người chết.

Tiêu Thiếu Anh cười lật tiếp :

- Cũng không giống như người vừa mới ngủ dậy.

- Mới ngủ dậy thì mặt mày phải ra sao?

- Mới ngủ dậy, dưới chân sẽ không có bùn đất.

Cái chân của Cát Tân đang thò ra khỏi mền, đáy bàn chân quả thật rất dơ dáy.

Đây có phải vì y mới đi chân trần ra khỏi nhà, còn phóng ra hai đọt Thắt Tinh Thấu Cốt châm?

- Bàn chân tôi cũng rất dơ dáy.

Cát Tân nói tiếp :

- Tôi không thích rửa chân. Nghe nói rửa chân hao tổn nguyên khí.

Tiêu Thiếu Anh nhìn y lom lom :

- Sức lực của người có phải là để dành đó giết người không? Đứng sau lưng người ta dùng ám khí giết người?

- Chỉ bắt quá tôi giết một hạng người thôi.

- Hạng người nào?

- Hạng người tôi giết là chết ngay.

- Người có lúc sẩy tay, ngựa có lúc sẩy vó.

Tiêu Thiếu Anh cười lật nói tiếp :

- Bất cứ ai cũng đều không khỏi có lúc sẩy tay một hai lần.

Cát Tân bỗng mở to đôi mắt, kinh ngạc nhìn y, hình như cho đến bây giờ, y mới hiểu ra cái ý của Tiêu Thiếu Anh đang nói gì.

- Không lẽ Tiêu đường chủ cho rằng tôi là cái người ở sau lưng phát ám khí sao?

Tiêu Thiếu Anh lạnh lùng nói :

- Bất kể có phải là người hay không cũng vậy thôi.

Cát Tân hỏi :

- Cũng vậy thôi?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Ta cũng đều muốn giết người...

Cát Tân thộn mặt ra.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Đứng dậy.

Cát Tân cười khở nói :

- Tôi đã sắp chết tới nơi rồi, tại sao còn phải đứng dậy nữa?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Ta không giết người đang nằm.

Cát Tân nói :

- Nhưng tôi thích nằm chết.

Y thở ra một hơi, lẩm bẩm :

- Một người đến lúc chết, cũng nên có quyền chọn lựa chết cách nào chứ.

Tiêu Thiếu Anh cười lạt nói :

- Ta muốn người đứng lên rồi chết, người sẽ đứng đó mà chết!

Cát Tân nói :

- Xem ra ông không còn là cái kẻ biết điều lúc nào.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Hiện tại ta đã biến đổi rồi.

Y bỗng xông lại, chụp ngay lấy vạt áo của Cát Tân, xoay ngược tay tát vào mặt y.

Cát Tân không những không tránh né, ngược lại còn nhắm luôn mắt lại, hững hờ nói :

- Hiện tại ông là Phân đường chủ, ông có thể bất chấp lý lẽ, chỉ bất quá tôi có thể không đứng là không đứng.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Ta sẽ có cách cho người đứng dậy.

Bàn tay của y vung ra, y bỗng nghe dưới giường có tiếng gì thật kỳ quái, giống như tiếng hai hàm răng đánh vào nhau lập cập.

- Dưới giường không lẽ có người?

Đầu gối của Tiêu Thiếu Anh đụng tới, cái giường gỗ lập tức nghiêng qua, phía dưới lập tức có tiếng người kinh hô lên. Tiếng đàn bà.

Dưới giường quả nhiên có người, một người đàn bà cơ hồ đã hoàn toàn lỏa thể.

Lần này, người thộn mặt ra lại là Tiêu Thiếu Anh!

Người đàn bà này không những còn trẻ, mà còn rất đẹp, ngực nhô cao, eo thon nhỏ, cặp đùi thon dài.

Tiêu Thiếu Anh hiển nhiên không nhìn lom lom vào cô ta, nhưng y cũng đã thấy rất rõ ràng.

Cặp mắt của y trước giờ không thành thật cho lắm.

Mặt cô đã đỏ cả lên, giật cái chăn trên người của Cát Tân, nhưng cô cũng quên mất phía dưới người Cát Tân, ngoài cái chăn ấy ra, cũng giống như một đóa hoa mới ra đời vậy.

Lần này Tiêu Thiếu Anh tuy có nhìn qua, nhưng y chẳng thấy rõ ràng cho lắm.

Cát Tân cười khở nói :

- Hiện tại chắc ông cũng nên rõ tại sao tôi không chịu đứng dậy này giờ.

Tiêu Thiếu Anh cũng không nhịn nổi cười khở :

- Hiện tại ta mới hiểu ra tại sao lúc nào người cũng như người thiếu ngủ.

Cô gái bỗng lớn tiếng nói :

- Vậy thì ông càng phải hiểu rằng, người ám toán ông nhất định không phải là y.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Này giờ cô vẫn ở nơi đây?

Cô gái lại càng đỏ mặt hơn, nhưng cô vẫn còn gật đầu :

- Y cũng không hề ra khỏi nhà.

Tiêu Thiếu Anh nhìn nhìn cô, rồi lại nhìn nhìn Cát Tân, rồi bỗng bật cười lên.

Cô đã chia cho Cát Tân một nửa đắp lên người, phía dưới chăn còn thấy có gì động đậy.

Tiêu Thiếu Anh mỉm cười nói :

- Có một cô gái như cô nằm bên cạnh, xem ra y quả thật không ở không đi ám toán người khác.

Cô gái cắn môi, nói :

- Dù y có muốn đi ra, tôi cũng chẳng cho y ra.

Tiêu Thiếu Anh cười nói :

- Ta nhìn ra được, ta là người đàn ông rất có kinh nghiệm.

Cô gái cười cười nói :

- Tôi cũng thấy được vậy.

Tiêu Thiếu Anh cười lớn :

- Ta mà có một cô bé như vậy bầu bạn, ta cũng sẽ ngủ không đủ được đâu.

Y cười lớn, vỗ vỗ vào vai Cát Tân :

- Nhưng sao ngươi không nói sớm cho rồi?

- Bởi vì...

Cát Tân áp ứng nói :

- Bởi vì chuyện này không thể để cho lão gia tử biết được.

- Tại sao?

- Bởi vì cô ta là người trong nhà của Quách cô nương, vốn không được đến nơi đây.

Cát Tân rút cuộc đã nói thật ra.

- Cô ta cũng là người trong nhà Quách cô nương? Cô ta tên gì?

- Tên Thúy Nga.

Thúy Nga, lại Thúy Nga.

- Nơi đây có bao nhiêu Thúy Nga?

- Chỉ có một người.

Tiêu Thiếu Anh bất giác cười khở, chỉ có một Thúy Nga, mà y đã thấy tới ba rồi.

- Tôi là Thúy Nga đây, ông có nói lão gia tử biết, tôi cũng không sợ, tôi có chết cũng theo y.

Thúy Nga ôm choàng lấy Cát Tân :

- Bất kể sống chết ra sao, tôi cũng đeo dính y.

Xem ra cô Thúy Nga này có vẻ thật.

Còn hai cô kia thì sao?

Cái tên Thúy Nga đã chẳng hay ho gì, cũng chẳng đặc biệt cho lắm, tại sao bọn họ muốn mạo danh Thúy Nga?

Tại sao Cát Thành phải nói dối? Y đang nói dối cho ai?

- Tuy là người không biết điều, nhưng cũng không phải không hiểu biết cho lắm.

Tiêu Thiếu Anh rút cuộc đã bỏ đi, đối với những chuyện đó, y rất lấy làm đồng tình. Y mỉm cười bước ra ngoài, còn để ý ráp lại cái cửa y vừa rồi đã đá tung ra nữa.

- Chỉ bất quá người cũng nên đổi cái cửa mới, nhất định đổi cái nào càng dày càng tốt!

* * * * *

- Chỉ tiếc là gặp phải hạng người như ngươi, dù ta có lắp cái cửa sắt vào đó, cũng chẳng ăn thua gì cả.

Câu nói ấy là của Cát Đình Hương thốt ra.

Tiêu Thiếu Anh vừa ra tới sân bèn thấy ngay Cát Đình Hương.

Gương mặt lão còn đang lộ vẻ tươi cười, lão lại nói tiếp :

- Xem ra cái bệnh nghi tâm của ngươi quả thật quá nặng, không những vậy mà đúng là không đếm xỉa gì đến lý lẽ nữa.

Tiêu Thiếu Anh cũng cười cười nói :

- Thà giết lầm ngàn người, còn hơn là tha lầm một người. Câu đó hình như là chính ông đã nói đấy mà.

Cát Đình Hương hỏi :

- Những gì ta nói, ngươi đều nhớ cả?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Mỗi chữ đều nhất định không quên.

Cát Đình Hương nhìn y, gương mặt lão lộ vẻ thỏa mãn :

- Ta không phải là người khó tính chút nào.

Lão chậm chậm nói tiếp :

- Bởi vì huynh đệ của ta không những đều đổ mồ hôi vì ta, mà còn đổ cả máu nữa, bọn họ bình thời có hoang đường chút xíu, ta cũng không hề xen vào.

- Nhưng ông lại đối với Cát Tân ngoại lệ.

Cát Đình Hương thừa nhận :

- Trách nhiệm ban đêm của y rất nặng nề, ta muốn y điều dưỡng tinh thần thật thoải mái lúc ban ngày.

Tiêu Thiếu Anh cười cười nói :

- Bất kể người nào gần hạng người đàn bà như Thúy Nga, đều không cách nào điều dưỡng tinh thần cho nổi.

Cát Đình Hương cười cười nói :

- Nghe giọng điệu cô ta, hình như đối với Cát Tân cũng không giả vờ giả vịt chút nào.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Ông tính lo liệu cho bọn họ?

Cát Đình Hương gật gật đầu :

- Một người đàn ông tới tuổi đó, cũng nên có người đàn bà, hôm nay tuy y làm chuyện sai trái, nhưng...

Tiêu Thiếu Anh nói tiếp luôn cho lão.

- Có lúc làm chuyện sai lại có chỗ hay, bởi vì nếu người nào có tâm cơ thâm trầm, âm mưu lớn lao, sẽ nhất định không làm điều gì sai lầm.

Cát Đình Hương cười lớn nói :

- Ta nói gì, người quả thật đều không quên.

Chút tà dương còn sót lại của buổi chiều, đang chiếu trên gương mặt đầy nụ cười của bọn họ, hôm nay tâm tình của hai người đặc biệt rất khoan khoái.

- Nếu người không có chuyện gì khác để làm, người ở lại ăn cơm chiều với ta, ta mở một vò Nữ Nhi Hồng ở Giang Nam cho người thưởng thức.

- Tôi mắc chuyện.

Tiêu Thiếu Anh từ chối lời mời của lão.

- Chuyện gì?

- Tôi cũng là đàn ông, không những vậy còn đến tuổi đó...

Tiêu Thiếu Anh cười cười nói :

- Nghe nói Tiểu Hà còn đặc biệt làm vài món ăn cho tôi nữa.

Cát Đình Hương lại cười lớn :

- Đã có cô nương đang chờ mình ở đó, dĩ nhiên chẳng ai chịu bầu bạn với một lão già ăn cơm rồi.

- Có một người.

Tiêu Thiếu Anh cười nói tiếp :

- Dù có tám trăm cô nương đang chờ đó, cô ta vẫn nhất định muốn bầu bạn với ông.

Dĩ nhiên Cát Đình Hương đã biết y đang nói tới ai.

- Nhưng hôm nay ta lại không tính gọi cô ấy lại.

- Tại sao?

- Bởi vì ta không muốn người khác xem ta thành một lão già bệ rạc vô hồn.

Cát Đình Hương cười nói tiếp :

- Có cô ấy một bên, chẳng ai còn tính dưỡng được tinh thần.

Tiêu Thiếu Anh bỗng lại lộ vẻ xúc động ra ngoài mặt.

Y bỗng phát hiện ra, lão già này đã xem mình như một người bạn, những câu đối thoại như vậy, chỉ có trước mặt bạn bè mới nói được ra miệng.

Cát Đình Hương lại vỗ vỗ vào vai y :

- Người đi đi, ta kêu người đem lại cho người vò Nữ Nhi Hồng, đã có cơm ngon, không thể nào thiếu rượu ngon được.

Tiêu Thiếu Anh bỗng nói :

- Tôi ở lại đây với ông.

Nhưng Cát Đình Hương lắc lắc đầu, cười nói :

- Người khỏi cần bồi tiếp ta, một người tuổi tác đã từ từ lớn rồi, phải học cách uống rượu ăn cơm một mình, ta đã học được chuyện này từ lâu rồi.

Lão mỉm cười, bước mạnh mẽ ra khỏi sân.

Tiêu Thiếu Anh nhìn theo chiếc bóng cao lớn của lão khuất đi, ánh mắt bỗng lộ ra một vẻ gì thật kỳ quái, phảng phất như có chút gì bi thương, lại phảng phất như sợ hãi.

Y đã dần dần hiểu được lão già này.

Y phát hiện ra lão già này không phải tàn bạo vô tình như mình đã tưởng tượng.

Tình bạn không phải bởi vì hiểu nhau mà sinh ra sao? Đấy vốn không phải là chuyện gì đáng phải bi thương sợ hãi.

Trong lòng y đang nghĩ chuyện gì?

Không ai biết được, chuyện của Tiêu Thiếu Anh, vĩnh viễn không một ai biết được.

Xem tiếp hồi 8 Chém giết tơ bời

ĐA TÌNH HOÀN

Hồi 8 Chém giết tươi bời

Màn đêm đã buông xuống.

Cát Đình Hương đi trên hành lang, đèn hành lang đã được thắp sáng lên, ánh đèn chiếu trên đám hoa phong tiên bên ngoài.

Gương mặt lão vẫn còn đượm một nụ cười, lão bỗng cảm thấy gã thiếu niên Tiêu Thiếu Anh này có nhiều chỗ rất dễ thương.

- Nếu mình có một người con như y vậy...

Lão không nghĩ thêm nữa.

Lão không có đứa con nào.

Những năm còn trẻ phần đầu cạnh tranh, suốt năm lăn lộn trong những cuộc chiến đẫm máu, làm cho lão không thì giờ đâu nghĩ đến chuyện gia đình.

Nhưng hiện tại, lão đã thành công ra khỏi chiến trường, lão không còn phải cạnh tranh phần đầu.

Bách chiến anh hùng tri mộ nhất

(Anh hùng đánh trăm trận đến lúc già)

Ôn nhu bất trú, trú hà hương?

(Nơi đầm ấm không lại ở, còn ở nơi nào nữa?)

... Không chừng mình cũng nên kêu Ngọc Nương nuôi cho mình vài đứa con.

Lão đang tính đổi ý, sai người đi kêu Quách Ngọc Nương lại, bỗng nghe có tiếng la thảm thiết.

Tiếng la phát ra từ cái sân phía sau dãy nhà.

Cát Đình Hương chẳng phải nghe tiếng la lên như vậy lần đầu tiên, thanh đao của lão chém vào thân người khác, lúc vào cũng nghe họ sẽ phát ra thứ tiếng động đó, lão đã nghe không biết bao nhiêu lần, nhưng đây là lần đầu tiên lão nghe Tiêu Thiếu Anh la lên như vậy.

Tiếng la đó rõ ràng là giọng của Tiêu Thiếu Anh!

Trừ khi bị đao chém lên người mình ra, không ai sẽ la lên thảm thiết như vậy.

Thanh đao của người nào đã chém trên người y?

Gã thanh niên tính người cơ cảnh, võ công cao cường như vậy, lại bị trúng phải đao của người ta?

Cát Đình Hương đã xông khỏi hành lang, nhảy vọt lên mái ngói.

Động tác của lão vẫn còn linh động, mạnh mẽ, phản ứng vẫn còn cực kỳ nhanh nhẹn, nhìn thân thủ của lão, không ai nhìn ra được lão đã là một ông già.

Năm tháng không hề làm cho lão biến ra vụng về chậm chạp, lão không ngờ được trong Thương Hương đường này còn có ai có thể đã thương được Tiêu Thiếu Anh.

Chắc chắn không phải là Vương Đồng.

Vương Đồng đã phụng mệnh đi ra ngoài làm chuyện của y.

Lại càng không thể làm Quách Ngọc Nương.

Quách Ngọc Nương vốn không phải là hạng đàn bà cầm đao, bàn tay của cô chỉ nên để cho đàn ông nắm lấy, không lẽ đó là Cát Tân?

Cát Đình Hương lướt qua hai mái nhà rồi, bèn thấy sân phía dưới có hai người đang đánh nhau thật là ác liệt.

Hai người võ công đều không kém cỏi, trong đó một người quả thật là Cát Tân, còn người kia không phải là Tiêu Thiếu Anh!

Tiêu Thiếu Anh đang nằm sóng soài trên mặt đất, nửa bên người đầm đìa máu tươi, quả nhiên y bị chém trúng một đao, không những vậy, còn không nhẹ lắm.

Thanh đao cũng dính đầy máu tươi. Thanh đao đầy máu đó lại không nằm trong tay Cát Tân, mà đang nằm trong tay người kia.

Người đó rõ ràng là Vương Đồng!

Vương Đồng nghe mệnh lệnh xong, phải là bắt đầu hành động ngay chứ. Tại sao bây giờ y còn chưa đi?

Cát Đình Hương còn chưa kịp nghĩ đến chuyện đó, người nằm trong vũng máu là Tiêu Thiếu Anh bỗng tung người lên không, hai chân liên hoàn đá ra, sử dụng tuyệt kỹ hiếm thấy trong giang hồ, sát chiêu cầu cái sống trong cái chết, là Ngọa Vân Song Phi Cước.

Phản ứng của Vương Đồng hình như cũng đã chậm chạp, né được chân bên trái, nhưng lại tránh không khỏi chân bên phải.

Tiêu Thiếu Anh đá trúng sau lưng của y. Cát Tân biến quyền thành trào, móc mạnh vào cổ họng của y.

Đấy chính là cú trí mạng.

Cát Đình Hương có muốn ngăn trở, cũng không còn kịp.

Lão nghe tiếng rau rầu của xương cổ họng bị bóp vỡ, thấy cặp mắt của Vương Đồng đã lòi ra như con cá chết.

Tiêu Thiếu Anh lại ngã âm xuống, nằm phục dưới đất thờ hồn hển.

Vương Đồng trừng mắt nhìn y, trong cặp mắt lòi ra như mắt cá chết đó, tràn đầy vẻ phẫn nộ và sợ hãi, làm như muốn nói, mà ngay cả một tiếng cũng nói không ra, người y đổ nhào xuống.

Người của Cát Tân cũng bị chém rách một đường, y cũng đang khom lưng, thờ hào hển không ngớt, thậm chí còn muốn mửa ra. Nhưng y còn ráng giữ được, loạng choạng đỡ Tiêu Thiếu Anh dậy :

- Ông có sao không?

Tiêu Thiếu Anh gượng cười nói :

- Ta còn chết chưa nổi đâu.

Y tựa vào vai Cát Tân, thở than một hồi rồi nói :

- Ta không ngờ rằng người lại đến cứu được ta, này giờ ta vẫn ngờ oan cho người.

Cát Tân cắn chặt răng nói :

- Tôi cũng nhìn lầm Vương Đồng trước giờ.

Bọn họ không nhìn thấy Cát Đình Hương, trận chiến kinh hồn, sanh tử nằm trên đầu tơ kẻ tóc, đã làm cho họ tiêu tan hết tinh lực.

Cát Đình Hương mặt mày xanh lè.

Lúc lão nhảy xuống, đã biết Vương Đồng chết chắc rồi.

Cái vị sát thủ số một của Thương Hương đường này, trước khi chết, xương cốt trên người hình như cũng bị gãy mất năm khúc rồi.

Tiêu Thiếu Anh thương thế cũng không nhẹ.

Cát Đình Hương đến bây giờ mới nhận ra một bàn tay trái của y đã bị chém đứt từ cổ tay, lão lập tức xông lại, đỡ lấy y hỏi :

- Chuyện này rốt cuộc ra sao vậy?

Thấy lão, Tiêu Thiếu Anh mới thở phào ra được một hơi dài :

- Ông đã lại rồi.

Y muốn cười, nhưng nụ cười đã nhăn nhó đi vì đau đớn :

- Rốt cuộc tôi cũng tìm ra cho ông được một người.

- Người nào?

- Người của Thanh Long hội!

- Vương Đồng?

Tiêu Thiếu Anh thở ra :

- Tôi cũng không ngờ là y, vì vậy tôi mới lại.

- Y muốn người lại đây?

- Y nói có chuyện cơ mật muốn nói cho tôi biết, nào ngờ, y bỗng hạ độc thủ vào tôi.

Tiêu Thiếu Anh lại nói :

- Y xuất thủ nhanh quá.

Cát Tân thở ra một hơi nói :

- Lúc tôi chạy lại, vừa đúng lúc thấy Tiêu đường chủ ngã xuống, Vương Đồng còn muốn rượt theo bởi thêm một đao nữa đấy chứ.

Tiêu Thiếu Anh cười khổ nói :

- Nếu không phải y lại cứu tôi, tôi đã chết dưới lưỡi đao của Vương Đồng từ hồi nào rồi.

Cát Tân nói :

- Tôi vốn không biết đây là chuyện gì, nên không dám xuất thủ, may mà tôi tẩu xảo nghe Vương Đồng nói một câu.

Cát Đình Hương lập tức hỏi :

- Câu gì?

- Người muốn tìm Thất Tinh Thấu Cốt châm, thì nó ở trong người ta đây, đợi người chết rồi, ta sẽ giao cho người.

... Đây là câu nói của Vương Đồng lúc y vung đao lên nói với Tiêu Thiếu Anh!

Cát Tân nói :

- Sau đó Tiêu đường chủ bèn hỏi y, có phải đó là tang chứng không? Y thừa nhận vậy.

Cát Đình Hương hỏi :

- Vì vậy, người bèn xuất thủ?

Cát Tân nói :

- Y không ngờ tôi lại xông đến.

Cát Đình Hương hỏi :

- Sao người tẩu thảo kịp thời chạy lại vậy?

Lão đã chạy lại rất nhanh, vừa nghe la lên đã chạy lại rồi, không ngờ Cát Tân còn nhanh hơn cả lão.

- Bởi vì tôi đang đi theo sau Tiêu đường chủ.

Cát Tân ngằn ngừng một hồi, rồi cuộc thu hết can đảm nói.

- Tôi vốn đang tính hỏi Tiêu đường chủ, lão gia tử đã nói gì với y vậy.

Cát Đình Hương rần mặt lại, bỗng nói :

- Lại xem có phải Thất Tinh Thấu Cốt chôn giấu ở trong người y không?

Thất Tinh Thấu Cốt chôn giấu quả nhiên có ở trong người Vương Đồng.

Cát Đình Hương nhìn cặp ám khí chế tạo tinh xảo đó, rồi lại nhìn Vương Đồng, ánh mắt của lão không biết đang lộ vẻ bi thương, hay luyến tiếc, hay là phẫn nộ.

- Trước giờ ta đối đãi với y rất tử tế, tại sao y đi làm chuyện như vậy! Tại sao lại đi bán đứng ta?

Tiêu Thiếu Anh hiểu rõ tâm tình của lão lúc này.

Vương Đồng trước giờ là kẻ thân tín nhất, tay trợ thủ đắc lực nhất của lão, bị kẻ thân tín nhất của mình bán đứng, dĩ nhiên là trong lòng mũi vị không được dễ chịu cho lắm.

- Không chừng tôi không nên giết y.

Tiêu Thiếu Anh than thở :

- Giết y, là coi như đã hủy mất một cánh tay trái của ông.

Cát Đình Hương bỗng cười lên một tiếng :

- Tuy ta bị mất đi một cánh tay trái, nhưng cũng không phải là không được bồi thường lại.

- Bồi thường lại gì?

- Người.

- Chỉ tiếc là tôi chỉ còn thừa một bàn tay.

Tiêu Thiếu Anh buồn rầu nói.

Cát Đình Hương cười nói :

- Một bàn tay thì có sao? Tiêu Thiếu Anh chỉ có một bàn tay, còn hơn Vương Đồng xa lắc.

Lão nâng Tiêu Thiếu Anh dậy, rồi nói tiếp :

- Vì vậy người không cần phải khó chịu, tuy người bị mất đi bàn tay, nhưng đổi lại cũng được rất nhiều thứ.

- Tôi đổi lại được những thứ gì?

- Ít nhất người đã đổi được lòng tin của ta đối với người.

Cát Đình Hương chậm chậm nói :

- Từ hôm nay trở đi, người là Phân đường chủ số một ở Thương Hương đường.

- Nhưng tôi...

Cát Đình Hương ngắt lời y :

- Ta đã là một lão già, ta không có con, đợi ta trăm tuổi rồi, cả giang san này là của người, vì vậy nhất định người phải phấn chấn lên, ráng mà làm cho khá.

Tiêu Thiếu Anh nhìn lão, ánh mắt lại lộ ra cái vẻ kỳ quái đó, quên cả mở miệng nói.

Cát Đình Hương nói :

- Xem ra người có vẻ đang có tâm sự.

Tiêu Thiếu Anh gật gật đầu.

Cát Đình Hương hỏi :

- Người đang nghĩ gì vậy?

Tiêu Thiếu Anh cười cười nói :

- Tôi đang nghĩ, không biết hôm nay còn uống được cái vò Nữ Nhi Hồng ở Giang Nam của ông không?

Cát Đình Hương cũng cười :

- Một người bàn tay đã bị chặt đi rồi, còn nghĩ tới chuyện uống rượu được, hạng người đó không nhiều lắm.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Tôi vốn không phải là con người, tôi là con quỷ rượu.

Cát Đình Hương mỉm cười, quay đầu lại hỏi Cát Tân :

- Người đã thấy qua con quỷ rượu nào như vậy chưa?

Cát Tân nói :

- Chưa.

Cát Đình Hương nhìn cổ tay máu me bầy nhầy của Tiêu Thiếu Anh, nhin không nổi thở ra một hơi nói :

- Tên này dù cho là một con quỷ rượu, cũng nhất định là con quỷ rượu làm bằng sắt thép.

* * * * *

Tiêu Thiếu Anh cũng không phải là sắt thép gì, cho đến bây giờ, y vẫn còn cảm thấy yếu xiu. Hiện tại đêm đã khuya lắm.

Cát Đình Hương lấy thuốc đao sang hạng tốt nhất, tự tay băng bó cho y.

- Ta sẽ đưa bình Nữ Nhi Hồng cho người, nhưng bây giờ tốt hết là người đừng nên nghĩ đến nó.

Cát Đình Hương dặn đi dặn lại :

- Tốt nhất là người đừng nghĩ gì cả, ngủ cho ngon một giấc trước rồi tính sau.

Tiêu Thiếu Anh cũng biết mình nên ngủ một giấc, nhưng y ngủ không được.

Ngủ cũng như là đàn bà vậy, mình càng nghĩ tới cô ta chừng nào, cô ta càng xa mình ra chừng đó.

Huống gì, trong lòng y còn có bao nhiêu chuyện không thể không nghĩ tới được.

Nghĩ đến đàn bà, y lập tức nghĩ đến Quách Ngọc Nương, nghĩ đến Thúy Nga, dĩ nhiên cũng nghĩ đến Tiểu Hà. Chính đang lúc y bắt đầu nghĩ tới Tiểu Hà, Tiểu Hà lại ngay.

Ánh đèn mờ lung.

Dưới ánh đèn mờ lung đó, Tiểu Hà xem ra thật giống Quách Ngọc Nương, chỉ bất quá, cô trẻ hơn Quách Ngọc Nương một chút, cặp mắt lớn hơn một chút, nhưng cô không ôn nhu kiều mỹ bằng.

Nhưng cô có cái riêng của cô.

Tiêu Thiếu Anh nhìn được ra, tuy ngoài mặt cô có vẻ là một thực nữ, tận xương cốt, cô là một khối lửa.

Hạng người con gái như cô không nhiều.

Chỉ vì con gái như cô không nhiều, mà đa số đàn ông mới còn sống sót được.

Cô đã ngồi xuống, ngồi nơi đầu giường, nhìn Tiêu Thiếu Anh, cô bỗng hỏi :

- Anh có biết là em chờ anh cả buổi chiều không?

Tiêu Thiếu Anh gật gù đầu.

Tiểu Hà nói :

- Nếu anh về sớm một chút, có phải là sẽ không có chuyện gì xảy ra hay không?

Tiêu Thiếu Anh hững hờ nói :

- Chuyện đó cũng chẳng có gì không tốt.

Tiểu Hà cười lật nói :

- Chỉ tiếc là không có người đàn bà nào thích đàn ông chỉ còn một tay.

Tiêu Thiếu Anh cười nói :

- Cô sai rồi, đã sai mà còn sai quá chừng nữa.

Tiểu Hà nói :

- Sao?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Tiêu Thiếu Anh chỉ một bàn tay, còn hữu dụng hơn người khác tám bàn tay.

Y bỗng thò bàn tay duy nhất của y ra, ôm lấy eo của Tiểu Hà.

Bàn tay duy nhất ấy của y quả thật rất hữu dụng.

Vừa ngã xuống, cả người của Tiểu Hà đều như bị tan ra, cô vỗ về vào cánh tay cụt của y :

- Không lẽ anh không tiếc rẻ chút nào sao?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Trước giờ tôi chưa bao giờ tiếc rẻ chuyện gì cả.

Tiểu Hà dịu dàng nói :

- Nhưng em thì tiếc rẻ lắm, tiếc muốn chết đi được.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Nhưng xem ra cô chẳng có vẻ gì là tiếc rẻ cả.

Tiểu Hà cắn môi hỏi :

- Em có vẻ gì bây giờ?

Tiêu Thiếu Anh cắn nhẹ vào tai cô một cái, người cô lập tức rúc lại thành một khối.

- Xem ra cô có vẻ như một con mèo.

Tiêu Thiếu Anh cười nói tiếp :

- Một con mèo cái đang kêu đực.

Tiểu Hà “ai y” một tiếng, tấm thân mềm mại ấm áp đã quyện vào người y như một con rắn.

- Em mà là con mèo, thì anh là con chuột.

Cô cười ngật nghễo nói :

- Em ăn anh đây.

Cô quả đã biến ra như muốn ăn thịt người thật.

Trên đời này có hạng đàn bà như vậy thật, lúc đứng thì tuy đoan trang văn nhã đấy, nhưng lúc nằm xuống thì biến hẳn.

Cô chính là hạng đàn bà đó.

- Nhẹ một chút được không, đừng quên là hiện giờ tôi là người đang bị thương.

Tiêu Thiếu Anh hình như đang năn nỉ.

Nhưng Tiểu Hà lại không tha cho y!

- Em chẳng cần biết, ai biểu anh bị thương làm gì.

Tấm thân cô đang nóng hừng hực lên :

- Ai cũng nói anh là sắt thép, em phải xem thử anh có làm bằng sắt thép thật không.

- Tôi chỉ có một chỗ là làm bằng thép, tôi...

Y còn chưa nói hết câu, cô đã cắn ngay vào cổ y, cắn luôn cả máu me ra.

Nhưng cô vẫn còn chưa chịu nhả ra, ánh mắt cô ngược lại càng phát ra tia sáng kỳ dị.

Tiêu Thiếu Anh trước giờ chưa từng sợ người đàn bà nào, nhưng hiện tại hình như y đã có vẻ sợ hãi.

Tình dục của cô gái này, cứ như là một con dã thú.

... Thật ra, cô có nhiều chỗ rất giống một con dã thú.

... Nhị cô nương là người rất quy củ, bình thời không bao giờ đặt chân ra khỏi nhà, trước giờ không một ai thấy cô bước ra khỏi sân nhà.

Y lại nhớ đến lời Cát Thành nói. Cát Thành xem ra là một người thành thực, nhưng lời nói của y lại cứ như là lời nói xảo.

Tại sao?

Tiêu Thiếu Anh không nghĩ tiếp, y cũng không rảnh ngồi đó nghĩ tiếp.

Có Tiểu Hà, một người con gái như vậy bên mình, chẳng ai có cách gì ở không ngồi nghĩ chuyện khác.

May mà chính ngay lúc đó, ngoài song bỗng có tiếng người gọi khẽ :

- Nhị cô nương.

- Ai đó?

- Em đây, Thúy Nga đây. Đại cô nương có chuyện cần, mời nhị cô nương mau mau lại dùm.

Tiểu Hà thở ra :

- Bình thời chị ta chẳng ngó ngang gì đến mình, có điều mình có chuyện gì, chị ta bèn lại thôi thúc, đây là bản lãnh của chị ta mà.

Cô đưa tay vén lại tóc, tính đứng dậy. Nhưng Tiêu Thiếu Anh lại ôm cứng eo cô.

Tiểu Hà cười lẳng lơ năn nỉ :

- Anh thả em ra được không? Em đi một chút rồi về lại.

- Không được, không cho cô đi.

- Nhưng chị của em trước giờ còn hung dữ hơn em, em không về, chị ấy giận lên đấy.

Tiểu Hà vậy mà có người để sợ.

- Chị của cô là ai?

- Anh xấu lắm.

Tiểu Hà trề môi :

- Anh biết rõ ràng, mà còn cố ý hỏi.

- Cô nói Quách Ngọc Nương đấy à?

- Ừm.

Tiêu Thiếu Anh cười cười nói :

- Chính cô là Quách Ngọc Nương, tại sao còn đi tìm mình làm gì nữa?

Tiểu Hà phảng phất như đang giật nẩy mình :

- Anh nói gì vậy?

Tiêu Thiếu Anh hững hờ nói :

- Tôi nói cô chính là Quách Ngọc Nương, Quách Ngọc Nương chính là cô.

Tiểu Hà kinh ngạc nhìn y, sờ sờ vào trán y hỏi :

- Có phải anh đang phát nhiệt đấy không?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Tôi đang tỉnh táo lắm, trước giờ chưa có lúc nào tỉnh táo bằng.

Tiểu Hà nói :

- Tại sao anh cứ nhất định nói em là chị của em?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Bởi vì hôm nay tôi thấy một chuyện lạ.

Tiểu Hà hỏi :

- Anh thấy chuyện gì vậy?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Tôi thấy tới ba cô Thúy Nga.

Tiểu Hà thở ra :

- Nhất định là anh đang phát nhiệt đây, không những vậy mà còn tệ hại lắm, vì vậy anh nói gì, em chẳng hiểu chút nào cả.

- Cô phải hiểu đấy chứ, không những vậy, còn hiểu hơn ai cả.

Tiểu Thiếu Anh hững hờ nói tiếp :

- Nhưng tôi vốn là không hiểu, tại sao chỉ có một Thúy Nga thôi, mà lại biến thành ra ba người?

- Hiện tại anh đã hiểu rồi sao?

Tiểu Thiếu Anh gật gật đầu :

- Ba cô Thúy Nga, dĩ nhiên có hai cô là giả.

- Hai cô nào?

- Tôi thấy cô ở trong sân chỗ nhà Tôn Tân không phải là Thúy Nga, mà là cô.

Tiểu Thiếu Anh nói tiếp :

- Tôi không nhìn được rõ, Cát Thành cũng không, nhưng y biết cô thường hay lại nơi đó. Y không muốn tôi biết chuyện đó, vì vậy mới thuận miệng thêu dệt để gạt tôi, nói cô là Thúy Nga. Nhưng cô không phải là Tiểu Hà. Cái cô Thúy Nga thứ hai tôi thấy, mới đúng là Tiểu Hà.

- Sao?

- Dĩ nhiên cô ta cũng biết bí mật của cô, vì vậy cũng không muốn tôi biết cô ta mới là Tiểu Hà, cô ta cũng thuận miệng nói láo, nói mình là Thúy Nga.

- Tại sao bọn họ không nói tên gì khác, cứ chọn Thúy Nga? Không lẽ cái tên đó có gì đặc biệt hay lắm sao?

- Cái tên đó không hay lắm.

Tiểu Thiếu Anh nói :

- Chỉ bất quá bọn họ đều biết Thúy Nga cả ngày nằm trong phòng Cát Tân, nhất định tôi sẽ không gặp cô ta, vì vậy mới giả mạo cái tên đó.

Y cười cười nói tiếp :

- Nào ngờ tôi lại xông vào phòng Cát Tân, gặp phải cô Thúy Nga thật.

Tiểu Hà chớp chớp mắt nói :

- Nếu em không phải là Tiểu Hà, tại sao lại mạo xưng cô ta làm gì vậy nhỉ?

- Bởi vì Tiểu Hà tùy tiện leo lên giường với ai đều không sao, nhưng Quách Ngọc Nương thì không được.

- Bởi vì Quách Ngọc Nương biết lão gia tử rất ghen tuông?

- Chỉ tiếc là lão gia tử tuy máu ghen thì lớn, nhưng thứ khác lại không lớn, có lúc thậm chí ông ta còn có sợ sợ Quách Ngọc Nương, thà nhốt một mình mình vào thư phòng còn hơn.

Tiểu Thiếu Anh thở ra một hơi, nói tiếp :

- Quách Ngọc Nương lại là người thiếu không nổi đàn ông.

- Quách Ngọc Nương mạo xưng Tiểu Hà, không lẽ không sợ lão gia tử biết được hay sao?

- Bởi vì lão gia tử không hề xen vào chuyện riêng của ai, cũng không đến phòng của Quách Ngọc Nương. Nếu ông ta muốn Quách Ngọc Nương, thì đã có Thúy Nga lại thông báo.

- Cũng như lúc này vậy!

- Đúng vậy, cũng như lúc này vậy, lúc này lão gia tử đang gọi cô.

- Vì vậy anh cho rằng em chính là Quách Ngọc Nương?

- Thì cô vốn là vậy.

- Xem ra, anh quả thật là một kẻ lợi hại, anh còn lợi hại hơn em tưởng tượng nhiều lắm.

- Tôi vốn không có gì chắc trong tay lắm, chỉ bất quá tôi cảm thấy thật kỳ quái, trên đời này sao lại có hai chị em sao mà giống nhau thế.

Tiểu Thiếu Anh cười cười :

- Thuật dị dung của cô vốn không tệ tí nào, chỉ tiếc là cô không chịu cải trang mình xấu đi một chút.

- Bởi vì em vốn không ngờ được rằng có ai nhìn ra được bí mật của mình.

Cô còn cười lên một tiếng, cô chẳng còn phủ nhận chuyện này nữa.

Cô cười thật quyến rũ, thật ngọt ngào, cô chậm chậm nói tiếp :

- Cái bí mật này đã bị khám phá ra rồi, không có gì tốt lành cho bọn đàn ông các anh.

Tiểu Thiếu Anh nói :

- May mà cái bí mật này còn chưa bị khám phá ra.

Quách Ngọc Nương nói :

- Sao?

Tiểu Thiếu Anh nói :

- Trừ tôi ra, hiện tại còn chưa ai khác biết được chuyện này.

Quách Ngọc Nương hỏi :

- Anh có phải là hạng người giữ được bí mật?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Cái đó còn phải xem lại.

Quách Ngọc Nương hỏi :

- Xem lại chuyện gì?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Xem cô có cách gì để cho tôi giữ bí mật hay không.

Quách Ngọc Nương cười càng quyến rũ, cô nói :

- Em nhất định là nghĩ ra được cách mà, em...

Giọng nói của cô đã bị ngắt ngang. Bàn tay của Tiêu Thiếu Anh lại ôm lấy eo cô.

Chính ngay lúc đó, bỗng nhiên cả hai người đồng thời la lên một tiếng.

Trên ngực của Tiêu Thiếu Anh đã bị đâm một nhát dao, thanh dao còn đang dính trên ngực.

Nhưng bàn tay của y, cũng đã chụp cứng vào cổ tay của Quách Ngọc Nương, quặc cả cánh tay cô ra đằng sau lưng, y gần giọng nói :

- Cô dám ám toán tôi sao, cô dám hạ độc thủ?

Quách Ngọc Nương gào lên :

- Anh điên rồi à?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Cô mới là điên đấy.

Gương mặt mỹ lệ của Quách Ngọc Nương đã nhăn nhó đi vì đau đớn, cô nói :

- Anh buông tôi ra!

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Không buông.

Quách Ngọc Nương nói :

- Không lẽ anh muốn bẻ gãy tay của tôi sao?

Tiêu Thiếu Anh cười nhạt nói :

- Không những bẻ gãy tay cô, còn móc cả mắt cô ra, cắt đầu cô đi.

Bàn tay của y lại dùng sức gặc mạnh.

Lỗ tai của Quách Ngọc Nương đã nghe được có tiếng xương gãy, cô nhin không nổi, khóc lên cầu khẩn :

- Anh tha cho tôi lần này, tùy tiện anh muốn sao, tôi cũng chịu cả.

Tiêu Thiếu Anh cười nhạt nói :

- Tôi cũng muốn tha cho cô, chỉ tiếc là cô nói gì, tôi không tin được ngay cả một chữ.

Quách Ngọc Nương hỏi :

- Phải sao thì anh mới chịu tin?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Trên bàn có giấy bút đó, chắc là cô biết viết chứ.

Quách Ngọc Nương hỏi :

- Anh muốn tôi viết gì?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Viết một bài thơ, tôi ngâm một câu, cô viết xuống một câu.

Quách Ngọc Nương nói :

- Anh không buông tôi ra, làm sao tôi viết được?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Cô còn có tay trái.

Quách Ngọc Nương thở ra nói :

- Tay trái tôi viết xấu lắm, nhưng nếu anh nhất định bắt tôi viết, tôi cũng không có cách gì hơn.

Tiêu Thiếu Anh lạnh lùng nói :

- Tốt nhất là cô mau mau viết, nếu viết chậm đi, e rằng cả đời sẽ không còn thấy cánh tay phải đâu nữa.

Quách Ngọc Nương cắn chặt môi nói :

- Tại sao anh còn chưa đọc lên?

Tiêu Thiếu Anh đã bắt đầu đọc lên :

"Vốn thuộc Thanh Long hội

Đến đây làm gian tế

Nằm bên một lão ông

Cười duyên trước ly rượu

Song Hoàn đã hủ nát

Nơi đây cũng không xa
Ngày mồng chín tháng chín
Ngày Đinh Hương hết thời.”

Y đọc một câu, Quách Ngọc Nương viết xuống một câu.

Cô là một người đàn bà thông minh phi thường, mỹ lệ phi thường, hạng đàn bà như cô, khó nhẫn nại nhất, là đau đớn trên thân thể mình.

Tiêu Thiếu Anh đưa tờ giấy cô viết lại nhìn qua một lượt, y bỗng lớn tiếng gọi :

- Cát Thành!

Y biết bên ngoài nhất định có người đang đứng đó, y cũng biết Cát Thành và Quách Ngọc Nương nhất định có liên hệ gì đó không phải tầm thường.

Cát Thành vốn là người đàn ông rất cường tráng.

- Có mặt...

Bên ngoài có người ứng tiếng bước vào. Người bước vào, quả nhiên là Cát Thành.

Tiêu Thiếu Anh lạnh lùng nói :

- Người có muốn sống không vậy?

Cát Thành gật gật đầu, mặt y đã hoàn toàn biến sắc hẳn.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Nếu người còn muốn sống, mau mau đem tờ giấy này lại chỗ lão gia tử.

Cát Thành đi rất nhanh.

Quách Ngọc Nương nhìn y chạy ra, rồi lại nhìn nhìn Tiêu Thiếu Anh, cô bỗng bật cười.

Cô lắc đầu nói :

- Cái bài thơ này của anh, thật tình không được hay lắm.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Tôi đâu phải là Lý Bạch.

Quách Ngọc Nương nói :

- Chuyện này, anh làm cũng không hay lắm.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Sao?

Quách Ngọc Nương nói :

- Thật tình tôi không ngờ anh làm chuyện gì buồn cười như vậy.

Tiêu Thiếu Anh hỏi :

- Chuyện này rất buồn cười?

Quách Ngọc Nương cười lạt nói :

- Không những buồn cười, thật ra là buồn cười muốn chết luôn.

Tiêu Thiếu Anh hỏi :

- Muốn chết ai luôn?

Quách Ngọc Nương nói :

- Dĩ nhiên là không phải là chết tôi, lão gia tử không phải là kẻ ngốc.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Ông ta vốn không ngốc tí nào.

Quách Ngọc Nương hỏi :

- Không lẽ anh nghĩ rằng ông ta thấy bài thơ đó, bèn tin ngay tôi là người của Thanh Long hội?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Không lẽ cô không phải sao?

Quách Ngọc Nương lại thở ra nói :

- Bất kể tôi có hay không, hiện tại không còn quan hệ nữa rồi.

Tiêu Thiếu Anh hỏi :

- Tại sao vậy?

Quách Ngọc Nương nói :

- Bởi vì anh đã làm một chuyện ngu xuẩn, vừa đáng thương vừa buồn cười.

Tiêu Thiếu Anh bỗng cười lên một tiếng nói :

- Chỉ bất quá, chuyện này quả là chết người thật.

Y không nói tiếp, Quách Ngọc Nương cũng không hỏi thêm, bọn họ đều nghe tiếng chân ngoài cửa.

Tiếng chân giống mèo, đập trên lá khô, nhẹ như một cơn gió thoảng, lão gia tử rút cuộc đã tới.

Gương mặt trắng bệch của Tiêu Thiếu Anh, bỗng chớp lên một màn hồng hừng phấn. Y biết tất cả mọi sự, hiện tại đều đã sắp đến hồi kết cuộc. Kết cuộc vốn do một tay y làm ra!

Xem tiếp hồi 9 [Thù hận](#)

ĐA TÌNH HOÀN

Hồi 9 Chém giết tơ bời

Không có tiếng gõ cửa, cửa đã bị đẩy ra.

Cát Đình Hương chậm chậm bước vào, bước đến trước mặt Quách Ngọc Nương.

Hai nắm tay của lão nắm chặt lại, ánh mắt tựa như lưỡi đao đã tuốt ra khỏi vỏ, lão nhìn lom lom vào mặt Quách Ngọc Nương.

Quách Ngọc Nương thở ra một hơi nói :

- Ông đã đến rồi đấy, mau mau kêu y buông tay em ra.

Cát Đình Hương không hề mở miệng.

Lão đang nhìn y phục nhàu nát của cô, đầu tóc tán loạn của cô, ánh mắt bỗng tràn đầy vẻ bi thương và phần nộ.

Lão chậm chậm thò tay ra, mở tung bàn tay, bàn tay của lão đang dầm đầy mồ hôi, và đang run rẩy.

Trong lòng bàn tay lão có một tờ giấy vò nát, lão bỗng hỏi :

- Đây có phải là của cô viết không?

Quách Ngọc Nương cắn chặt răng nói :

- Y bắt em viết đấy, mỗi chữ đều vậy.

Cát Đình Hương nói :

- Dĩ nhiên là vậy.

Quách Ngọc Nương nói :

- Ông biết rồi sao?

Cát Đình Hương lạnh lùng nói :

- Chẳng ai cam tâm tình nguyện viết xuống tội trạng của mình cả.

Quách Ngọc Nương nói :

- Nhưng những lời viết trên đó, đâu phải là ý của em đâu.

Cát Đình Hương nói :

- Ta chỉ hỏi cô, đây có phải là bút tích của cô không ?

Quách Ngọc Nương chỉ còn nước thừa nhận :

- Đúng vậy.

Cát Đình Hương bỗng cười lạt nói :

- Cô tự mình xem đi, đây có phải là bút tích của cùng một người?

Lão ném đám giấy nhàu nát lại trước mặt Quách Ngọc Nương.

Quách Ngọc Nương mở ra, cô phát hiện ra có hai tờ giấy trong đó, một tờ là bài thơ lúc nãy, còn một tờ là một lá thư.

Mồng chín tháng chín, không quy thuận, thì phải chết!

Đây là thông điệp của Thanh Long hội, xem nét chữ cũng dùng tay trái viết.

Hai tờ giấy đều có nét chữ giống hoàn toàn như nhau, chỉ bất quá ...

Quách Ngọc Nương bỗng la lên :

- Đây ... đây không phải chữ em viết.

Cát Đình Hương cười lạt nói :

- Lúc nãy cô cũng có thừa nhận đâu.

Quách Ngọc Nương nói :

- Lúc nãy em còn chưa nhận ra, đây không phải là tờ giấy em viết.

Vốn thuộc Thanh Long hội

Đến đây làm gian tế ...

Câu thơ trên tờ giấy tuy cũng là một, nhưng nét chữ không còn phải vậy.

Dĩ nhiên cô nhận ra được nét chữ của mình viết.

Ai là người viết bài thơ giống vậy để hại cô?

Cát Đình Hương hỏi :

- Tờ giấy này có phải ở nơi đây không?

Quách Ngọc Nương gật gật đầu, trên bàn còn có một chồng giấy tương tự.

Cát Đình Hương hỏi :

- Mục viết ra bài thơ này, có phải là ở đây không?

Quách Ngọc Nương chỉ còn nước gật đầu.

Cát Đình Hương nói :

- Ta đã hỏi Cát Thành, y cũng biết đây là tờ giấy Tiêu Thiếu Anh đã bức bách cô viết ra, y tiếp lấy tờ giấy, lập tức đem lại giao cho ta, dù có người muốn giả tạo ra một tờ khác, cũng nhất định không thể

nào kịp, huống gì người khác cũng không có cùng một thứ mực, cùng một thứ giấy.

Quách Ngọc Nương nói :

- Nhưng em ...

Cát Đình Hương ngắt ngang lời của cô, lão lạnh lùng nói :

- Hiện tại chắc cô đã biết rõ, Tiêu Thiếu Anh cố ý bắt cô viết bài thơ này bằng tay trái, bởi vì y chỉ bất quá muốn gạt cô viết nét chữ ra.

Trái tim của Quách Ngọc Nương đã chìm hẳn xuống.

Cô bỗng phát hiện ra, chuyện này quả thật không buồn cười chút nào, quả thật muốn chết người thật!

Tiêu Thiếu Anh thở ra một hơi, cười khở nói :

- Tôi vốn không thể ngờ cô ta lại là người của Thanh Long hội, lại càng không ngờ cô ta bỗng hạ độc thủ ám toán tôi, may mà tôi chưa say, nếu không nhát đao đó đã lấy mạng tôi rồi.

Quách Ngọc Nương lại la lớn lên :

- Người có điên không ...

Cát Đình Hương nói :

- Y không điên, cô mới là điên, cô vốn không nên đi làm cái chuyện ngu xuẩn này.

Quách Ngọc Nương nói :

- Nhưng em không hề ám toán y, em chẳng hề động thủ, làm gì y!

Cát Đình Hương nói :

- Nhát đao đó không phải cô đâm sao?

Quách Ngọc Nương nói :

- Nhất định không phải.

Cát Đình Hương cười lạt nói :

- Nếu không phải cô, không lẽ lại là y?

Không ai hạ độc thủ vào chính mình!

Bất kỳ ai cũng nhìn ra được, Tiêu Thiếu Anh không phải là kẻ điên.

Cát Đình Hương nói :

- Y giết xong Vương Đồng, y biết quá nhiều bí mật, lại quá thông minh, hiện tại cách mỏng chín tháng chín cũng không xa, cô không thể nào để y sống đến ngày đó.

Quách Ngọc Nương nói :

- Nhưng em đã biết võ công của y quá rõ, tại sao em muốn tự mình ra tay?

Cát Đình Hương nói :

- Bởi vì cô biết y có tình ý với cô, không những vậy còn bị thương, chính là cơ hội tốt nhất cho cô.

Ánh mắt của lão lại tràn đầy bi thương và phần hận, lão chậm chậm nói :

- Chỉ tiếc là không những cô xem thường y quá, cô cũng nhìn lầm y, y không phải là thứ đàn ông vì đàn bà mà đâm đầu vào chỗ chết, trên đời này không có người đàn bà nào gạt được y, ngay cả cô cũng không thể.

Quách Ngọc Nương nói :

- Nhưng ...

Cát Đình Hương nắm chặt hai tay nói :

- Nhưng cô lại cơ hồ gạt được ta.

Quách Ngọc Nương hỏi :

- Không lẽ ông ... ông thà tin y, chứ không tin vào em?

Cát Đình Hương nói :

- Ta vốn là thà tin vào cô ...

Muốn một lão già thừa nhận mình bị một người đàn bà mình yêu thương, gạt gẫm mình, đúng là một thứ thống khổ khó mà chịu đựng cho nổi.

Gương mặt kiên nghị nghiêm trang của lão đã nhăn nhó lại vì thống khổ, lão buồn rầu nói :

- Ta cũng thà giết y đi, nói y là một tên dối trá, đang oan uổng cô.

Quách Ngọc Nương bỗng cười lạt nói :

- Nhưng ông làm vậy không được, vì ông là Cát Đình Hương, là một tay đại anh hùng siêu quần bạt tụy, dĩ nhiên ông không thể vì một người đàn bà, mà hủy đi cái danh vọng của ông.

Cát Đình Hương nói :

- Tuyệt đối không thể.

Quách Ngọc Nương nói :

- Vì để biểu hiện ông là kẻ dững cảm ra sao, quyết tâm ra sao, ông đành phải giết tôi thôi?

Cát Đình Hương nói :

- Thương Hương đường có được tới ngày nay, không phải chỉ do một mình ta làm nên, Thương

Hương đường có sự nghiệp đó, cũng không biết đã phải chôn đi bao nhiêu hài cốt, dù cho ta không tiếc để cô hủy nó đi, những anh hồn đã chết rồi sẽ không chịu đáp ứng.

Lão chậm chậm quay người lại, trầm giọng hô lên :

- Cát Tân!

Cát Tân đứng ngay trước cửa.

Trong bóng đêm, xem ra y càng lộ vẻ trấn định và lạnh lùng, làm như y đã biến thành một Vương Đồng thứ hai.

Nhiệm vụ của Vương Đồng thường thường chỉ có một thứ :

- Giết người!

Tiêu Thiếu Anh buông tay Quách Ngọc Nương ra, y biết bây giờ cô chẳng khác gì một người đã chết!

Cát Đình Hương chẳng thèm nhìn cô thêm nữa con mắt, lão nắm chặt hai nắm tay lại, gân xanh nổi lên, lão đã hạ quyết tâm!

Cát Đình Hương đã quyết tâm rồi, còn ai có thể dao động được nữa không?

Quách Ngọc Nương bỗng xông ra, nắm lấy chéo áo của lão, gào lên :

- Tại sao ông kêu người khác lại giết tôi, tại sao ông không dám tự tay mình động thủ đi?

Cát Đình Hương đưa tay chặt một cái, vạt áo đứt ra.

Đây chính là câu trả lời của lão, ân tình giữa bọn họ, cũng chính như vạt áo vừa mới chém đứt đoạn!

Quách Ngọc Nương cắn chặt răng, cười nhạt nói :

- Bất kể ra sao, tôi cũng là người đàn bà của ông nếu ông là một tay nam tử hán thật, ông muốn giết tôi, thì cũng nên tự tay động thủ !

Cô bỗng mở phanh ngực áo ra, để lộ bộ ngực trắng ngần như tuyết.

- Chỉ cần ông nhấn tâm hạ thủ, ông cứ việc rút đao ra, móc lấy trái tim của tôi.

Cô biết lão nhất định không thể nào nhấn tâm hạ thủ, cô rất hiểu tình cảm và dục vọng của lão đối với cô.

Chỉ tiếc là lần này cô đã nghĩ lầm.

Ánh mắt của Cát Đình Hương không có dục vọng, chỉ có phần nộ trong đó.

Cặp nhũ hoa nõn nà không một tí vết kia, vốn là vật lão trân quý muôn vàn, bây giờ lão mới biết, không phải chỉ có lão là người duy nhất ve vuốt qua nó.

Lửa ghen thiêu đốt, thậm chí còn cuồng liệt hơn cả lửa hận.

Lão đã là ông già.

Cô lại còn quá trẻ.

Chỉ cần cô còn đó, sớm muộn gì cũng có một ngày thuộc về người khác.

- Cô muốn tôi tự tay giết cô thật sao?

Quách Ngọc Nương ưỡn ngực lên, nói :

- Chỉ cần ông nhấn tâm được, tôi tình nguyện chết về tay ông.

Cát Đình Hương nói :

- Được!

Tiếng “được” vừa ra khỏi miệng, thanh đao cũng đã vung ra.

Ánh đao lóe lên, đâm như điện xẹt vào lồng ngực của cô.

Quách Ngọc Nương nhìn lão kinh ngạc, cặp mắt mỹ lệ đã từ từ lồi hẳn ra ngoài, đầy vẻ kinh hoàng và sợ hãi.

Cô chết cũng không thể tin được lão đã hạ thủ thật.

- Ông ... ông ác độc thật ...

Đây là câu cuối cùng cô thốt ra.

* * * * *

Đêm đã khuya.

Gió đêm đã lạnh muốn thấu xương, thân hình mềm mại ấm áp của Quách Ngọc Nương đã từ từ lạnh băng, khắp nơi cũng đều băng giá.

Cát Đình Hương đứng bất động ở đó, đuôi mắt giật giật không ngớt, vết nhăn nếp nhăn càng hằn sâu trên gương mặt, làm như lão bỗng già đi mất mười tuổi.

Tiêu Thiếu Anh nhìn lão, y bỗng cười lớn lên, cười không ngớt.

Cát Đình Hương nhin không nổi gần giọng hét lớn :

- Câm mồm lại!

Tiêu Thiếu Anh vẫn còn đang cười :

- Tôi không câm miệng lại được, tôi nhin không được phải cười.

Cát Đình Hương tức giận hỏi :

- Tại sao?

Tiêu Thiếu Anh cười nói :

- Bất cứ ai giết lầm người, tôi đều nhìn không được phải cười.

Cát Đình Hương bỗng quay phắt người lại, nhìn y trừng trừng, đồng tử con mắt lão thu nhỏ lại, toàn thân lão đang cứng ngắc ra đó :

- Ta giết lầm cô ta?

Tiêu Thiếu Anh gật gật đầu, mỉm cười nói :

- Sai quá chừng thôi.

Cát Đình Hương làm như bị người ta đâm cho một quyền vào ngực, ngay cả đứng cũng đứng không vững!

- Cô ta không phải là người trong Thanh Long hội?

- Không phải!

- Cô ta không ám toán người?

- Không phải!

Tiêu Thiếu Anh rút cây đao trên ngực ra, lưỡi đao rất ngắn, vết thương không sâu lắm :

- Cây đao này tôi đã tự tay chế tạo ra, tôi chỉ bắt quá nhẹ nhẽu đâm cho mình một cái.

- Nhưng nét chữ đó ...

- Nét chữ đó cũng không phải của cô ta, cái tờ giấy này không phải của cô ta viết.

Tiêu Thiếu Anh mỉm cười nói :

- Cái tờ cô ta viết đã bị người đổi tráo giữa đường rồi.

Cát Đình Hương loạng choạng lùi lại, ngã xuống một chiếc ghế.

Biến cố xảy ra quá lớn cho lão ... bất cứ cho người nào khác. Tự tay giết người đàn bà mình thương yêu, vốn là thứ thống khổ không cách nào nhẫn nại nổi, huống gì lão lại giết lầm.

Tiêu Thiếu Anh mỉm cười nói :

- Bài thơ này vốn là do tôi làm, giấy viết cũng trong phòng tôi, tôi đã kêu người viết trước một tờ từ lâu.

- Ba phong thơ kia cũng là người viết sao?

- Đúng vậy.

- Người mới thật là gian tế của Thanh Long hội?

- Sai rồi.

- Rốt cuộc người là ai?

- Là kẻ đang chờ cơ hội thanh toán món nợ với ông.

Tiêu Thiếu Anh nói tiếp :

- Đã chờ hai năm nay rồi.

- Hai năm?

- Hai năm trước, tôi bị trục xuất ra khỏi Song Hoàn Môn, vốn là để đối phó với ông.

Tiêu Thiếu Anh cười cười nói tiếp :

- Ông phải nên biết là, dù tôi có uống say đến đâu, cũng không đi làm những chuyện như vậy.

Cát Đình Hương lại lộ vẻ kinh ngạc vô cùng :

- Không lẽ người không hề bị trục xuất ra khỏi Song Hoàn Môn?

Tiêu Thiếu Anh hỏi :

- Có phải ông nghĩ rằng mình đáng ra phải biết chuyện bí mật này?

Cát Đình Hương hỏi :

- Tại sao?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Hai năm trước chúng tôi đã biết Song Hoàn Môn có gian tế của ông trong đó, vì vậy bí mật này, ngoài tiên sư và Thịnh Như Lan ra, không hề có ai khác biết được.

Cát Đình Hương nói :

- Chỉ tiếc là người vẫn còn chưa biết gian tế của chúng ta là ai.

Tiêu Thiếu Anh thở ra nói :

- Quả thật chúng tôi không nhìn ra được ai là người đã bị ông mua chuộc, đệ tử của Song Hoàn Môn vốn đều là những tay nam nhi bằng sắt bằng thép.

Cát Đình Hương cười lạt nói :

- Người bằng sắt bằng thép cũng có giá tiền vậy.

Tiêu Thiếu Anh hần học nói :

- Chỉ hận là chúng tôi tìm không ra được y, chứ tìm được, Song Hoàn Môn cũng không đến nỗi bị thua tàn tệ như vậy.

Cát Đình Hương nói :

- Vì vậy bây giờ cho dù người đã biết y là ai, cũng đã quá muộn.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Vẫn còn chưa muộn lắm.

Cát Đình Hương hỏi :

- Hiện tại người chắc trong tay sẽ đánh bại được ta?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Hiện tại tôi đã đánh bại ông rồi!

Cát Đình Hương lạnh lùng nói :

- Câu nói đó e rằng có hơi sớm một chút chăng?

Lão bỗng vung tay lên, hô một tiếng lớn :

- Cát Tân!

- Có mặt!

Cát Tân không lộ vẻ gì trên mặt, ánh mắt của y như một lưỡi đao dính vào người Tiêu Thiếu Anh!

Y biết nhiệm vụ của mình.

Nhiệm vụ của y là giết người!

Nhưng Tiêu Thiếu Anh lại bật cười, y mỉm cười hỏi :

- Lão ta muốn người lại giết ta?

Cát Tân nói :

- Đúng vậy.

Tiêu Thiếu Anh hỏi :

- Có phải người muốn giết ta thật không?

Cát Tân nói :

- Không phải.

Tiêu Thiếu Anh hỏi :

- Người muốn giết ai đây?

* * * * *

Trái tim của Cát Đình Hương chìm xuống.

Người Cát Tân muốn giết, chẳng phải là Tiêu Thiếu Anh, mà là lão.

Lúc trước tuy lão nhất định không thể nào ngờ được, nhưng bây giờ lão bỗng hoàn toàn hiểu ra.

Gian tặc trong Thương Hương đường, chẳng phải là Vương Đồng, lại càng không phải là Quách Ngọc Nương.

- Thì ra kẻ gian tặc duy nhất trong Thương Hương đường lại là người.

Cát Tân thừa nhận :

- Người bạn duy nhất của tôi, chính là Tiêu Thiếu Anh!

Cát Đình Hương hỏi :

- Có phải y kêu người lại đây?

Cát Tân cười nhạt nói :

- Nếu không phải vì y, làm sao tôi chịu đi làm nô tài cho họ Cát của ông?

Cát Đình Hương thở dài nói :

- Chỉ hận lúc đó ta không tra xét rõ ràng lai lịch của người.

Cát Tân lạnh lùng nói :

- Lúc đó ông đâu tính trọng dụng tôi, cũng chẳng ai bỏ công đi điều tra lai lịch một đứa nô tài.

Cát Đình Hương nói :

- Người tính cũng đúng lắm đấy.

Cát Tân nói :

- Nếu không tính đúng, tôi cũng chẳng lại đây.

Cát Đình Hương hỏi :

- Hai phong thư kia là do người viết ra?

Cát Tân nói :

- Đúng, không sai một chữ.

Cát Đình Hương thở ra :

- Ta phải nghĩ ra mới phải, muốn vào thư phòng của ta, không ai dễ dàng bằng người.

Cát Tân nói :

- Chỉ tiếc là ông chưa bao giờ nghĩ đến.

Tiêu Thiếu Anh cười cười nói :

- Bởi vì ông cứ lo lắng chuyện Thanh Long hội, để hết tâm trí ra đề phòng bọn họ, vì vậy chẳng còn tâm tư đâu mà đi chú ý chuyện khác.

Cát Tân nói :

- Ông cho rằng Song Hoàn Môn đã bại trận hoàn toàn, không còn gì đáng lo nữa.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Nhưng ông quên mất, trong Song Hoàn Môn, còn có một Tiêu Thiếu Anh!

Cát Đình Hương hỏi :

- Không lẽ Thanh Long hội không hề lại tìm ta sao?

Cát Tân nói :

- Không.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Chúng tôi chỉ bắt quá lợi dụng ba tiếng Thanh Long hội, để dẫn khai sự chú ý của ông, để ông khẩn trương lên.

Bất kỳ ai tâm tình đã khẩn trương lên, đều không khỏi bị sơ xuất.

Bất kỳ sơ xuất nhỏ cách mấy, đều có thể tạo thành lầm lỗi trí mệnh.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Vương Đồng không hề đi tìm tôi, chính là tôi đi tìm y, tôi kêu Cát Tân tìm cách giữ y lại.

Cát Tân nói :

- Tôi là kẻ thân tín của ông, y cũng như ông vậy, y nằm mộng cũng không ngờ gì đến tôi.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Trong Thương Hương đường, chỉ có y là người tôi chân chính cố kỵ nhất.

Cát Đình Hương nói :

- Vì vậy, người đã quyết định hạ độc thủ với ta, người nhất định phải giết y trước.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Thật ra, tôi cũng có thể chờ thêm vài ngày nữa, nhưng ...

Cát Đình Hương nói :

- Nhưng người không chờ.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Bởi vì tôi không thể nào chờ được nữa.

Cát Đình Hương hỏi :

- Tại sao?

Tiêu Thiếu Anh thở ra nói :

- Bởi vì lòng dạ tôi không cứng rắn nổi, bởi vì ông đối với tôi, thật tình quá tử tế, tôi sợ tôi sẽ đổi ý.

Cho đến bây giờ, Cát Đình Hương mới hiểu ra, tại sao lúc Tiêu Thiếu Anh nhìn lão, vẻ mặt lại kỳ quái như vậy.

Đây đúng là chuyện đáng sợ, đáng sợ cho lòng tin của mình.

Cát Đình Hương nói :

- Có phải người sợ người sẽ không thể nhẫn tâm hạ độc thủ vào ta?

Tiêu Thiếu Anh thở dài nói :

- Đúng là tôi sợ, sợ muốn chết luôn. Tôi đã bỏ ra cái giá quá đắt rồi.

Cát Đình Hương hỏi :

- Người bỏ ra cái giá gì?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Ít nhất tôi đã bỏ mất bàn tay.

Cát Đình Hương hỏi :

- Bàn tay đó cũng là chính người tự tay chặt đi?

Tiêu Thiếu Anh gật gật đầu nói :

- Tôi không khi nào để ông nghi ngờ tôi, tôi cũng biết Vương Đồng rất có giá trị trong đầu ông, tôi bỗng giết y đi, ông sẽ không khỏi nghi ngờ tôi.

Cát Đình Hương nói :

- Người là một đối thủ thật phi phàm, ta muốn đối phó người, phải dùng thủ đoạn phi phàm, cũng phải bỏ ra cái giá thật phi phàm.

Lão chậm chậm nói tiếp :

- Bất kể ra sao, lấy một bàn tay đổi lấy cái mạng của Vương Đồng, cũng đáng giá lắm.

Cát Tân nói :

- Không những y là một trợ thủ đắc lực nhất của ông, y còn là người bạn trung thực của ông nữa.

Cát Đình Hương buồn rầu nói :

- Nhưng ta lại lấy mất nhìn y chết về tay người.

Cát Tân lạnh lùng nói :

- Tôi không thể nào để y có cơ hội mở miệng.

Tiêu Thiếu Anh hững hờ nói :

- Thật ra, dù y có cơ hội mở miệng, ông cũng chắc gì đã tin vào lời của y.

Cát Đình Hương nói :

- Ta ...

Tiêu Thiếu Anh ngắt lời lão :

- Quách Ngọc Nương không phải là có cơ hội mở miệng ra sao, nhưng lời cô ta nói, không phải ông chẳng tin được chữ nào sao?

Gương mặt của Cát Đình Hương nhăn nhúm lại vì thống khổ. Cả đời lão, làm chuyện gì trước giờ không bao giờ hối hận, nhưng hiện tại, trong lòng lão, hối hận tựa như con rắn độc, đang cắn xé lấy trái tim lão.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Hiện tại dĩ nhiên là ông cũng đã rõ, bài thơ cô ta viết xuống, nét chữ tại sao lại giống phong thư của tôi in hệt?

Cát Đình Hương nói :

- Bởi vì đây cũng là của Cát Tân ngụy tạo ra.

Tiêu Thiếu Anh gật gật đầu nói :

- Tôi kêu Cát Thành đem tờ giấy có bài thơ đưa lại cho ông, tôi biết y nhất định sẽ giao cho người đứng trước cửa là Cát Tân trước.

Cát Đình Hương nói :

- Vì vậy người bên kêu y viết trước một tờ, để sẵn trong người.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Y còn chưa bước vào, đã tráo tờ giấy của Quách Ngọc Nương viết rồi.

Cái kế này không những cay độc, mà còn rất chu mật.

Cát Đình Hương nói :

- Cô ta không có thù hận gì với người, tại sao người lại nhất định muốn cô ta phải chết?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Không những tôi muốn cô ta chết, tôi còn muốn cô ta chết về tay ông.

Cát Đình Hương hỏi :

- Tại sao?

Ánh mắt của Tiêu Thiếu Anh bỗng đầy vẻ thù hận, y nói từng tiếng một :

- Bởi vì Thịnh Như Lan cũng chết về tay ông.

Cát Đình Hương hỏi :

- Thịnh Như Lan? Con gái của Thịnh Thiên Bá?

Cát Đình Hương lại nói :

- Không phải là người vì cô ta, mới bị trục xuất ra khỏi Song Hoàn Môn sao?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Tôi đã nói rồi, đó chỉ bất quá là một cái cớ, một thủ đoạn để đối phó với ông.

Thật ra ...

Cát Đình Hương nói :

- Thật ra, cô ta là tình nhân của người?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Không những là tình nhân của tôi, mà cũng là vợ của tôi, nếu không phải vì ông, chúng tôi vốn có thể sống một cuộc đời sung sướng với nhau, chúng tôi còn đã tính đầu vào đó, sinh ba đứa con trai, hai đứa con gái.

Gương mặt của y đã bị nhăn nhó lại vì đau đớn, ngay cả cặp mắt cũng đỏ ngầu lên :

- Nhưng ông đã giết nàng, vì vậy tôi cũng muốn ông tự tay giết người đàn bà ông yêu thương nhất đời!

Thù hận!

Đây chính là thù hận!

Đây vốn là thứ tình cảm, trừ khi phải phục thù xong, không thể nào có cách gì làm tiêu giải đi được, có lúc nó còn mãnh liệt hơn cả tình yêu.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Hiện tại ông đã chính mắt nhìn người bạn trung thực nhất của mình chết dưới lưỡi đao, rồi lại chính tay giết người đàn bà ông thương yêu nhất đời, ông sống đó mà còn có gì ý tứ nữa?

Cát Đình Hương hỏi :

- Người muốn ta chết?

Tiêu Thiếu Anh lạnh lùng nói :

- Tôi cũng không nhất định ông phải chết, bởi vì tôi biết dù ông còn sống đó, cũng như là một người đã chết.

Cát Đình Hương nắm chặt hai nắm tay, lão nhìn y chăm chăm, rồi bỗng hỏi :

- Còn người? Hiện tại người sống đó mà có nhiều ý tứ lắm sao?

Câu nói đó cũng như một ngọn roi, đánh mạnh lên người Tiêu Thiếu Anh!

... Báo thù có phải làm cho người ta quên được đi bao nhiêu thống khổ và thù hận?

... Bao nhiêu thứ đã bị hủy diệt hết rồi, có phải vì báo thù mà lại sống trở lại?

Tiêu Thiếu Anh không trả lời được.

Trên thế gian đã có loài người, thì sẽ có yêu thương.

Có yêu thương, thì sẽ có thù hận.

Vấn đề đó đã có ngay từ buổi ban đầu, không những vậy còn lưu truyền mãi, cho đến lúc nào loài người bị hủy diệt hết mới thôi.

Thịnh Thiên Bá mười sáu tuổi ra xuất đạo, tunh hoành giang hồ bốn chục năm, trải qua mấy trăm trận, một mình khai sáng ra Song Hoàn Môn, cũng coi như là oai phong một đời, hiện tại còn lưu lại, chỉ bất quá là cặp vòng thể thôi.

Không chừng lão ta còn không chỉ để lại có bao nhiêu đó.

... Còn có gì nữa?

Thù hận!

Cát Đình Hương bỗng nhớ lại lời Quách Ngọc Nương nói với lão, hiện tại Quách Ngọc Nương đã chết, thù hận thì vẫn còn đó.

Hiện tại lão mới biết thù hận là chuyện đáng sợ đến đâu.

Cát Đình Hương thở dài nói :

- Người vốn có thể sống một cuộc đời sung sướng, bởi vì ta có thể để cho người sống sung sướng hơn đại đa số những người khác, thậm chí, ta còn tính giao Thương Hương đường lại cho người, nhưng người thà chém đứt bàn tay của mình, thà làm kẻ tàn phế suốt đời.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Bây giờ có phải ông đã hiểu rõ tại sao tôi làm vậy ?

Cát Đình Hương gật gật đầu, nói :

- Ta hiểu rõ rồi, người làm vậy vì thù hận.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Đúng vậy, thù hận!

Cát Đình Hương nói :

- Vì vậy dù ta có hiểu rõ đấy, nhưng người đánh bại ta không phải là người, lại càng không phải là Song Hoàn Môn.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Tôi hiểu.

Cát Đình Hương nói :

- Tốt nhất là người vĩnh viễn không nên quên điều đó.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Tôi nhất định sẽ không bao giờ quên.

Cát Đình Hương cười cười, lão nói :

- Chỉ tiếc là người còn quên mất một chuyện.

Tiêu Thiếu Anh hỏi :

- Sao?

Cát Đình Hương nói :

- Người quên mất ... một người.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Sao?

Cát Đình Hương nói :

- Cái người chân chính bán đứng Song Hoàn Môn đó.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Ông làm rồi, tôi càng không quên được hẳn.

Cát Đình Hương hỏi :

- Người biết y là ai rồi sao?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Lý Thiên Sơn.

Cát Đình Hương lại lộ vẻ kinh ngạc rõ ràng :

- Sao người biết chắc chắn là y?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Bởi vì tôi tìm không ra thi thể của hắn.

Cát Đình Hương hỏi :

- Người đã đi tìm rồi sao?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Tôi đã tìm trong đám loạn thạch ở gò núi đó hết cả mười ba ngày.

Cát Đình Hương thở ra một hơi dài.

Thật tình lão không ngờ rằng Tiêu Thiếu Anh lại làm được chuyện như vậy, trên đời này vốn không có ai làm được.

Điều duy nhất khiến người ta làm được, chỉ có thù hận!

- Người đã biết y ở đâu chưa?

Tiêu Thiếu Anh gật gật đầu nói :

- Ông không nên quan tâm đến Tôn Tân quá như vậy, y không phải là Tôn Tân, y là Lý Thiên Sơn.

Cát Đình Hương nói :

- Chỉ dựa vào điểm đó thôi, người đã nhìn ra được sao?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Còn có một điểm nữa.

Cát Đình Hương hỏi :

- Điểm gì?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Ông nói Tôn Tân bị thương vì cú chưởng của Lý Thiên Sơn, vì vậy mới bị nội thương nặng như vậy, nhưng tôi thì có biết, nội lực của Lý Thiên Sơn không cao thâm gì, chưởng lực cũng không trầm trọng.

Y cười lạt nói tiếp :

- Bởi vì trước giờ hắn là người thông minh, người thông minh lúc nào cũng không chịu được cực khổ, lúc nào cũng muốn đi đường gần hơn, muốn luyện nội lực và chưởng lực, chẳng có con đường nào gần để đi cả. Không những vậy, căn phòng đó lại quá u ám, “Tôn Tân” lại cứ trùm mền núp trong đó, không dám lộ mặt ra ngoài.

Cát Đình Hương nói :

- Vì vậy người đã nhận ra được y từ lâu?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Tuy không từ lâu, nhưng cũng không trễ lắm.

Cát Đình Hương hỏi :

- Tại sao người không hạ thủ giết y?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Tôi cũng không gấp gì.

Cát Đình Hương hỏi :

- Tại sao?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Bởi vì ông đã là một lão già, lại không có con trai, đợi ông trăm tuổi rồi, một dãy giang sơn này là của tôi, vì vậy chỉ cần ông chết đi, y không có cách gì sống nổi.

Cát Đình Hương cười khỏ nói :

- Xem ra những lời ta nói, quả thật người đều không quên.

Tiêu Thiếu Anh hững hờ nói :

- Bởi vì tôi cũng biết, lời nói của kẻ thù, thường thường còn có giá trị hơn bạn bè nhiều lắm.

Cát Đình Hương nhìn nhìn y, ánh mắt của lão đã hoàn toàn trống không, lại giống như đang nhìn về phương trời xa xăm. Phương trời xa xăm cũng chỉ có một màn đêm tối.

- Thịnh Thiên Bá lúc chết cũng nói một câu, ta còn chưa quên.

Cát Đình Hương bỗng nói.

- Ông ta nói gì?

- Ta hỏi ông ta, còn muốn sống nữa không? Y trả lời là, một người đến lúc nên chết rồi, nếu còn muốn sống nữa, thì người đó không những ngu xuẩn mà còn rất buồn cười.

- Ông không muốn làm một người buồn cười?

- Ta không muốn.

Cát Đình Hương nói :

- Ta tuyệt đối không muốn vậy.

Lão bỗng bước lại, dưới bàn tay lão bày ra một cặp ngân hoàn sáng loang loáng.

Đa Tình Hoàn!

Trên vòng có mười ba cái ngấn.

- Giết một người, là khắc xuống vòng một ngấn đao.

Cát Đình Hương lại khắc lên cái vòng một ngấn nữa.

Tiêu Thiếu Anh nhin không nổi hỏi :

- Ông cũng muốn dùng cặp vòng này để giết người?

Cát Đình Hương nói :

- Đúng vậy.

Tiêu Thiếu Anh hỏi :

- Ông muốn giết ai?

Cát Đình Hương nói :

- Ta.

Vòng còn đang sáng rực, lão chậm chậm nói tiếp :

- Cặp Đa Tình Hoàn này dưới mắt ta tuy không đáng một đồng, nhưng nó để lại cừu hận nhiều quá chừng, cặp Đa Tình Hoàn này tuy vĩnh viễn không cách nào đánh bại được ta, nhưng cừu hận còn để lại, đủ để hủy diệt con người ta.

Giọng nói của lão rất nhỏ, nhưng cặp vòng trong tay lão đã đưa cao lên.

Bỗng ánh vòng màu bạc lóe lên, đập mạnh xuống.

Máu tươi tung tóe như những giọt mưa.

Người của Cát Đình Hương đã ngã xuống, ngã trong vũng máu của mình, lão bỗng loạng choạng rãng bò dậy :

- Còn một chuyện, người cũng không được quên.

Tiêu Thiếu Anh đang lắng nghe.

Y không hề muốn nghe nhưng không thể không nghe, bởi vì y biết một người trước giờ lâm tử, nói ra lời nào, nhất định đều có giá trị vô cùng.

Tiêu Thiếu Anh đồng tai nghe.

Cát Đình Hương không hề làm y thất vọng :

- Giết ta không phải là Đa Tình Hoàn, mà là thù hận!

* * * * *

Nếu bạn nghe kể câu chuyện này, bạn phải hiểu rằng, câu chuyện đã cho chúng ta một bài học!

Chính bản thân của thù hận, là một thứ vũ khí, không những vậy, nó còn là một thứ vũ khí đáng sợ nhất.

Vì vậy vũ khí thứ tư này, không phải là Đa Tình Hoàn, mà là thù hận.

Nếu bạn đã nghe kể câu chuyện này, thì tốt nhất là tiếp tục nghe thêm, vì hiện tại còn chưa phải là kết cuộc của câu chuyện.

* * * * *

Đêm khuya, còn khuya nữa.

Trong sân yên tĩnh, không có bóng người, cũng không có tiếng người.

Người đâu rồi?

- Nhà bếp đều làm cơm cho mỗi nơi ba lần, mỗi lần đặt mười bàn.

Cát Tân đang mỉm cười đặc ý :

- Tối nay tôi đã thêm đồ ăn vào mỗi nơi.

- Đồ ăn gì?

- Thịt xào phổ thông thôi, nhưng chất liệu thì mua từ Thần Châu về.

- Chất liệu gì?

- Hạp Thụy Thái (cơm buồn ngủ).

Tiêu Thiếu Anh bật cười :

- Thảo nào mà bọn họ không ngủ say như vậy.

Tuy y đang cười, nụ cười xem ra rất trống vắng, phục thù không hề đem lại thỏa mãn, sung sướng gì cho y, hiện tại y còn cảm thấy ngược lại trống lỗng như đã mất gì đó.

Trong cái sân thứ tám, màn đêm dày đặc, nhưng song cửa nhỏ còn có ánh đèn chiếu ra.

Một cái đèn lu mờ như hạt đậu.

Bệnh nhân nằm trên giường đã ngồi dậy, ngồi dưới ánh đèn, chờ đợi.

Ánh đèn chiếu trên mặt y gương mặt xương xẩu vàng vọt, quả nhiên là bệnh lâu ngày chưa khỏi.

Nhưng cặp mắt của y thì sáng rực, còn sáng hơn cả ánh đèn.

Cửa để mở.

Y nhìn Tiêu Thiếu Anh và Cát Tân bước vào, bỗng cười lên một tiếng rồi nói :

- Quả nhiên người đã lại.

Tiêu Thiếu Anh hỏi :

- Người biết chúng ta sẽ lại sao?

Bệnh nhân gật gật đầu.

Tiêu Thiếu Anh lạnh lùng nói :

- Tại sao ngươi còn chưa chạy đi? Có phải ngươi biết không còn đường nào để trốn không?

Bệnh nhân lại bật cười lên, lúc y cười, gương mặt vẫn hoàn toàn không một chút biểu tình, tiếng cười hình như nghe từ viễn phương lại.

Tiêu Thiếu Anh nhìn y lom lom, lạnh lùng nói :

- Cái mặt nạ da người trên mặt ngươi làm không được tốt lắm.

Bệnh nhân nói :

- Vì vậy ta cũng chẳng muốn để ai thấy mặt.

Tiêu Thiếu Anh cười nói :

- Ngươi không ngờ ta nhận ra?

Bệnh nhân mỉm cười nói :

- Nhưng ta biết nhất định ngươi sẽ suy đoán ra được, ta vẫn cho rằng ngươi là một người thông minh tuyệt đỉnh trước giờ.

Y bỗng xoay mặt lại, cúi đầu xuống, đợi đến lúc y xoay mặt qua nhìn Tiêu Thiếu Anh, gương mặt xương xẩu vàng vọt đã biến thành trắng bệch mà thanh tú, lúc y còn thiếu niên, y vốn là một tay mỹ nam tử phong độ.

Lý Thiên Sơn, quả nhiên là Lý Thiên Sơn.

Tiêu Thiếu Anh bỗng thở ra, nói :

- Chúng ta đã chưa gặp nhau được hai năm nay, không ngờ lại gặp mặt trong hoàn cảnh như thế này.

Lý Thiên Sơn nói :

- Ta cũng không ngờ.

Trên bàn có rượu, rượu mạnh, y rót ra một ly, uống nhâm nhi một mình.

Lý Thiên Sơn nói :

- Ngươi không sợ trong rượu có độc, ta cũng có thể rót cho ngươi một ly.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Ta sợ.

Cát Tân bỗng nói :

- Tôi không sợ.

Y rót một ly rượu ra thật, uống một hơi cạn.

Tiêu Thiếu Anh nhìn y, bỗng hỏi :

- Ngươi còn nhớ chúng ta quen nhau như thế nào không?

Cát Tân nói :

- Năm xưa ta cũng tính đầu nhập Song Hoàn Môn, ta bị kẻ thù truy nã gắt quá.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Nhưng có một người kiên trì không chịu cho, bởi vì y đã thấy ra ngươi vì tỵ cừu mà lại, y không muốn phiền phức vào thân.

Cát Tân nói :

- Vì vậy tôi chỉ còn nước bỏ đi.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Nhưng ta thì rất đồng tình với ngươi, vì vậy ngươi đi rồi, ta còn đi theo ngươi một khúc thật xa, lên lút giết giùm ngươi ba kẻ thù từ Trung Nguyên theo đuổi ngươi lại.

Cát Tân nói :

- Vì vậy chúng ta bèn kết bạn với nhau.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Ngươi còn nhớ cái người kiên trì không chịu nhận ngươi vào Song Hoàn Môn là ai không?

Cát Tân nói :

- Lý Thiên Sơn, hiện tại có phải ông muốn tôi giết y giùm cho ông không?

Tiêu Thiếu Anh thở ra nói :

- Y dù gì cũng là huynh đệ đồng môn với ta.

Cát Tân nói :

- Vì vậy ông không muốn tự tay mình động thủ?

Tiêu Thiếu Anh không hề phủ nhận.

Tiêu Thiếu Anh hỏi :

- Hiện tại ngươi đã chuẩn bị giết người?

Cát Tân gật gật đầu nói :

- Chỉ bất quá người tôi muốn giết không phải là y.

Tiêu Thiếu Anh hỏi :

- Không phải là y thì ai bây giờ?

Cát Tân nói :

- Ông.

Tiêu Thiếu Anh thộn mặt ra, gương mặt của y thậm chí còn kinh ngạc hơn cả của Cát Đình Hương lúc nãy.

Cho đến bây giờ, y mới hiểu được tâm tình của Cát Đình Hương lúc đó, nhưng y còn chưa hiểu, tại sao Cát Tân muốn giết y.

Lý Thiên Sơn lại bật cười, y cười lớn nói :

- Ta biết người nhất định không hiểu đây là chuyện gì.

Tiêu Thiếu Anh kinh ngạc nhìn y, rồi lại nhìn Cát Tân, y nói :

- Các người ...

Cát Tân lạnh lùng nói :

- Chúng ta chẳng phải bạn bè, chỉ bất quá, lúc y muốn ta giết người, ta sẽ giết.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Bởi vì một con rồng?

- Thanh Long ...

Tiêu Thiếu Anh rốt cuộc hiểu ra :

- Không lẽ các người đều là người của Thanh Long hội?

Lý Thiên Sơn mỉm cười, ngậm lên :

- *Vốn thuộc Thanh Long hội*

Đến đây làm gian tế

Mòng chín tháng chín tới

Bay lượn lên cứu thiên.

Cát Tân nói :

- Y kiên trì không cho ta vào Song Hoàn Môn, chỉ vì y muốn ta gia nhập Thanh Long hội.

Tiêu Thiếu Anh hỏi :

- Người đã vào Thanh Long hội từ lâu?

Lý Thiên Sơn gật gật đầu nói :

- Vì vậy Cát Đình Hương muốn lại câu kết ta, dĩ nhiên là ta chịu.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Bởi vì người đang tính thừa cơ lợi dụng lão, đi tiêu diệt Song Hoàn Môn.

Lý Thiên Sơn nói :

- Đúng vậy.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Xong rồi người lại lợi dụng ta, đi tiêu diệt Thương Hương đường.

Cát Tân nói :

- Vì vậy người muốn ta ngụy tạo ba phong thư, chính hợp ý ta lắm.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Những tên thích khách bao mặt, đều là các người tìm lại?

Lý Thiên Sơn nói :

- Vì vậy bốn vị Đường chủ của Thương Hương đường đều chết, bảy đại đệ tử của Song Hoàn Môn cũng chết mất ba người.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Quách Ngọc Nương dĩ nhiên cũng là người của các người, vì vậy cô ta mới thường thường lại đây.

Cát Tân nói :

- Cát Thành cũng là người của chúng ta, vì vậy y mới nói dối giùm cho Quách Ngọc Nương.

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Nhưng các người lại để cho ta hại Quách Ngọc Nương chết.

Lý Thiên Sơn hững hờ nói :

- Nhiệm vụ của chúng ta bây giờ đã hoàn thành, Song Hoàn Môn và Thương Hương đường đều đã bị chúng ta chặt đứt hết căn rễ, cô ta chết sống ra sao, chúng ta chẳng còn phải để tâm đến.

Tiêu Thiếu Anh cảm thấy chân tay lạnh ngắt, toàn thân cũng lạnh ngắt.

Tiêu Thiếu Anh chậm chậm đứng dậy, bỗng nhiên tay phải y đưa lên, tinh lên một tiếng, bảy điểm hàn quang xét ra như chớp giật.

- Thất Tinh Thấu Cốt châm.

Cát Tân tung người lên, nhưng đã chậm đi một bước, bảy điểm hàn quang đều toàn bộ dính vào ngực của y, y tung người lên cao, rồi ngã ầm ra cạnh chân tường.

Lý Thiên Sơn lạnh lùng nhìn, gương mặt hoàn toàn không một chút biểu tình, y hững hờ nói :

- Không ngờ người còn có một ống Thất Tinh Thấu Cốt châm.

Tiêu Thiếu Anh cười lạt nói :

- Đừng quên Thất Tinh Thấu Cốt châm còn có một cặp để lại trên thế gian này.

Lý Thiên Sơn nói :

- Người đưa một cặp cho Cát Tân, cố ý kêu y ám toán sau lưng người?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Đây chỉ bất quá là một màn kịch, diễn ra cho Cát Đình Hương xem.

Lý Thiên Sơn nói :

- Sau đó người bèn kêu Cát Tân thừa cơ nhét ống châm vào trong người Vương Đồng?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Ta cũng có học được cách đồ thừa.

Lý Thiên Sơn nói :

- Hiện tại người lại dùng nó để giết Cát Tân?

Tiêu Thiếu Anh nói :

- Y không biết ta còn có một cặp nữa, bất cứ chuyện gì, ta đều để lại cho mình một thứ.

Lý Thiên Sơn cười lạt nói :

- Chỉ tiếc đó là một thứ cuối cùng.

Y bỗng đá một cái, đá đổ cái bàn đi, bàn tay chém qua bên trái của Tiêu Thiếu Anh như điện xẹt.

Tiêu Thiếu Anh chỉ còn thừa một bàn tay, trên ngực còn đang chảy máu.

Y không còn cách chống đỡ, không còn cách tránh né, nhưng y còn có một chiêu, một chiêu chân chính tối hậu.

Lý Thiên Sơn quên mất, cổ tay của y, còn có thể trang bị một ống Thất Tinh Thấu Cốt châm.

Phát ra thứ châm đó, không cần phải dùng sức cổ tay và bàn tay.

Bọn họ đồng thời ngã xuống, bàn lật nghiêng qua, đèn cùng bị đổ xuống, đổ trên vũng rượu mạnh, lửa bỗng nhiên bùng lên, trong khoảnh khắc đã nuốt hết bọn họ vào trong đó.

Bao nhiêu ân oán, thù hận, ái tình, bí mật của bọn họ, cứ như vậy mà chôn vùi trong ngọn lửa. Đợi đến lúc lửa đã tắt đi rồi, trời cũng vừa sáng ...

* * * * *

Loại vũ khí thứ tư, là một loại vũ khí thật kỳ dị, nó rất giàu tình cảm sắc thái của con người, so với Bích Ngọc đao, còn ngưng trọng hơn. Đây chính là Đa Tình Hoàn.

Nhưng nó cũng không phải là thứ vũ khí sắc bén nhất, sắc bén hơn nó là “ân oán, thù hận”, đó mới là thứ trí mệnh nhất.

Xin xem tiếp *Bá Vương Thương* - *Đệ ngũ Thất Chung Binh Khí truyền kỳ*

HẾT